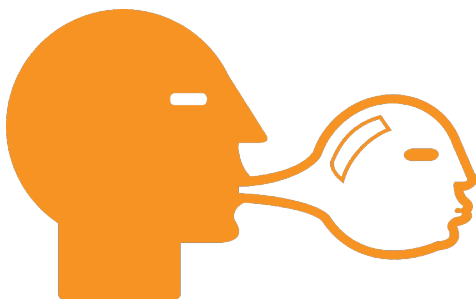

..., fordi din tone er for skinger.
..., fordi du mangler globalt udsyn.
..., fordi konventionerne kræver det.
..., fordi vi er forpligtiget til det.
..., fordi det skader vores rygte.

EGOHUMANISTERNE

- og deres totalitære identitetsprojekt.

..., fordi du mangler empati.
..., fordi du er islamofob.
..., fordi du er xenofob.
..., fordi du er uanstændig.
..., fordi du er inhuman.
..., fordi du minder om 30'erne.
..., fordi du er racist.

Kolofon

”Egohumanisterne
-og deres totalitære identitetsprojekt”
af Kristian Tørning

1. udgave, v. 1.0 e-publikation (A6), 2016

ISBN: 978-87-999149-2-0

egohumanisterne.dk

Forlag: De frie Danske
defriedanske.dk

Copyright

“Egohumanisterne” er frigivet med en Creative Commons CC BY-ND 4.0 licens (Navngivelse-Ingen-Bearbejdelse). Læs hele licensen her:

creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/

Social

facebook.com/egohumanisterne

twitter.com/egohumanisterne

Fonte

Roboto, Christian Robertson,
Apache License, version 2.0
Clear Sans, Daniel Ratighan
Apache License, version 2.0

Tak!

Tak til min familie og venner for endeløs støtte og overbærenhed. I gav mig rum til at skrive.

Tak for læseværdige indlæg, bøger og kunst, der har hjulpet mig til at tænke over egohumanismen:

Bent Jensen
Eva Agnete Selsing
Farshad Kholghi
Flemming Nielsen
Flemming Rose
Helle Merete Brix
Henrik Day Poulsen
Kasper Støvring
Kim Møller
Kurt Westergaard
Lars Hedegaard
Lars Vilks
Mattias Tesfaye
Mikael Jalving
Mikkel Anderson
Mogens Camre
Ole Hasselbalch
Pia Kjærsgaard
Rune Toftegaard Selsing
Steen Raaschou
Søren Hviid Pedersen
Søren Krarup
Uwe Max Jensen

Indhold

Forord	4
---------------	----------

Første del:	
Egohumanismen	11

Et brud med den klassiske humanisme	12
--	-----------

Uden hovedværk	13
-----------------------	-----------

Humanistisk fundamentalisme	20
------------------------------------	-----------

Egohumanismens dogmer	24
------------------------------	-----------

1: "Vi er moralens vogtere"	29
-----------------------------	----

2: "Vi har ret til at hade"	29
-----------------------------	----

3: "Vi kræver kompleksitet"	30
-----------------------------	----

4: "Vi handler med ord"	31
-------------------------	----

5: "Vi vil verden"	31
--------------------	----

Dogmernes effekt	32
-------------------------	-----------

Moralens vogtere smykker sig med andres ulykker	34
---	----

Had	38
-----	----

Kompleksitet der ender i kaos	43
-------------------------------	----

Det vi siger sker, fordi "nogle andre" gør det.	55
---	----

Verden ved bedre end Danmark	66
------------------------------	----

Det egohumanistiske projekt	70
------------------------------------	-----------

Der udbryder global sammenhørighed	77
------------------------------------	----

Omvendt kulturimperialisme	79
----------------------------	----

Den humanistiske defaultisme	85
------------------------------	----

Anden del:

Den egohumanistiske identitetsdannelse

89

Benægtelse	90
'Projektion'	98
Anti-kommunikation	101
Udskamning	106
Endeløs kritik af formen	110
Inkompetente ud i uenighed	114
Oikofobi	121
Radikaliseringen af den danske middelklasse	124
Patos ad libitum	126
Gratisme	132
Kulturblinde	140
Hvem er de?	158
Det egohumanistiske netværk	163
Faglige magtmisbrugere	165
Det egohumanistiske økosystem	168
Alle institutioner svigter, og de svage lider	181

Tredje del:

De dræbte samfundsdebatten

186

Mordet på samfundsdebatten	187
Social stigmatisering	189
Den omvendte bevisbyrde	193
Identitetsskabende forvirring	196

Nedlysningstiden	199
Censur	204
Tabuisering	213
Egohumanisternes tabuer	218
1) Danskerne er uddøende	219
2) Der findes et "dem" og et "os"	225
3) Egohumanisterne deltager ikke i deres eget projekt	236
4) Destruktiv indvandring skader Danmark	240
5) EU og FN er dysfunktionelle organisationer	248
6) Danskerne er ikke rige	261
7) Kulturer har forskellige kvaliteter	272
Accepten af retorisk emotionalisme	285

Fjerde del:

Konsekvenser

296

Egohumanisterne er foran	298
Flygtningeloven af 1983	302
Kulturelt selvmord	305
De islamiske bosættelser	309
Generation no culture	316
Censur, censur og atter censur	319
Fattigdom	326

Femte del:

Epilog

334

Succesfulde værdier	339
Findes der et selvforsvar mod anti-kommunikation?	341
Næstekærlighed	347

Forord

Nogle skriver i håbet om, at de kan flytte andres meninger, det er ikke ambitionen med denne bog. Den er alene skrevet for at konsolidere eksisterende meninger og velbegrundede fordomme. Intet er henvendt til tvivlere eller folk, der er uenige. Intet er formuleret for at vække nogen, der ikke allerede er vågne. Målgruppen er alene dem, der allerede ved, at det de læser passer, og som ord for ord kan genkende det beskrevne. De allerede omvendte tilbydes en forklaringsramme og et begrebsapparat, som de kan anvende, når de oplever egohumanisterne. 'Egohumanisterne' er en løst koblet heterogen gruppe af etniske danskere, der er illoyale over for det danske folk og tanken om Danmark som en selvstændig nation.

Jeg har skrevet denne bog, fordi jeg følte mig

drevet af en indre nødvendighed. Den skrev sig selv, også selvom jeg i nogle perioder ikke havde lyst. Det skulle gøres. Jeg måtte skrive den, fordi jeg har børn, og fordi egohumanisterne ødelægger deres fremtid. Jeg har også ofte skænket min morfar en tanke i processen. Han var i en årrække chefredaktør for B.T., men før han nåede dertil, deltog han under anden verdenskrig i modstandsbevægelsen. Han skrev for den illegale presse og distribuerede blade. Han skrev det, der skulle skrives. Og det gjorde han, selvom man ikke måtte.

Bogen kan anskues som en slags hjælp til de borgere, der møder og udsættes for egohumanisterne. Den er en hjælpende hånd til dem, der stadig tror, at de kan møde egohumanisterne i den rationelle sfære og debattere med dem på rationelle vilkår. Bogen udstiller og forklarer, hvorfor det ikke er muligt, og hvorfor der

ikke er så meget at forstå. Samtidig ydes et bidrag til at anskueliggøre og problematisere de meget store konkrete problemer, som egohumanisterne skaber i Danmark og resten af Vesten.

Selvom jeg er uddannet forsker, så er der ikke tale om noget forskningsværk. Man ville ganske vist nemt kunne gøre egohumanisterne til genstand for metodiske empiriske undersøgelser, men den opgave er altså ikke løst her, hvor selve ideologien blot beskrives ud fra mine uformelle observationer. Min tilgang er primært forankret i mit syn på kommunikation og mine egne erfaringer med egohumanisterne.

Jeg vil anse bogen for at være en succes, hvis der blot er nogle få af mine medborgere, der begynder at tale om egohumanisterne og deres destruktive kommunikationsstrategi: anti-kommunikation. Ambitionen er ikke meget højere end en populariseringen af disse centrale begreber, samt at

henlede opmærksomheden på, at egohumanisternes evige higen efter øget kompleksitet er landsskadelig. Det er en succes, hvis blot nogle få borgere, der har været udsat for egohumanisterne, får en ahaoplevelse og forstår, hvorfor det, de troede var en samtale, i realiteten aldrig var det.

Fremstillingen falder i fem dele:

I første del tegnes en karakteristik af selve egohumanismen som en ideologisk strømning og dens omfattende negative konsekvenser for det danske samfund. Formålet er at forære ofrene for egohumanismen et begrebsapparat – evnen til at sætte ord på. Danskere, som har været og er udsat for egohumanismen, skal kunne pege på den og kalde den ved det rette navn.

Beskrivelsen af egohumanismen tager sit afsæt i en belysning af de ideologiske dogmer, som egohumanisterne bekender sig til og holder

over det danske demokrati. Egohumanismens totalitarisme skyldes netop, at egohumanisterne anser det for naturligt at omgå demokratiet i alle de forhold, hvor det gavner deres ideologiske projekt. Samtidig er forudsætningerne for at blive egohumanist så simple, at det har bidraget til at gøre egohumanismen til en populærideologi. Egohumanismen tilbyder sine tilhængere meget, mens den næsten intet kræver. Alle kan være med.

I anden del beskrives egohumanisternes identitet. Det beskrives, hvordan egohumanisternes ideologi og verdenssyn leder til identitetsskabende sociale interaktioner, der samlet set er forankret i ideologisk godkendt rituelt had, som tjener til at beskytte dogmerne. Centralt står: benægtelse, anti-kommunikation, oikofobi, gratisme og et kulturblindt storhedsvanvid.

I tredje del beskrives, hvordan egohumanisterne har dræbt samfundsdebatten ved at indføre nye

former for social censur, og hvordan deres anti-kommunikative strategi har været så succesfuld, at de har fået deres vilje uden at argumentere for deres mange krav. De har i stedet blot kunnet påberåbe sig, at de havde ret på grund af deres egen moralske overlødhed, som deres ideologi tildeler dem.

Det beskrives, hvordan egohumanisternes strategi er at ødelægge samfundsdebatten frem for at oplyse, hvilket er et brud med den klassiske humanisme. Det beskrives også, hvordan de med deres kommunikationsstrategi 'anti-kommunikationen' har haft held til at indstifte en stribe tabuer på samfundsniveau, som de vedligeholder med social afstraffelse af anderledes tænkende.

I den fjerde del beskrives konsekvenserne af egohumanisternes omfattende magt i samfundsdebatten og på tværs af alle væsentlige sektorer i Danmark. Der beskrives nogle forventelige

følgevirksomheder af egohumanismen med afsæt i de mange ting, som egohumanisterne allerede har fået ødelagt.

Femte del er en kort epilog, her samles der op, ligesom det beskrives, hvordan egohumanisterne snart vil ændre deres kommunikation, fordi virkeligheden presser sig på, men at deres projekt forbliver det samme: demonteringen af Vestens nationalstater. Det beskrives, hvordan det vil foregå uden nogen samfundsdebat, uden nogen forankring i befolkningen og uden om demokratiet.

Første del:

Egohumanismen

Ligesom andre verdensanskuelser kan humanisme drives ud i det ekstreme. 'Egohumanismen' er en relativt ny ideologi, der er opstået i Vesten og praktiseres aktivt i Danmark. Ideologien er 'totalitær' i den forstand, at den hviler på et princip om, at magten bør koncentrereres på ét verdenssyn, og at danskernes personlige frihed bør begrænses, så verdenssynet kan realiseres. Egohumanisterne er totalitære, udemokratiske og undertrykker de facto de borgere, der ikke vil deltage i deres projekt eller bare underkaste sig deres verdenssyn.

Et brud med den klassiske humanisme

Egohumanismen konstituerer et klart brud med den klassiske humanisme. Egohumanismen er totalitær, fordi den hverken tåler oplysning, diskussion eller uenighed omkring dens egne præmisser; den er med andre ord en ny *ekstrem* ideologi. Heroverfor står den traditionelle 'humanisme', som betegner en livsanskuelse, hvor mennesket er i centrum.

Den traditionelle humanisme har et filosofisk islæt og indeholder tanker om demokrati, etik og frihed generelt. I den traditionelle humanisme er kernen, at alle mennesker har ret til – og ansvar for – at forme deres egne liv. Klassiske humanister forestiller sig, at vi sammen kan nå frem til et bedre liv, hvor verden i højere grad er præget af mere tolerance, lighed og højere levestandard for alle verdens folkeslag.

Ordet 'ideologi' kan være problematisk at anvende, da det har mange forskellige betydninger, men her anvendes det praktisk om en helhed af stabile idéer og værdier med et tilhørende grundsyn på verden. Og når egohumanismen i det følgende beskrives som en totalitær 'ideologi', så sker det ved at beskrive dens indbyggede kompromisløshed i forhold til dens: idéer, grundholdninger, værdier, begreber og kommunikationsstrategi, som tilsammen udmønter sig i et sammentømret syn på verden.

Egohumanismen har en retning, og det får egohumanisterne til at sætte en kurs, der betyder, at vi alle sammen bliver påvirket af deres aktiviteter og idéer. Alt det opnår de gennem manipulerende kommunikation.

Uden hovedværk

Egohumanismen gemmer sig primært i nogle rituelle

sociale interaktioner og bag egohumanisternes destruktive kommunikationsstrategi. I forhold til andre ideologier er egohumanismen speciel, fordi den ikke har noget ideologisk hovedværk, hvor dens tanker systematisk og eksplicit er formuleret. Egohumanisterne har ikke noget manifest, og ideologien er således delvist camoufleret.

Hvad skal man egentlig analysere og forholde sig til, når man vil undersøge en ideologi, der hverken har tekster eller folk, der vil indrømme, at de er dens tilhængere? Og hvordan kan man egentlig gendrive påstande, som aldrig helt eksplicit er fremsat af tilhængerne af en ideologi, som altså ikke har noget hovedværk og ikke har nogen traditionelle templer, men primært bor i nogle sociale interaktioner og en særlig aggressiv kommunikationsform?

Egohumanismens organisering er strategisk smart, for enhver der ønsker at behandle egohumanismen må starte med at sandsynliggøre, at den

overhovedet findes og i tillæg affinde sig med beskyldninger om konspirationsteori og paranoia. Spørgsmålet bliver, om det er sandsynligt, at egohumanismen eksisterer. Findes der overhovedet egohumanister? Det gør det simpelthen sværere at forholde sig til egohumanismen end til politiske ideologier som marxisme og liberalisme, som begge har centrale tekster, der kan underkastes en egentlig analyse. Marxismen og liberalismen stiller sig frem til skue med tekster og forfattere, der kan diskuteres, og hvor ideologiernes antagelser bliver foldet ud.

Hvis man fx vil diskutere med en marxist, så kan man referere til Karl Marx og Friedrich Engels og pege på deres påstande i deres værker, som beskriver kernen i, hvordan den marxistiske verden hænger sammen både økonomisk, filosofisk og sociologisk. Selv globale kausalforhold gennemgås, og det præciseres også, hvordan verden burde

eller kunne være. Marxismen udpeger også uhensigtsmæssigheder - uretfærdigheder – som set fra et marxistisk perspektiv bør ændres, hvis verden skal blive *bedre*. Marxismens argumenter bliver stillet til skue, og der bliver optimistisk fantaseret om, hvordan samfundet ville være, hvis blot alle fulgte marxismens doktriner.

Fx ville vi, ifølge marxismen, have et mere retfærdigt samfund, hvis der ikke fandtes sociale klasser, og hvis der ikke var 'kapitalister' som udnyttede 'arbejderne' døbt 'proletariatet'. Den mest centrale del af marxismen er nemlig, at der findes classeskel, hvilket er en ubalance – en uretfærdighed – fordi overklassen simpelthen udnytter underklassen. Marxismen stiller desuden dens tilhængere i udsigt, at ubalancen dvs. problemet kan løses, hvis man blot følger og implementerer marxismens dogmer. Hvis bare man gør det, så hævder marxisterne, at det vil gå bedre, fordi ubalancen kan stoppes.

Liberalisterne har også tekster, som de kan referere til, når de skal forklare, hvordan fremtiden kunne se bedre ud. I disse tekster er det centrale tema 'frihed', herunder friheden til at konkurrere.

Liberalisterne arbejder ikke med classeskel, men med doktriner, der beskriver, at enhver har lov til at starte en forretning for at sælge varer og ydelser. Og hvis nogen vil købe disse varer og ydelser, selvom de sælges for mere, end det kostede at producere dem, så er det i orden. Det er faktisk et gode, fordi det er en garanti for dynamik og udvikling, når mennesker sælger ting for at få profit.

Liberalisterne mener ikke, at der er noget moralsk forkert i at få et overskud på produktion; mens marxisterne mener, at det direkte er udnyttelse af andre. Det kunne, ifølge marxisterne, forhindres, hvis staten blot overtog produktionen, så der ikke var nogen, der skulle have profit ud af det arbejde, der bliver udført. Liberalisterne mener modsat, at

hvis staten blot var mindre og også blandede sig mindre, så ville tingene finde deres egen naturlige balance. Og menneskene ville blive gladere, hvis de selv fik lov til at bestemme mere.

Pointen er, at disse traditionelle ideologier har indbygget en slags handel: Hvis tilhængerne blot accepterer tankerne, som ideologien repræsenterer, så får de - påstås det - en verden med færre fejl end den verden, vi kender i dag. Begge ideologier har klare visioner, der er beskrevet af mennesker. Og de mennesker vil noget. De har noget på sinde, og de afgiver løfter om, hvordan verden vil blive, hvis man følger deres *systemer*.

Set fra denne vinkel kan religioner også kategoriseres som ideologier. 'Religion' kan anskues som en betegnelse for de ideologier, som anvender en overnaturlig forklaringsramme i form af guder, som er en art supereksistenser. Disse overmenneskelige eksistenser har inden for

religion ekstra indsigt og kompetencen til at opstille levereregler for mennesker.

Religioner har også hovedtekster. Kristne, jøder og muslimer m.fl. har tekster til rådighed, der tilbyder forklaringer på, hvordan verden hænger sammen, og hvad mennesker bør gøre, hvis de vil en bedre verden. De er ofte svære at fortolke, fordi de er tvetydige. Men pointen her er, at de fleste globale ideologier har tekster – hovedværker - som man kan underkaste en analyse. Disse tekster forklarer, hvordan verden ifølge ideologierne hænger sammen, hvordan verden er uperfekt – og hvordan den kan bringes i orden.

Egohumanismen har mange af de samme karakteristika, men den er overvejende en oral ideologi. Vi har ikke bøger eller manifeste, vi kan tage fat på. Vi kan kun se dens spor i form af kortere tekster, der støtter dele af ideologien, og så kan vi iagttage de sociale interaktioner, der pågår mellem

egohumanisterne og deres særlige aggressive kommunikationsform.

Humanistisk fundamentalisme

Det er uklart præcist, hvordan eller hvor egohumanismen opstår, eller hvorfor den klassiske humanisme pludselig antager en fundamentalistisk form. Måske udviklede efterkrigstidens legitime frygt for den militante nationalisme til en form for traume. Nogle humanisters åndsliv tog simpelthen skade af, at der udspillede sig rendyrket ondskab i Europa. Det blev for meget. De ledte efter lindring for deres frygt, og det fik humanismen til at mutere.

Selvom generationerne af humanister efter anden verdenskrig voksede op med: frihed, sikkerhed, velfærd, vækst og masser af muligheder, så begyndte de alligevel i deres refleksion over de uhyrlige krigsforbrydelser at være utrygge ved deres egen vestlige kultur. Og det i en sådan grad, at de

påbegyndte arbejdet med at afskaffe den. Det var jo dén, der havde givet plads til og afstedkommet krigens uhyrligheder, så hvorfor ikke demontere den en gang for alle, så uhyrlighederne aldrig kunne gentage sig?

De startede med en vision. Og grundet de globale strømninger optænkte de en John Lennonsk verdslighed, hvor alle mennesker lever under utopisk fred og fordragelighed. Og når det ikke var sådan allerede, påstod de, så skyldtes det primært, at deres egen kultur stod i vejen. Det fødte både deres aggressive kulturelle mindreværd og deres megalomane selvopfattelse som moralsk overlegne. Egohumanisterne begyndte simpelthen at nære aversioner mod deres egen kulturkreds og deres egne hjemlande og bruge deres egen moral som argument for at implementere tiltag, der kunne skade deres egne hjemlande, for at forhindre en tredje verdenskrig, som de mente vestlig kultur ville

kunne katalysere.

Vores indre fjender fik fodfæste og blev robuste, da 68'ernes antiautoritære tankesæt blev bredere accepteret og sammenblandet med en overfladisk populærmarxisme. Egohumanisterne øjnede snart en oplagt mulighed for at tage til i styrke ved at forsvare sig med marxistiske låneord. Således anvendte de populærmarxistisk forklaringer på *kulturelle problemer*, selvom marxismens klare udgangspunkt er sociale problemer, klasseforskelle og udbytning af 'klasser'.

Men egohumanisterne var aldrig marxister, de anvendte blot marxistisk populærretorik for at fremme deres egen egohumanistiske agenda. De red blot med på bølgen, hvor alle væsentlige problemer forankres i en fortælling om undertrykkende classeskel og sociale problemer, fordi det er *formålstjenesteligt* for dem. Og deres frygt for krig sammenblandet med deres misbrug af det

marxistiske begrebsapparat viste sig særdeles effektivt til trods for det gale teoretiske fundament. Set fra et samfundsperspektiv resulterer det i store systematiske fejlslutninger; men for egohumanisterne er der tale om tydelige resultater. De får fx lov til at bestemme meget, selvom det hele tiden er ganske tydeligt, at deres idéer ikke virker og endda er direkte destruktive.

Det er spektakulært, at egohumanismen, som i Europa påvirker samfundet mere end religion, marxisme og liberalisme tilsammen, uden centrale tekster opretholdt et veldefineret dogmatisk tankesystem, som har afsindigt dedikerede tilhængere. Det har formodentligt kun kunnet lade sig gøre, fordi den fyrsteligt belønner dem, som deltager i dens særlige sekteriske og identitetsskabende sociale interaktion. Man behøver ikke læse eller forstå særligt meget for at være egohumanist. Man skal blot deltage aktivt

i de sociale interaktioner og efterleve de sociale færdselsregler, der afgrænser egohumanisterne fra alle andre borgere i samfundet.

Egohumanismens dogmer

Det er svært præcist at beskrive og analysere egohumanismen, men en tilgang er at se på den egohumanistiske fortælling. Hvilke temaer behandler egohumanisterne? Når vi nu ved, at liberalisterne og marxisterne peger på ubalance og uretfærdighed i samfundet, hvad kendetegner så den ubalance, som egohumanisterne peger på? Hvad mener egohumanisterne skal ændres? Ved at se på de forhold kan man - trods ideologiens fragmenterede og orale natur - se konturen af egohumanismens tankesystem.

Egohumanisternes idéer, værdier og forklaringer på forskellige sammenhænge i verden giver os indsigt i deres verdensanskuelse, for sådan en

har de. Når man taler med egohumanister, så kan de sammenhængende forklare, hvorfor verden er, som den er, hvilke problemer der er i verden, og hvordan de burde løses. Og de forklaringer varierer ikke særligt meget. Der er et relativt enkelt system i deres tænkning. Og egohumanisterne har historier, der binder deres forklaringer sammen, og disse historier bæres af ensartede påstande og spiller på de samme generelle temaer. Egohumanisterne er også enige om en hel stribe samfundsmæssige og globale kausalforhold dvs. årsagssammenhænge. Disse kausalforhold præger naturligvis deres tænkning.

Inden for religioner anvendes ordet 'dogme' om de grundlæggende trossætninger fastsat af en ubestridelig autoritet (gud). Dogmerne er ubetinget sande, og de enkelte individer må derfor ikke tvivle på et dogmes rigtighed. Dogmerne er således *selvindlysende* sandheder, der er hævet over tvivl

og diskussion. De fungerer som ufravigelige, forhåndsgodkendte sandheder, som man både kan basere sine synspunkter og sit syn på verden på.

Alle succesfulde ideologier har naturligvis dogmer, der binder dem sammen fx liberalisternes dogme om, at fri konkurrence er godt for forbrugeren og i sidste ende samfundet. Dogmerne har den fordel, at man i diskussioner ikke behøver at forklare dem nærmere, for de er allerede afklarede som almene sandheder. Marxisten starter ikke fra nul med at forklare, at staten skal eje produktionsapparatet, for ellers ender det med at kapitalister udbytter arbejderne. Det er allerede fastslået. Og liberalisten behøver ikke forklare, hvordan fri konkurrence er et gode, der giver lavere priser, for det anses iblandt liberalister for en almen gyldig sandhed. Det betyder måske ikke, at alting skal være privat, men det betyder, at man ikke kan kalde sig liberal, hvis man f.eks. mener, at staten i virkeligheden bør eje

hovedparten af produktionsapparatet, have monopol på produkter og services og kontrollere priserne på alting – for det er ganske enkelt ikke liberale tanker. Hvis man bryder med liberalismens signatur, så er man noget andet end liberalist.

Denne åbenlyse reduktionisme betyder, at man kan være fælles om noget. Der findes fikspunkter. Den enkelte kan finde hvile, fordi der findes ting, man ikke behøver spekulere over, fx om ens gud er den rigtige. Inden for egohumanismen er dogmerne tilsvarende ufravigelige sandheder, derfor kan man heller ikke tale med egohumanister om deres validitet. Og hvis man forsøger at udfritte dem om, hvor deres selvindlysende sandheder kommer fra, så ser de sårede ud. Det er ikke meningen, at man skal spørge.

Der findes med andre ord ægte *skæringspunkter* inden for alle ideologier. Der er punkter, hvor man kan sige, at en person ikke er det ene eller ikke

er det andet. Det betyder også, at du ikke kan være marxist og liberal på en gang. De ideologier har væsensforskellige og gensidigt udelukkende dogmer. I Danmark har velfærd fx antaget en form, hvor vores samfund sigter efter en høj grad af social udligning. Du kan derfor heller ikke sige, at du er tilhænger af velfærdsstaten, hvis du ikke vil betale skat til social udligning og dermed dele dine penge med dem, der ikke har nogen penge. Du er ikke tilhænger af velfærdsstaten, hvis du ikke vil være med til, at der er statsejede hospitaler, som alle skal betale til over skatten, men som alle, også de der ikke kan betale, har ret til at anvende.

Nuvel, alle ideologiers dogmer fungerer som uangribelige, almene sandheder, og de spiller derfor en central rolle i al ideologisk argumentation. Derfor er en ideologis dogmer et godt sted at starte, hvis man vil tegne en karakteristik af en ideologi: Hvad er på forhånd at regne som sandhed

set fra ideologiens perspektiv? Hvilke dogmer hviler ideologien på? Egohumanismens dogmer er forbløffende simple. Der er kun fem.

1: "Vi er moralens vogtere"

I egohumanismens første dogme "Vi er moralens vogtere" ligger en identitetsskabende påstand om moralsk overlødhed. På den måde giver egohumanismen sine tilhængerne en særstatus og ret til en selvforståelse, hvor de anser sig selv for moralsk *rene*, fordi ideologien stipulerer, at deres etiske og empatiske evner overstiger andres. Egohumanismen dikterer således, at egohumanisterne er de udvalgte, som skal beskytte moralen fra dem, der ikke er udvalgte og dermed umoralske.

2: "Vi har ret til at hade"

Det andet dogme giver egohumanisterne ret til

at føle den forbudte følelse had. I den vestlige verden er had blevet en underlødige følelse, som vi undertrykker og bekæmper. Men i kampen mod det moralske forfald har egohumanisterne *ret* til at hade. Når egohumanisterne hader, så effektuerer de blot deres naturgivne ret til at opretholde den globale moralske orden og føle en stærk følelse af retfærdighed, fordi de beskytter moralen i verden.

3: "Vi kræver kompleksitet"

Egohumanismen kræver, at dens tilhængere skal elske kompleksitet og kræve mere af den. Vejen til lykke går gennem øget kompleksitet. Der er brug for en næsten guddommelig indvikling af alting, fordi der er for få nuancer i alting. Egohumanismen kræver, at egohumanisterne skal være aktive proponenter for øget kompleksitet inden for alle forhold i samfundet. Det omfatter, men er ikke begrænset til: kultur, familieformer, seksualitet, arbejdsmarked, medier, lovgivning m.m.

4: "Vi handler med ord"

Det fjerde dogme tildeler egohumanisterne retten til at opfatte deres egne ord som handlinger.

Dogmet fritager egohumanisterne fra de praktiske handlinger, der kunne være forbundet med deres synspunkter. De behøver således ikke deltage i deres egne idéer, uanset hvor meget disse ellers måtte indbyde til det. Det er nok at ytre sig om dem, ofte i "vi"-form fx: "*Vi* er forpligtet til...".

5: "Vi vil verden"

Når egohumanisterne "vil verden", har det sit udspring i diktatet om en form for utopisk ekspansiv verdslighed. Det er et krav, at egohumanister accepterer, at 'verden' er kvalitativt bedre end deres egne hjemlande. Egohumanisterne må acceptere, at de er kulturelt mindreværdige og samtidig tror på en aggressiv utopisme om et globalt, fredfyldt verdenssamfund. Af de årsager er det samtidig

et krav, at magten centrerer i internationale organisationer og institutioner. Et globaliseret verdensrige med én central verdensorden er egohumanisternes himmerige på jord.

Dogmernes effekt

Egohumanismens dogmer virker som pejlemærker og koordinerende princip i en social proces, der består af ritualer, som egohumanisterne udfører, når de er sammen. Ritualerne er særligt centreret omkring egohumanisternes unikke, destruktive kommunikationsform, som de anvender for at mørklægge dogmerne og konsekvenserne ved det egohumanistiske program. Samtidig er egohumanismen en meget gavmild ideologi, for med afsæt i de indiskutable dogmer belønnes egohumanisterne fyrsteligt fx med arbejde i brancher, der har høj løn eller høj social status. Så længe de accepterer dogmerne, får egohumanisterne foræret en pakkeklar identitet,

et stærkt fællesskab og retten til hadefuldt at afreagere på andre.

Det dogmatiske fællesskabs mest bemærkelsesværdige effekt har indtil videre været, at egohumanisterne har anført et succesfuldt frontalangreb på europæisk og dansk kultur og selve oplysningstidens tanker om rationel erkendelse. Egohumanisterne kræver fx løbende dansk kultur udvandet og tilsidesat, hvis ikke helt afskaffet. Det er delvist lykkedes dem ved at få indstiftet en destruktiv og ressourcetung kulturel *kompleksitet*. Deres middel har været destruktiv indvandring kombineret med en systematisk sabotage af enhver diskussion af, hvorfor den skulle være gavnlig for danskerne, som betaler for den.

Egohumanisterne har haft succes til at skabe en synergieffekt ved at få dogmerne til at spille sammen, så de er blevet selvforstærkende. De har sikret, at dogmernes effektivering har virket

forkrøblende på det danske fællesskab; det danske folk er simpelthen blevet delt. Taktikken har været enkel. Frem for en sober diskussion af væsentlige samfundsforhold, så er danskerne blevet spist af med noget, der ligner skuespil og fingerede skænderier. Det har egohumanisterne kunnet gøre blot ved at efterleve deres dogmer. Og de egohumanistiske dogmer virker, som dogmer altid gør, ved at sikre, at virkeligheden ikke presser sig på. Når virkelighed og dogmer ikke passer sammen, så må virkeligheden tilpasses ideologien.

Moralens vogtere smykker sig med andres ulykker

I det første dogme, "Vi er moralens vogtere", findes kimen til egohumanisternes totalitære tilgang til deres medborgere og samfundet i al almindelighed. Fra fundamentet af en påberåbt overmenneskelig anstændighed promoverer egohumanisterne sig selv, når de uden belæg hævder, at netop deres syn

på sagen er et udtryk for et ekstra etisk verdenssyn.

Den individuelle egohumanists forståelse af verden er fast forankret i den sekteriske selvforståelse som værende mere 'human' og mere etisk end andre. De tror, at deres dogmer og de holdninger, der følger med, er *kendsgerninger*. Deres egne oplevelser bliver til deres fakta. Hvis de føler, at noget er rigtigt, så er det simpelthen rigtigt af rent moralske årsager.

Dogmerne og egohumanisternes sociale interaktioner giver således den enkelte egohumanist følelsen af, at de har patent på den moralske sandhed, og da vogterne kan gøre alting til et spørgsmål om etik og moral, så har de faktisk altid ret. De anvender hele tiden deres egen moral og etik som belæg for deres mange påstande om forskellige samfundstiltag. Egohumanisternes krav skal efterleves, ikke fordi der er en grundig plan, men fordi det er det eneste moralsk anstændige.

Tilsvarende er enhver, der måtte være uenig, umoralsk og uanstændig. Det er niveauet. Desværre er egohumanisternes etik kun symbolsk og i særdeleshed narcissistisk. Med en beregnende forfængelighed er egohumanisterne de første til at lukrere på andres ulykke, som i realiteten bliver reduceret til en slags modeobjekter. Egohumanisterne smykker sig med de korrekte meninger om andres ulykke. Egohumanisterne får positiv opmærksomhed, når andre lider.

Egohumanisternes etik er da også et brud med traditionel etik. Normalt betegner 'etik', hvordan individet anskuer gode og dårlige handle- og tænkemåder. Men egohumanisternes egoetik (og moral, verdens- og menneskesyn) handler primært om *signalværdi*. Således reducerer de selve begrebet etik til et udtryk for god eller dårlig smag. Og når de ytrer sig om en sag, så er de primært bekymrede over, hvad de signalerer om sig selv ved

at udtrykke sig om sagen.

Det bemærkelsesværdige er, at bevægelsen altid er mod dem selv. Når de fx på de sociale medier deler billeder af en druknet bådflugtning eller ofre for krig, så handler deres kommunikation primært om at vise verden, at de som gode egohumanister *selv* føler de rette ting ved disse uhyrligheder.

Kommunikationen, der omgiver forskellige ofte meget triste begivenheder, har således primært til formål at styrke deres egen identitet og signalere deres medlemskab i deres referencegruppe dvs. i forhold til andre egohumanister.

I den offentlige debat fremstår egohumanisterne følgelig ofte som personer, der snylter på andres ulykke. De suger positiv opmærksomhed til sig selv ved at ytre sig om andres ulykke. Blandt egohumanisterne er det en helt fin måde at forstærke sin egen identitet på. Det er helt fint, at man fx anvender andres ulykke til at tiltrække sig

offentlighedens bevågenhed. Det er i orden, hvis man kan markedsføre sig selv ved at udtrykke sig om alt fra menneskesmugleri og kvindehandel til generel fattigdom. Det er simpelthen en legitim markedsføringsstrategi at ytre sig om, at man selv føler det rette ved andres ulykke.

Set udefra er det ikke noget kønt syn, for det ene år er det tsunamien i Thailand, som de bruger til at sætte sig selv i centrum, og det næste er det jordskælv på Haiti. Og der er naturligvis altid Mellemøsten og Afrika, hvor der (desværre) altid er uskyldige civile, der har store livsfarlige problemer, som egohumanisterne kan anvende til at pege på deres egen moralske overlegenhed. Og det gør de så; de smykker sig med andres ulykke.

Had

Egohumanisterne har skabt sig et frirum til at hade. De har - som de eneste - carte blanche til at føle og

udtrykke den ellers forbudte følelse had. De kan frit hade enhver, som er uenige i deres endelig mål, som betvivler deres dogmer eller udtrykker nysgerrighed over dem.

Når de udlever deres hadefulde følelser, så har det endda en identitetsskabende og -forstærkende virkning for dem. Jo mere de hader andre, des flere point får de hos deres ligesindede. Det skyldes, at egohumanisterne pga. dogmernes uangribelige natur føler, at de forsvarer moralen i samfundet, når de hadefuldt afreagerer på anderledes tænkende. Egohumanisterne finder det derfor naturligt at udtrykke stærke fjendtlige følelser, når nogen er uenige med dem.

Det foregår fx ved, at de knægter enhver, som efterspørger en sober og faktuel debat af det danske samfunds udvikling. Det gør de med en hel palet af psykologiske afstraffelsesteknikker, som de anvender til at afskrække danskerne fra at blive

alt for nysgerrige omkring det danske samfunds fremtid. De straffer nysgerrighed hurtigt og hårdt, for folk der er nysgerrige er farlige.

Det foregår ofte sådan, at egohumanisterne tiltager sig rollen som dommere i samtaler. Men de deltager kun i samtalen for at ødelægge den fx med referencer til "tonen i debatten", "menneskesyn", "anstændighed", "respekt" samt mange andre abstrakte, men værdiladede termer, som egohumanister anvender, når de systematisk beskylder anderledes tænkende eller blot nysgerrige for at være moralsk anløbne.

Med akademisk inspirerede ord og abstrakte forklaringer beskylder de i al væsentlighed modparten for at have dårlig moral. Du er, påstår de, simpelthen et dårligt menneske, hvis du ikke er enig med dem, eller hvis du gerne vil vide, hvor deres idéer fører hen. Enhver der gerne vil tale med dem om disse forhold konfronteres med forbitret vrede -

had.

Det er paradoksalt, at egohumanisterne tager sig retten til at hade. Man kan iagttage, hvordan de som frådende flokdyr forhindrer den nysgerrighed, der traditionelt set har været opfattet som en naturlig og positiv del af det danske samfund. Berusede af had straffer de den samme nysgerrighed, som netop er motor i den klassiske humanisme. Men egohumanisterne har ingen kærlighed for "pluralisme, "diversitet" eller "mangfoldighed", når det kommer til tanker, der modarbejder deres dogmer. De ønsker ingen kompleksitet eller nuancer, hvis det betyder, at deres dogmer og idéer skal gøres til genstand for rationel behandling. Egohumanisterne behandler simpelthen anderledestænkende kærlighedsforladt.

Den dogmatiske ret til at hade sikrer endvidere, at egohumanisterne ikke får dårlig samvittighed. De har ingen samvittighedskvaler ved på en gang at

kræve "tolerance" over for indvanderne, mens de samtidig selv er udpræget intolerante og fx sviner enhver modstander af indvandring til med ord som: "racister", "nazister", "islamofober" eller de andre skældsord, de har opfundet til at mobbe enhver, der stiller for mange spørgsmål.

For egohumanisterne er det endda sådan, at udlevelsen af deres ret til at hade er en adgangsgivende social aktivitet. Udlevelsen af hadet har simpelthen en fællesskabsskabende funktion. En egohumanist kan høste ros blandt de andre egohumanister, når han eller hun eksekverer en direkte perfid verbal afstraffelse af anderledes tænkende. Særligt i 90'erne og 00'erne kunne egohumanisterne nærmest sige: "Goddag" til hinanden, ikke ved et mystisk og hemmeligt loge-håndtryk, men med en rituel forbandelse af Pia Kjærsgaard, Dansk Folkeparti og partiets vælgere.

Det andet dogme, "vi har ret til at hade", har således

altid spillet en stor rolle i det egohumanistiske fællesskab. Egohumanisterne artikulerer deres had, både for at stigmatisere ikke-egohumanister, men også for signalværdien. Med deres opførsel viser de andre, at de er med i klubben af folk, der har lov til at hade, og at de hader de rigtige ting. Resultatet er, at egohumanisterne er vant til, at de frit kan ventilere deres had og påstå, at andre er hadefulde, mens det i virkeligheden netop er dem selv, der med et stort mål af selvretfærdighed dæmoniserede andre.

Kompleksitet der ender i kaos

Egohumanisternes udlevelse af de første to dogmer, “Vi er moralens vogtere” og “Vi har ret til at hade”, skaber en kraftig patos-synergi, som med effektueret social pression forhindrer en sober diskussion af det tredje dogme: “Vi kræver kompleksitet”. Kravet om, at egohumanisterne altid skal kræve ’kompleksitet’ i alle livets forhold.

Egohumanisterne er mod ethvert koncept om normalitet, normer og i det hele taget et normalbegreb. Deres krav om kompleksitet har til formål at sikre kompleksitet, og helst så voldsomt, at der ikke kan findes normalitet. De arbejder således for samfundsmæssig udvikling. De higer efter at få alle aspekter af samfundet til at bestå af endnu flere forskelligartede dele. De ønsker sig flere enheder, flere kontorer og flere modsætninger. De vil have flere konglomerater. Og de vil have flere grupper, som har krav på særbehandling på grund af endnu flere særhensyn. De ønsker sig, at alting bliver mere udviklet, og de hader enkelthed.

De kalder det dog ikke selv for kompleksitet. De foretrækker plusord, som de har opfundet til at markedsføre deres krav fx "diversitet", "pluralisme", "mangfoldighed" og "flerhed", men det er kun manipulerende. I virkeligheden ønsker de ikke de ting. De taler bare om dem, når det gavner

deres sag. Fx ønsker de netop ikke, at der bor hvide mennesker i nogle lande og brune og gule i andre. De ønsker i stedet, at der skal være en sammenblanding af folk i alle farver med alle kulturer osv. i alle lande. Egohumanisterne håber ikke på, at der om fx 100 år er et Kina, hvor der primært bor gule mennesker.

Deres krav om kompleksitet betyder, at de forsøger at nedkæmpe enkelhed i alle dens former. I Danmark har det været allertydeligst i forhold til indvandringen. Her har egohumanisterne siden 1970'erne øjnet en unik mulighed for at tilføre det danske samfund en destruktiv kompleksitet ved at rekruttere folk fra lande, der netop har helt andre værdier, familieformer, politiske systemer, kønsroller, uddannelsestraditioner, helligdage – ja, hele deres levevis er fremmed fra den danske. Og i deres udlevelse af kravet om kompleksitet har de ikke skyet nogen midler, de anvender netop de to første

dogmer til at forhindre en sober debat om, hvilke konsekvenser kompleksiteten har.

Det er dog nødvendigt med en præcisering. En af de mest centrale pointer i denne bog er, at man misforstår egohumanismen, hvis man tror, at kravet om kompleksitet blot omhandler det forhold, at de arbejder for at få så meget fremmed kultur til Danmark som muligt ved at sikre yderligere destruktiv indvandring. Det er naturligvis her, at kravet er mest tydeligt, men egohumanisternes krav om kulturel kompleksitet omfatter vitterlig *alle væsentlige samfundsforhold* fx, men ikke begrænset til, uddannelse, sundhed, familieformer, organisering af arbejde, ledelsesstile, kultur, religion, mad mv. Set fra helikopterperspektiv higer egohumanismen efter et post-nationalt multikulturalistisk samfund, men ønsket om, at alting skal være komplekst og dermed indviklet, er *generelt* - de arbejder for en generel komplicering af alting.

Det er paradoksalt at iagttage egohumanisterne, mens de fastholder, at kompleksitet er et gode, uanset hvilke negative konkrete empiriske konsekvenser andre kan pege på, at den afstedkommer. Det foregår fuldstændigt frakoblet enhver konkret erfaring. Resultatet er ganske enkelt, at når egohumanister står med et problem, så foretrækker de i udgangspunktet den mest indviklede løsning – den løsning, der kræver flest forudsætninger og har flest ubekendte. Og igen reagerer de med skuffelse gående mod vrede, hvis nogen påpeger, at det kan være meget dyrt eller usikkert, eller at det simpelthen ikke virkede sidst. Ofte er der ikke nogen hukommelse i den type organisationer. Man har ikke noteret ned, hvad der virker og ikke virker, for det er ikke formålet. Formålet er kompleksitet.

Et konkret og særdeles destruktivt eksempel på egohumanisternes kærlighed til kompleksitet

finder vi i uddannelsessektoren. Ganske ligesom egohumanisterne ikke vil have, at danskerne har en homogen dansk kultur, så ønsker de heller ikke, at der skal findes ægte faglighed. Her har kravet om kompleksitet udmøntet sig i krav om faglig kompleksitet. Faglighed bliver problematiseret som en slags snæversyn, og egohumanisterne fastholder, at det er en art urimeligt classeskel, hvis nogle uddannelser er så svære, at alle ikke kan gennemføre dem.

Deres angreb finder sted på alle niveauer i uddannelsessystemet. Fra folkeskolen til universitetet får de implementeret en retning væk fra faglighed. I folkeskolen sætter de af strategiske årsager hårdest ind, for hvis de kan kompromittere fagligheden her, har det naturligvis en effekt på hele resten af fødekæden. Det lykkes. De sejrer, fordi de påvirker danskernes børn blandt andet ved at fastholde, at folkeskolen skal løse mange

andre problemer end lige læring. Det giver øget kompleksitet, når egohumanisterne ud over læring kræver, at folkeskolen skal fungere til at udviske klasseskel, som på dette tidspunkt ikke engang er særlig tydelige.

De arbejder løbende med 'tværfaglighed', som snart udarter sig til en ikke-faglighed, hvor studerende i bedste fald er halvfaglige inden for flere områder, de ikke rigtig forstår, frem for ægte faglige eller måske endda ægte flerfaglige. Flerfaglighed forstået på den måde, at man har mere end en faglighed, fx at man både er uddannet grafiker og ingeniør. Det kan således iagttages, at stærke kræfter søger at demontere klassisk 'faglighed' ved at ophæve og udviske faggrænser, fx når de forsøger at nedlægge fag, der ellers tidligere har haft stor betydning. Hvorfor er det fx vigtigt, at man får sammenlagt religion, oldtidskundskab og historie, frem for at bibeholde dem som adskilte gymnasiefag? Hvordan

bliver eleverne klogere af det?

Hvad enten man kan lide det eller ej, så har egohumanisterne fået indstiftet tværfagligheden i folkeskolen og det almene gymnasium. Og så får vi resultatet, for de førsteårsstuderende på dyrlægestudiet, som alle sammen har meget høje gennemsnit fra gymnasiet, kan ikke regne procentregning. Når de bliver bedt om at regne ud, hvor meget bedøvelse en hest skal have, så kan de ikke; fordi de ikke kan regne, selvom de har klaret gymnasiet med flotte karakterer. Ifølge Lektor Steen Laugesen Hansen, Lektor i biofysik, Niels Bohr Institutet, så er det endda sådan, at hovedparten af de studerende heller ikke mener, at det er vigtigt at kunne det. De anerkender altså ikke engang, at brøkgregning er vigtigt for deres faglighed (så held og lykke til hestene...).

Et helt andet eksempel end lige indvandringen eller uddannelsessektoren kan igen tjene til at præcisere,

at deres krav om kompleksitet ikke kun handler om kultur og indvandring. Kompliceringen af ledelse i offentlige institutioner eller rettere deres mangel på ledelse er også egohumanisternes værk. I mange offentlige institutioner lider de ansatte således under, at de nærmest bliver overfaldet af horder af konsulenter og mellemledere, der ganske enkelt påvirker produktionen negativt. Disse personer, der skulle hjælpe til at øge produktionen fx ved at hjælpe til med væsentlig koordinering, ender i stedet ofte med at få arbejdsbyrden for de menige medarbejdere til at stige. Man er gået fra hierarkisk ledelse til skandinavisk ledelse, hvor den flade struktur betyder, at medarbejderne i høj grad selv må opfinde en retning og mening i deres arbejde. De opgaver løser lederne ikke længere. Lederne etablerer ikke længere fælles fodslag, transparens og tydelige resultatmålinger. Det næste trin bliver formodentligt ingen ledelse eller måske slet og ret kollektivistisk kaos, for deres krav om kompleksitet

stopper aldrig.

Konklusionen er, at man hele tiden bør huske på, at selvom indvandringen er egohumanisternes allermest succesfulde og supersynlige projekt, så er det kun et af mange projekter, de har. De opfinder hele tiden kompleksitet på alle områder. Strategien synes hver gang at være den samme, hvis egohumanisterne anskuer verden på en bestemt måde, så skaber de en situation som passer til denne anskuelse. Og de forsvarer sig ikke med argumenter, der sandsynliggør, at de har ret. De forsvarer sig med personangreb på dem, der spørger.

På grund af deres kompleksitetsgreb kan situationer aldrig anskues ud fra den vinkel, at der er kausalforhold der gælder, men må i stedet anskues og forstås ud fra egohumanismens dogmer. Det kan man fx se ved, at en ligefrem - og trivial - kritik af multikulturalismens resulterende

muslimske dominans af udsatte boligområder i bedste fald affejes med udsagn som: “Jamen, nu HAR vi multikultur, så nu må vi arbejde ud fra denne situation”.

Det er karakteristisk for egohumanisterne, at de først ødelægger ting, og dernæst kræver løsning fra den, der opklarende ønsker at få afklaret, hvad situationen egentlig er. Det er den, der ønsker opklaring, der vredladent bliver afkrævet forklaringer på, hvordan vi kommer ud af egohumanisternes indvikling. Et andet eksempel på dette er, når det viser sig, at store grupper af indvandrerkvinder slet ikke kan indgå i det danske arbejdsmarkedet, så forsøger de stadig at løse problemet, som om det var et socialt og ikke et kulturelt problem, og snart lyder spørgsmålet: “Hvad har du tænkt dig, at de skal bo i lejre?!”.

På samme måde “argumenterer” egohumanisterne for, at vi skal løse problemet med overproduktion

af alt for mange tvær”faglige” kandidater i alt for mange ikkeeksisterende bløde fag ved simpelthen at omstille arbejdsmarkedet til at optage endnu flere mellemlag af koordinatore og kommunikationsfolk endda i løntilskudsstillinger. Det betyder heller ikke noget for egohumanisterne, at Dansk Industri på snart tiende år efterspørger hårde kompetencer. Det betyder heller ikke noget, at universiteter i andre lande så småt begynder at skrue ned for humaniora.

Faktisk er deres tilgang den, at ingenting rigtig betyder noget, for det eneste de ønsker er mere udvikling, fordi de føler, at den er vigtigere end udvikling. Egohumanisterne kræver således, at samfundet til stadighed bliver tilført mere kompleksitet. Således fastholder de, at vi skal komplicere uddannelsessektoren yderligere, og når Danmark som følge heraf fastholdes i en situation, hvor der altid mangler ingeniører og læger, så kan egohumanisterne blot igen kræve

yderligere indvandring. Og det kan de også, selvom det viser sig, at indvandrerne generelt set ikke har videregående uddannelser. Der er ingen sammenhæng, kun et krav om kompleksitet.

Det vi siger sker, fordi "nogle andre" gør det.

Med det fjerde dogme, "Vi handler med ord", nyder egohumanisterne den udprægede luksus, at de har lov til at opfatte deres egne ord som handlinger. Faktisk forhindrer det fjerde dogme egohumanisterne i at skelne mellem *faktisk* og *tænkt* handling. På den måde kan de skilte med en overdreven identitetsskabende selvopfattelse af godhed, selvom de aldrig rigtig gør noget godt.

Resultatet er en form for storladet etisk narcissisme, hvor det at ytre sig om etiske idealtilstande for egohumanisterne bliver sammenligneligt med konkret at arbejde sig i

retning af disse tilstande. De deltager aldrig rigtigt i noget, men fordi det fjerde dogme giver dem tilladelse til at aldeles adskille handlinger fra holdninger, så har de opfattelsen af, at de deltager. Hvad de gør, og hvad de siger, at de mener, man bør gøre, behøver således ikke hænge sammen. Det betyder, at egohumanisterne oplever sig selv som værende aktivt næstekærlige, når de taler om, at “man”, men i betydningen “nogle andre”, bør være næstekærlige.

Når det kommer til etik og moral kan man derfor billedligt talt opleve, at egohumanisterne ikke kan kende forskel på at tale om at bestige et bjerg og så rent faktisk at gøre det. Det er endda en kortslutning, for i virkeligheden taler de om, at nogle andre bør bestige et bjerg og forveksler dette med, at de selv har deltaget i at bestige bjerget. Hér finder vi en konsolidering af egohumanisternes etiske særstatus, men samtidig også kimen til

deres *overmennesketænkning*. Egohumanisternes rolle er at diktere, hvad “nogle andre” skal gøre. Egohumanisterne er herskere - deres vilje ske.

Egohumanismen forstyrrer med andre ord egohumanisternes kognitionsevne.

Egohumanisterne tror vitterlig, at de kan handle med ord, for deres ideologi forhindrer dem simpelthen i at inddrage praktiske handlinger i deres opfattelse af verden. De møder verden med store forventninger, men de deltager ikke selv i at realisere dem. For andre fremstår de derfor som fantaserende personer, der har en masse “idéer”. Det er “idéer” der kræver enormt meget handling og utrolig mange ressourcer; men det er altså igen “nogle andre”, der skal handle og betale.

Frakoblingen af ord og handling er meget tydelig, når egohumanisterne kræver kulturel kompleksitet og plæderer for yderligere indvandring. Resultatet er selvsagt et multikulturelt samfund, men

egohumanisterne handler med ord, så det betyder netop *ikke*, at de selv deltager i det multikulturelle projekt på det praktiske plan. Det er "nogle andre", som skal tage slæbet og mærke effekten af, at egohumanisterne har haft succes med at ændre Danmarks demografi. Det er fx ikke egohumanisterne selv, som har deres børn i en skole, hvor der er store konkrete integrationsproblemer. Egohumanisterne bor i udgangspunktet ikke selv der, hvor indvandringen virker med sin fulde kraft. Og hvis de endelig gør, så bor de i et virtuelt gated community, fx på Østerbro, i Hellerup eller i andre forstæder nord for København. Steder, hvor der ikke er ægte vanskeligheder.

Egohumanisterne omgås kun indvandrere, når de møder dem som servicemedarbejdere, på pizzeriaet, eller når de kører i taxa. Hvis egohumanisterne endelig plejer sociale relationer med ikke-etniske

danskere, så er det sekulære indvandrere, der ikke kræver integration, fordi de allerede har accepteret et vestligt tankesæt, har høje uddannelser, og som allerede har integreret sig fuldt i samfundet. På det praktiske plan indgår egohumanisterne simpelthen ikke selv i noget ægte socialt fællesskab med de kultur-komplekse indvandrere, som de til stadighed kræver flere af.

Det finurlige er, at mens egohumanisterne, ifølge dem selv, elsker etniske minoriteter og fremmed kultur, så er det i det store hele omkostningsfrit for dem selv. Det betyder ikke, at de selv skal have noget med de ting at gøre. Det betyder ikke, at de selv kommer til at miste noget. Og ikke alene forholder det sig sådan, at de sjældent deltager i deres egne idéer, de reagerer endda typisk aggressivt, hvis man fx spørger dem, hvem der rent praktisk skal lære araberne at blive danske. Og hvem skal egentlig det? Hvem skal sætte deres

børn i skole med indvandrernes børn? Er der nogen, der har lyst? Og hvad betyder det, hvis der i virkeligheden ikke er nogen, der har lyst, bør man så ikke aflyse det? Den slags kan man ikke få belyst, for den slags spørgsmål besvares med aggression.

Tilsvarende er det både altid konfliktfyldt og problematisk, når egohumanisterne ytrer, at forskellige andre svage grupper skal hjælpes, fordi egohumanisterne rent faktisk ikke hjælper svage danskere eller andre i nød. Det er tværtimod ofte de svageste danskere, som egohumanisterne ikke for alvor anerkender, som må holde for. Egohumanisterne finansierer således deres elskede indvandring ved at tage midler fx fra: de dårligst uddannede, kontanthjælpsmodtagere, syge, handicappede, ældre, hjemløse og andre, der kan have svært ved at kæmpe for sig selv.

Det er de lavtlønnede, som pludselig må affinde sig med, at deres børn pludselig går i en skole,

der i realiteten er mere arabisk end dansk, og hvor børn bliver drillet, hvis de har leverpostej med i madpakken. Egohumanisterne bor naturligvis ikke selv i ghettoerne eller i de områder, som for alvor er påvirkede af dem. De sender deres børn i privatskole, netop for at undgå den samme kulturalisering, som de selv har krævet, og som de stadig påstår er et gode.

Men selv her går egohumanisterne endnu længere, for de nærer ikke nogen videre sympati for de mennesker, der rent praktisk skal tage sig af "integrationen", i det omfang at integration overhovedet findes. Tværtimod ser de ned på de borgere, som måske ikke er akademikere, og derfor taler ligefremt og direkte om indvandringen. Egohumanisterne vrænger faktisk på næsen ad de, der i realiteten står efterladt med det arbejde, der er forbundet med deres projekt, fordi de typisk ikke deler over-humanismens dogmer.

Egohumanisternes "handlen" med ord har haft en direkte demoraliserende effekt på det danske samfund. Danmark er blevet mindre moralsk, fordi ingen længere holder regnskab i den offentlige debat. Egohumanisterne kan således markedsføre sig selv med andres ulykker og samtidig kræve yderligere kompleksitet i samfundet, men der er aldrig nogen, der anholder dem, at de ikke selv deltager i det arbejde, som det afstedkommer. Der er heller ikke nogen, der udstiller deres mange store og omfattende fejlslutninger.

Det giver fx ikke anledning til omfattende selvransagelse, hvis en undersøgelse viser, at hver fjerde dansker mener, at det er positivt at flygtninge indkvarteres privat, men de ikke mener, at de selv skal tilbyde indkvartering. Og hvis det kommer frem, at nærmest ingen københavnere vil leje et værelse ud til personer med arabiske navne, så betyder det ikke, at fx egohumanisterne selv skifter mening eller

blot anerkender, at der ikke er nogen, der ønsker at deltage i projektet - heller ikke dem selv.

Tilsvarende kan organisationer, der påstår, at et kollektivt "vi" skal hjælpe flygtninge, stadig optræde i pressen, selvom det kommer frem, at de kun i meget begrænset omfang selv åbner deres hjem for de flygtninge, som de kræver til landet. Det er gratis. Og en undersøgelse kan vise, at hver fjerde dansker skammer sig over den førte udlændingepolitik, men det betyder selvsagt ikke, at 25 pct. af voksne danskere så bliver aktivt engageret i at hjælpe folk i modtagecentre eller de flygtninge, der allerede er flyttet ud i de danske kommuner.

Når uledsagede asylbørn akut savner mentorer, så laver egohumanisterne naturligvis heller ikke plads i deres egne kalendere, men det forhindrer dem paradoksalt nok ikke i at holde foredrag om, at der skam er brug for flere integrationstiltag. Og når utilpassede indvandrerdrengene, som er

i Danmark pga. egohumanisterne, har brug for at blive mere danske ved at have socialt samvær med velfungerende danskere, så er der ikke egohumanister, som indgår i løsningen af opgaven. Og når egohumanister ytrer, at det er et fællesanliggende at tage mod fattigdomsflygtninge fra Afrika, fordi alt andet er uetisk, så betyder det ikke, at egohumanisten selv har tænkt sig at have noget med fattigdomsflygtninge fra Afrika at gøre.

Egohumanisterne lever simpelthen i et univers, hvor de føler, at de har bidraget ved *at tale højt om*, at "nogle andre" skal gøre noget. For deres fjerde dogme, "Vi handler med ord", giver simpelthen egohumanisterne ret til at mene, at "nogle andre" skal elske og integrere fattigdomsflygtninge fra Afrika, for egohumanisterne selv handler jo kun gennem ord, når de fx hele tiden kræver øget kulturel kompleksitet. Og de forhold kan man ikke tale med dem om. Deres ideologiske ståsted

forhindrer enhver form for dialog eller diskussion.

På overfladen ligner det en aggressiv dobbeltmoral, men det er blot ægte dogmatisk tænkning:

Egohumanismen giver sine tilhængere tilladelse til at føle, at de handler, når de blot ytrer sig i overensstemmelse med egohumanismen. De har underlagt sig ægte dogmatisk tænkning, så kan de simpelthen ikke kende forskel på sproglige ytringer og konkrete fysiske handlinger. Det er ikke dobbeltmoral; det er meget værre.

For egohumanisterne er det virkeligt. For dem føles det ægte, at de gør noget, når de ytrer sig om, at "nogle andre" skal. De bliver også ægte såret, når de bliver mødt med kritik, for de føler vitterligt, at de har gjort noget. De bliver misfornøjede, når man antyder, at deres ord egentlig ikke rigtigt er handlinger. Og hvis man fx udbryder: "Jamen, kære ven, så gør vi to præcist lige meget for at hjælpe de fremmede i ghettoerne - intet som helst!" opfatter

de det både fornærmende og negativt. De bliver sårede, fordi de føler, at de "gør" noget, når de taler om, at "nogle andre" skal gøre noget.

Man kan simpelthen ikke få en egohumanist til at forstå, at der er en modsætning i, at de både ønsker øget indvandring, og at de samtidigt ikke selv ønsker at have omgang med indvandrere, og at de sætter deres børn på skoler, hvor der ikke for alvor er indvandrere. Deres dogmatiske tankegang forhindrer det. Og de kan - igen - heller ikke forklare, hvem der så skal, men de fastholder dybest set, at "nogle andre" også skal, selvom de ikke selv har lyst. Det er jo konsekvensen.

Verden ved bedre end Danmark

Med det femte dogme: "Vi vil verden" følger, at der skal implementeres en ny egohumanistisk verdensorden. Som følge af deres forelskelse i den store verden fastholder egohumanisterne, at det er

klogere, at overstatslige institutioner bestemmer over danskerne (og alle andre folkeslag), end det er, at de selv bestemmer. For egohumanisterne er det et ufravigeligt krav, at fremmede ikke-demokratisk vedtagne idéer bliver implementeret i det danske samfund.

Når egohumanisterne skal forklare deres aggressive verdslighed, så udtrykker de sig med vage deterministiske begreber, når de fx fejrer "globalisering", "internationalisering" og "konventioner", som alle tillægges en sakral betydning. Der er sågar folk, som lader deres børn "konfirmere" i menneskerettighederne, hvorved egohumanismen cementeres som en art sekulær erstatningsreligion. Uanset hvad, så indeholder disse lidt abstrakte begreber en hellig betydning for egohumanisterne, ligesom de bruges med en forventning om en ny verdensorden, som afventes med et stort mål af determinisme.

Med det femte dogme distancerer egohumanisterne sig definitivt fra danskerne i al almindelighed. Det er her, at det for alvor afsløres, at egohumanisterne er udemokratiske. Problemet opstår, fordi egohumanismens fremtidsvision kun kan realiseres ved at gå uden om danskerne, som selvsagt ikke er interesseret i at afgive deres selvbestemmelse. Det femte dogme har givet egohumanisterne de allerstørste problemer, fordi der er formelle juridiske spilleregler, som de bliver nødt til at overholde, selvom de forsøger at omgå dem. Det giver dem problemer, at den danske befolkning stadig har krav på at blive hørt ved folkeafstemninger, når egohumanisterne vil forære dansk suverænitet væk. Det betyder, at det egohumanistiske projekt kun kan realiseres ved at omgå demokratiet - og det gør de så.

Bruddet med demokratiet er ikke overraskende, for egohumanisternes loyalitet ligger med deres

ideologi, og demokratiet må vige, hvis det står i vejen - og det gør det. Af samme årsag mener egohumanisterne heller ikke, at det er noget ægte demokratisk problem, at de fleste danskere ikke forstår, hvem der arbejder i EU, Europarådet, OECD, WWF, den Internationale Valutafond, Verdenshandelsorganisationen, G7, FN med tilhørende datterselskaber som fx UNESCO m.fl. De fleste danskere ved heller ikke, hvad disse organisationer eller deres ansatte har af motiver og intentioner. Det er også ganske svært at afkode.

Egohumanisterne mener med afsæt i deres dogmer, at danskerne er *etisk* forpligtet til at underkaste sig fremmede og pseudodemokratiske konventioner. Egohumanisterne mener, at *vi* er moralsk forpligtet til at arbejde for deres projekt, selvom der ikke er flertal for det. Af de grunde arbejder egohumanisterne hårdt på at få danskerne til at tilsidesætte grundloven til fordel for internationale

aftaler og konventioner. Egohumanisterne finder det heller ikke problematisk, at borgerne heller ikke forstår disse regler eller deres revisionspraksis. De totalitære humanister frydes i stedet, når det danske demokrati kan omgås ved at pege på traktater, konventioner eller andre indstiftede forpligtelser, som kan bruges til at omgå demokratiet. De elsker alle regler og kontrakter, der ikke kan omgøres ved et simpelt flertal i Folketinget.

Det egohumanistiske projekt

Egohumanisterne har vanskeligt ved at konkretisere, hvad de egentlig vil. Hvad er det egohumanistiske projekt? Hvor er Danmark fx henne om 100 år, hvis vi følger egohumanisternes krav? Hvor mener egohumanisterne, at vi er på vej hen? Hvilke uretfærdigheder adresserer egohumanismen, og hvad lover den, at der vil ske, hvis man bekender sig til dens dogmer? Den slags kan egohumanisterne ikke for alvor svare på. I stedet gør de sig

forestillinger om et utopia, hvor der ikke er lande, og hvor der ikke er 'folk' eller 'kultur', men blot mennesker med forskellige jævnbyrdige vaner og skikke.

Måske er det FN's globale 1000-års rige, måske er det noget andet, men det er i alle fald en verden med masser af ressourcer og meget få problemer. Det er en vision med uanede mængder af kompleksitet, men samtidig fredelig sameksistens under en global markedsøkonomi, hvor det danske samfund har det godt, fordi danskerne qua deres høje uddannelse overlever på kreative evner i fri konkurrence med hele verden.

Også i fremtiden følger egohumanisterne deres fjerde dogme: "Vi handler med ord", for fremtidens egohumanistiske Danmark er kendetegnet ved, at danskerne er innovatører, som får så mange gode og værdifulde idéer, at det er op til mindre kreative regioner og mennesker at stå for det hårde arbejde

med at realisere og producere. Kineserne eller andre med lav realløn eller måske nogle maskiner står for det hårde samlebåndsarbejde. Kunst undtaget, mener egohumanisterne ikke, at det er “kreativt”, hvis nogen arbejder med deres hænder og producerer noget. Af samme grund regner egohumanisterne det heller ikke for et ægte tab, når danskere i produktionssektoren i stor stil mister deres arbejde som følge af en komplet ustrategisk internationalisering.

For egohumanisterne er det noget helt naturligt, at alle jobs, der ikke varetages af folk med videregående uddannelser, blot forsvinder eller varetages af fremmede enten i ind- eller udlandet. Det er blot et trin mod den kreative globale økonomi, hvor den multikulturelle overførsel af midler blandt multikulturelle verdensborgere sikrer fremdriften. Igen lurer determinismen, for ifølge egohumanisterne er det bare sådan, det *må* være,

og det er kun en naturlig, uundgåelig del af en god og prisværdig global udvikling, som tjener deres ideologiske højere formål.

De liberale egohumanister udlever en slags økonomisk determinisme. De kan høres argumentere for, at det simpelthen er umuligt at regulere finanssektoren, og at yderligere restriktionsfri global frihandel er en del af en uundgåelig global udvikling. Det er bare den vej udviklingen går. De påstår, at den, der ønsker at bibeholde nationalstaten, ikke har forstået, at det blot vil betyde, at vi taber i den globale konkurrence, som vil fortsætte, uanset hvad vi foretager os på vores hjemmemarked.

Det kan, hævder de, faktisk slet ikke lade sig gøre at være en succesfuld nationalstat, for al vækst går uden om de lande, der ønsker at beholde selvbestemmelsen over deres egen økonomi fx ved at have aktive toldbarrierer eller egen møntfod. De påstår, at den eneste logiske løsning er at accelerere

den aggressive internationalisering, før de andre får et forspring. Løsningen er, at penge, varer og arbejdskraft kan flyttes frit rundt i hele verden. Det er kun godt, hvis der kommer mere konkurrence i Danmark fx ved at tillade folk fra andre lande at påtage sig arbejde til lavere løn end den, danskerne får.

Endelig vil de liberale egohumanistiske moralvogtere også hævde, at det simpelthen er umoralsk at frarøve nogen deres ret til fri konkurrence. Hvis danskerne ikke kan klare sig i den globale konkurrence, så er det for så vidt helt fint, at vi taber. Det er naturens orden, og enten må vi omstille os, eller også må vi gå til grunde. Det giver ikke nogen mening at forsøge at være protektionistisk.

Det interessante er, at de venstreorienterede egohumanister påstår nøjagtigt det samme bare fra en anden vinkel. Venstreorienterede egohumanister påstår, at globaliseringen betyder, at mennesker,

uanset om de kan arbejde eller ej, skal kunne krydse nationalstaternes grænser. De hævder med et stort mål af determinisme, at den nye verdensorden gør det umuligt at begrænse folkevandringerne fra Mellemøsten og Afrika. De påstår, at det er umuligt for nationalstaterne at regulere befolkningstilstrømningen til nationalstaten med fx grænsekontrol, som de desuden påstår i sin essens er umoralsk.

Ifølge egohumanisterne er nationalstaterne “gammeldags” og simpelthen umoralske konstruktioner. Verdensriget venter, og såvel venstreorienterede som liberale egohumanister overholder det femte dogme og “vil” verden. Og om de er venstreorienterede eller liberale gør ikke den store forskel, for det samlende koordinerende princip for deres ageren er egohumanismen, dens dogmer og dens projekt. Der er tale om forskellige forståelsesrammer, men det hele er stadig forankret

i den samme dogmatiske tænkning.

Egohumanisterne arbejder på afskaffelsen af det *bestående* til fordel for deres fredfyldte verdens utopia, for det er det mest moralske. Afskaffelsen af det bestående kæmper de for med deres generelle krav om *komplisering* af det danske samfund.

De ignorerer, at det kan lede til europæiske landes sammenbrud, når egohumanisterne hele tiden gør alting mere indviklet og dermed mere ressourcekrævende.

Den, der taler om de forhold eller bare udtrykker nysgerrighed, bliver udsat for hadefulde verbale angreb. Egohumanisterne hverken kan eller vil forklare, hvorfor det fx er sandsynligt, at 5,7 millioner danskere med til stadighed dårligere uddannelser skulle være mere kreative end 1,2 milliarder kinesere, som får til stadighed bedre og bedre uddannelser og generelt har en højere arbejdsmoral end danskere og egohumanisterne har.

Der udbryder global sammenhørighed

Generelt set er det svært at få hold på den globale tilstand, som egohumanisterne visionerer. Skyldes den globale fred og rigdom, at verdens problemer pludselig forsvinder? Og hvordan? Udbryder der pludselig en global sammenhørighed, som udvisker markante forskelle mellem verdens store religioner, kulturer og folkeslag? Er det derfor, at sult, krig, sygdomme og religioner ikke længere er noget problem? Og hvor kommer alle ressourcerne fra? Det hverken kan eller vil egohumanisterne svare på, mens de i anfald af overmodighed forestiller sig en verden, hvor der heller ikke findes fjender.

Egohumanisterne forestiller sig, tilsyneladende, at alle simpelthen vil ende med at være egohumanister. Deres magtarrogance er således komplet, idet de vitterlig tror på, at enhver, der reflekterer over verdens beskaffenhed, vil ende med at være enige med dem. Egohumanismens dogmer er ufejlbarligt

sande. Det er også derfor, de ligesom ortodokse muslimer finder det naturligt at dømme demokratiet ude. Demokratiet spiller i realiteten ikke nogen ægte rolle i egohumanisternes fremtidsvision, for de drømmer om en fremtid, hvor der kun findes en slags folk: en art fredeligt verdensfolk, som *alle* er egohumanister. Det er jo det eneste moralske, og det vil alle også være enige i, når vi når dertil...

Egohumanisterne påstår således ofte, at deres fokus er på, hvad der er bedst for menneskeheden. De kræver det umulige og holder alting op imod et sæt uopnåelige idealer. De fremstår som aggressive utopikere, og de nøjes ikke med at fornægte, at vi kun tænker på, hvad der er bedst for os selv, de fornægter også enhver saglig diskussion af deres eget standpunkt, normalt med ufine midler.

Problemet med det egohumanistiske projekt er naturligvis, at egohumanisterne vredladent fastholder, at vi skal disponere samfundets

aktiviteter efter deres ubegrundede overdrevent optimistiske fremtidsvision – deres naive utopi. Resultatet er skræmmende. De danske egohumanister ønsker, at nationalstaten Danmark afgår ved døden, og derfor modarbejder de den indefra. Og de svenske egohumanister ønsker, at Sverige afgår ved døden, så de modarbejder Sverige indefra. De tyske egohumanister ønsker, at Tyskland afgår ved døden. De franske egohumanister ønsker, at Frankrig afgår ved døden og så videre og så videre.

Omvendt kulturimperialisme

Man må sende en tanke til de postmoderne antihumanister, der nok så, at humanismen indeholdt risici for undertrykkelse, men som trods alt aldrig forestillede sig, at undertrykkelsen ville foregå som en rekruttering af store ikke-humanistiske grupperinger - navnlig muslimer. Hvor de europæiske imperialister eksporterede

deres værdier til svage lande for at bestemme over dem, så importerer egohumanisterne svage landes borgere og anvender disse som redskab til at undertrykke anderledes tænkende, mens de endda har skabt et debatklima, hvor de kan sole sig i moralsk overlegenhed.

Egohumanisternes forståelse af 'diversitet', som de bruger som et plusord for 'kompleksitet', har aldrig indbefattet anderledes tænkende, den har begrænset sig til import af grupperinger, som slet ikke kan siges at være humanister. I deres kærlighed til kompliceringen af alting starter egohumanisterne med det oplagte: De komplicerer den danske demografi. En ændring, som det er svært at omgøre. Og efterhånden som de gennem 60'erne og 70'erne får mere og mere succes med at ændre demografien i Danmark, så bliver de også mere og mere forhærdede og opdager nye muligheder.

Egohumanisterne vil simpelthen have, at de

oprindelige befolkninger og lande i Europa skal udslettes eller i alle fald skiftes ud. Det skyldes, at nationalstaterne og de særegne europæiske folk og kulturer står i vejen for den nye egohumanistiske verdensorden, og det er bare at tage fat på projektet, hvilket de i dén grad også gør. Jo mere fart man sætter på, des hurtigere vil man, ifølge egohumanisterne, få den globale sammenhørighed. Spørgsmålet bliver snart, om det er underlødigt, hvis de europæiske befolkninger vil forsvare sig mod de kræfter, der ønsker at demontere deres lande?

Hvis man skal illustrere det med en lidt skæv sammenligning, som altid bliver underkendt af egohumanister, så bliver spørgsmålet snart, om det fx ville have været forkert, hvis de oprindelige folk i Amerika havde forsvaret sig mod de hvide europæere, som indvandrede i Amerika. De hvide europæere tog jo indianernes land. De hvide europæere løj og huggede med arme og

ben og spredte sygdomme. De hvide europæere introducerede endda moralsk fordærv i en grad, der var ukendt i Nordamerika. Og i dag lever indianerne i reservater. De får aldrig deres land tilbage. Det har de tabt, men hvad hvis de havde kunnet forsvare sig, ville det så have været uetisk? Historien er fuld af eksempler på folkeslag, der har mistet deres lande. Man kunne også spørge, om det ville have været tarveligt, hvis de australske aboriginals havde smidt de hvide immigranter fra Europa ud i havet? Eller ville det have været forkert, hvis de afrikanere, der blev taget som slaver, havde forsvaret sig?

Situationen bliver hurtigt tragisk paradoksal, for mens egohumanisterne ofte højlydt hævder, at palæstinenserne har mistet deres land til jøderne, så effektuerer de beslutninger, der på sigt betyder, at danskerne og europæerne i Europa selv mister deres lande til arabere. De svenske egohumanister har allerede haft succes i den skala. Svenskerne

vil miste Sverige. De har nu deres demografi mod sig, og på sigt vil der være flere indvandrere og efterkommere af indvandrere, end der vil være etniske svenskere. Vi kan lige så godt begynde at planlægge, hvad vi gør, når Sverige bryder sammen.

Alligevel antager det egohumanistiske projekt i de europæiske lande form af en omvendt kolonisering. I 1800-tallet tog vesteuropæere ud i verden og etablerede kolonier. Europæerne slog lejr og indstiftede med vold europæiske værdier i fremmede lande, mens de stjal lokalbefolkningens ressourcer. Nu er situationen omvendt. Arabere fra Mellemøsten og afrikanere tager til Europa og etablerer parallelsamfund, som de tvinger de europæiske arbejdere til at betale for via lønslaveri og det dertilhørende skattetryk.

De danske egohumanister har primært arbejdet på to fronter for at få koloniseret Europa. På den ene front arbejder de eksternt og transnationalt

med at få udvisket de juridiske grænser mellem nationalstaterne (f.eks. via Schengen, FN, konventioner, traktater, aftaler mv.). På den anden front arbejder de med at påtvinge danskerne en kulturel kompleksitet, som danskerne aldrig har ønsket, og som enhver kan forudse, Danmark ikke kan tåle.

Det står bedre til i Danmark end i Sverige, men tag ikke fejl, egohumanisterne forsøgte også at få svenske tilstande i Danmark, og det vil de stadig gerne have. Det foregår fx ved at tildele ophold og statsborgerskaber til udlændinge med lavt integrationspotentiale. Egohumanisterne fastholder fx, at fremmede skal have lov til at tage til Danmark og leve efter ikke-danske normer, og at danskerne skal betale for det og endda påtvinges fremmede værdier fx i form af halalslagtet kød samt aflysning af danskernes traditionelle mad i.e. svinekød i offentlige institutioner.

Den humanistiske defaitisme

Da egohumanismen er metapolitisk og metafraglig så kan egohumanisterne trække os mod afgrunden og angribe danskernes sammenhold fra forskellige positioner samtidig. Som nævnt kæmper de liberale egohumanister for ophævelsen af den danske stat ud fra et hensyn til de frie markeds- og arbejdsmarkedskræfter. De peger hele tiden på konkurrenceaspekterne ved at ophæve nationalstaten, og glæder sig over billige varer og billig arbejdskraft, selvom den tydeligvis undergraver den danske velfærdsmodel. Samtidig arbejder venstreorienterede egohumanister fx for via FN at indoktrinere befolkningen til at dyrke romantiske tanker om, at en fremmed blot er en ven, du ikke har mødt, og at det nok skal gå alt sammen, selvom islamiseringen tydeligvis er en klar, observerbar trussel mod Vesten.

Begge grupper, som på overfladen kan synes

meget forskellige og tilsyneladende kæmper i helt forskellige retninger, er fuldstændig ens. De er egohumanister, og de misbruger deres magt til at påtvinge danskerne den kulturelle kompleksitet, som dogmerne dikterer. Begge parter er i virkeligheden enige om, at det danske samfund må vige. De bekender sig til de samme dogmer, men med forskellig ideologisk indpakning og med forskellige retoriske vinkler. Men resultatet er det samme: Danmark skal demonteres, grænserne skal fjernes, danske højtider skal afskaffes, og vi skal også helst holde op med at tale dansk.

Det opsigtsvækkende er, at egohumanisterne anvender en ny form for defaitisme. De ønsker ikke, at danskerne vinder i den globale kamp for velstand, eller at dansk kultur består på sigt. De synes i virkeligheden, at det er helt fint, at danskerne taber, for det bringer deres dogmer tættere på en irreversibel effektivering af deres ideologi; en

ændring, der aldrig kan gøres om. Med deres deterministiske tankesæt anerkender de ikke, at der er tale om noget tab, det er bare naturligt. Den uundgåelige udvikling er en indvikling, der leder til en afvikling.

Egohumanisterne ved godt, at det danske folk ikke ønsker at deltage i den fulde implementering af dogmerne. Men de ved også, at de sagtens kan implementere dogmerne uden om danskerne og det danske demokrati. De fremmer således deres egne interesser ved at tillade destruktiv indvandring, der leder til en kulturkrig. Og det er en kulturkrig, som de hverken selv er berørt af eller deltager i eller anerkender finder sted. Men de læser om den i deres aviser på tryk afstand i deres virtuelle gatede communities. Der er endnu ikke noget fysisk hegn med private vagter om deres kvarter, men de har indrettet deres liv, så de kun i ringe omfang selv mærker indvandringen.

Egohumanisterne er ikke interesserede i at den danske befolkning selv bestemmer, hvad der skal ske med Danmark. De vil ikke have, at danskerne bestemmer, hvilke muligheder og ressourcer deres børn og børnebørn skal have til rådighed. Når danskere ønsker at positionere deres børn strategisk i en globaliseret verden og fx bruge penge på uddannelser frem for indvandring, så kalder egohumanisterne det bare for grådighed. På samme måde forsøger de også at gøre det til noget underlødigt, hvis danskerne gerne vil forsvare deres kultur, sæder og skikke, for egohumanisterne vil ikke have, at danskerne vedligeholder en national identitet.

Anden del:

Den egohumanistiske identitetsdannelse

Den egohumanistiske identitetsdannelse udspringer af dogmerne og udmøntes i en klar egohumanistisk identitet, hvilket betyder, at ideologiens tilhængere har en klar bevidsthed om deres egen personlighed i forhold til personer, der ikke er egohumanister.

Selve identitetsdannelsen kan karakteriseres som en social proces bestående af indoktrinering i forhold til dogmerne samt sociale ritualer, som egohumanisterne udfører, når de er sammen.

Det er sociale interaktioner, som omhandler selvforstærkende bekræftelse af egen moralsk

overlødighed samt eksplicitte hadefulde ytringer mod anderledestænkende.

Egohumanister er fritaget fra at skulle forstå.

Ideologien forærer dem en verdensanskuelse med tilhørende påståede kausalforhold. Og når stimuli fra verden peger i en anden retning, så betyder det ikke rigtigt noget, for man er som egohumanist ikke forpligtet til at forholde sig til sådanne stimuli, tværtimod har man carte blanche til at afreagere hadefuldt på tvivlere. Der er nogle konstituerende elementer i den egohumanistiske identitetsdannelse, og de er: benægtelse, anti-kommunikation, oikofobi, gratisme og kulturblindhed. Hvert af disse punkter uddybes i det følgende.

Benægtelse

Succesfulde ideologier fungerer som et filter, der styrer virkeligheden og får det enkelte individ til at tilsidesætte sin egen fornuft og opfattelse af

verden til fordel for en fællesskabsfølelse. Hvis man skal sammenfatte egohumanisternes forhold til 'virkeligheden' i ét ord, så må det være *benægtelse*.

'Benægtelse' som psykologisk forsvarsmekanisme er et af Sigmund Freuds væsentligste bidrag til psykologien. Benægtelse, beskriver Freud, er en mekanisme, der ubevidst indtræffer hos nogle mennesker, når de konfronteres med fakta, som de oplever som for ubehagelige. I sådanne situationer slår benægtelsen til som en forsvarsmekanisme. Således kan disse mennesker blot benægte fakta frem for at bøje sig for de ubehagelige beviser, som peger i en anden retning, end den de helst ville have.

Egohumanister er i udpræget grad benægtende, deres ideologi gør, at de i vidt omfang havner i situationer, hvor deres forsvarsmekanisme slår til, så de transformerer virkeligheden frem for at acceptere den, som den er. Deres benægtelse har dermed også

en indbygget konflikt med enhver, der ikke ønsker at benægte de faktiske forhold. Egohumanisterne er automatisk på kollisionskurs med enhver, som ønsker at tale om virkeligheden, eller som endda ønsker at forholde sig praktisk og løsningsorienteret til virkeligheden.

Deres generelt benægtende tilgang resulterer i, at de hele tiden oplever konflikter, når de møder mennesker, der gerne vil bruge rationalitet og fakta, fordi egohumanisterne ikke kan kapere denne tilgang. I alle de tilfælde, hvor en sådan tilgang bringer deres dogmer i fare, slår benægtelsen til. Af samme årsag går hovedparten af egohumanisternes taletid med at opfinde forklaringer, der har karakter af undskyldninger, der ofte er meget søgte.

Når de fx benægter, at indvandring koster Danmark mange penge og primært er negativ, så baserer de ikke deres påstande på konkrete udregninger eller undersøgelser af, at indvandringen er

positiv og genererer overskud rent økonomisk.

Det er baseret på, at de simpelthen ikke kan tåle virkeligheden, hvis den indbefatter, at det forholder sig sådan. Og hvis modparten fremlægger konkret dokumentation for, at ikke-vestlig indvandring er meget omkostningstung – at den rent faktisk koster danskerne milliarder og atter milliarder – så svarer egohumanisterne blot igen, enten ved blot at påstå det modsatte, at det faktisk giver overskud, eller oftere ved blot at ytre sig hadefuldt ved at så tvivl om modpartens moralske habitus.

Et andet kunstgreb ses, når ortodokse muslimer begår terror med afsæt i islam, så er egohumanisterne klar til at præcisere, at det skam ikke er alle muslimer, der er terrorister – selvom der ikke er nogen, der har påstået, at det er alle muslimer, der er terrorister. Her kan egohumanisterne ikke kapere, at der faktisk findes ortodokse muslimer, der gerne vil dominere os

alle sammen. Ofte påstår egohumanisterne endda, at islam og terror ikke hænger sammen, mens de forsøger sig med en marxistisk forklaringsramme, hvor den islamiske terror ikke skyldes religion, men i stedet sociale problemer. Eller også hævder de, at det simpelthen er danskernes skyld. De har ikke været åbne nok, og der er ikke brugt penge nok på integration, og den er gal med “tonen” i debatten osv.

Deres udprægede benægtende tilgang til alt, der peger i en anden retning end dogmerne dikterer, antager undertiden ganske groteske former. Fx kan egohumanisterne slet ikke opfatte udsagn der sandsynliggør, at de ikke er mere anstændige end andre, eller som sår tvivl om, hvorvidt de virkelig har ret til at hade andre. De to første dogmer dikterer jo, at det netop forholder sig sådan, og alle udsagn, der udfordrer dogmernes validitet, lyder som rent kættersk volapyk i ørerne på en egohumanist.

Man kan derfor heller ikke tale med dem om, at de faktisk ikke selv deltager i de aktiviteter, som de selv påstår, at danskerne i al almindelighed er moralsk forpligtiget til at indgå i. Deres forsvarsmekanisme slår til, og de begynder straks at benægte virkeligheden, hvis nogen bringer den slags på banen.

De er ganske enkelt kognitivt afskåret fra rigtigt at forstå, at man kan mene noget andet end dem, og de følger deres følelser og anvender flittigt deres ret til at hade. Og i diskussionen af væsentlige samfundsforhold lytter de kun til deres hjerter, som dogmerne har godt fat om, mens deres forsvarsmekanisme sikrer, at de aktivt kan benægte alle empiriske indtryk og saglige argumenter, der ikke støtter op om dogmerne.

Det er vigtigt at læse egohumanisterne rigtigt. For dem er det ikke nogen bevidst proces. Egohumanisterne bliver simpelthen taget som

gidsler af deres egen ideologi. De får en stærk identitet som medlem af en moralbevogtende, humanistisk herskerrace og et socialt fællesskab omkring samme selvopfattelse og afstraffelsen af dem, der betvivler, at det forholder sig sådan. Prisen er, at de tilsidesætter virkeligheden, fordi ideologien og fælleskabet også indbefatter en kraftigt benægtende forsvarsmekanisme. Det betyder, at de møder verden gennem et ideologisk filter, som resulterer i en generelt benægtende tilgang til alle stimuli, der ikke støtter op om dogmerne. Selve deres identitet bliver dermed forankret i et antiempirisk verdenssyn.

Resultatet er, at egohumanisterne bliver afskåret fra at kunne internalisere konkret empirisk viden i alle de tilfælde, hvor disse indtryk måtte stride mod deres dogmer og deres endemål. Egohumanisterne anvender således aktivt dogmerne til en total forkastelse af andres argumenter og observationer.

Fra et rent argumentatorisk perspektiv, så indtræffer der en form for emotionel subjektivisme, for egohumanisterne anvender hele tiden deres selvopfattelse som moralsk overlødige som belæg for deres vidtløftige påstande. Faktisk påstår de hele tiden implicit, at de selv har ret, fordi de er moralens vogtere. Deres mange angreb på andre er således dybt forankret i deres egen forfængelighed.

Desværre betyder egohumanisternes kroniske tilstand af benægtelse, at de sætter selve idéen om rationel tænkning ud af spillet. Rationel tænkning afløses i stedet af nogle identitetsforstærkende sociale interaktioner. De vil simpelthen ikke høre på tale, der peger i en anden retning, end den dogmerne stikker ud. Den slags indtryk mødes først med simpel benægtelse dvs. ved f.eks. at underkende alle de fakta, de ikke kan lide at høre på, ved at tale om noget andet med fokusforskydninger eller ved at lave perfide personangreb på personen,

der ytrer sig i strid med dogmerne.

‘Projektion’

Det mest tydelige eksempel, vi har på egohumanisternes benægtelse, er deres løbende argumentation for øget kompleksitet i samfundet via yderligere ikke-vestlig indvandring. Her har de systematisk benægtet og banaliseret reelle kulturforskelle, økonomiske og sociale konsekvenser. I næsten alle spørgsmål om indvandring anvender egohumanisterne tillige Freuds mest berømte form for benægtelse: ‘projektionen’.

Når egohumanisterne ‘projicerer’, så indrømmer de, at der ganske vist er tale om fakta, og at fakta skam er alvorlige og har en betydning, men så skifter de skylden til noget andet eller nogen andre, så de alligevel ikke behøver skifte mening i forhold til fakta. I stedet opfinder de nye bortforklaringer, der ofte er kendetegnede ved, at de optænker

udokumenterede kausalforhold.

Det betyder ikke rigtigt noget, når tusindvis af kvinder bliver forulempet af ikke-vestlige indvandrere, hvoraf mange endda er asylansøgere. Det bliver i stedet en anledning til at tale om, at hvide mænd skam heller ikke er for fine. Og at indvandrerkvinder er overrepræsenteret på kvindecentre, og at indvandrer drenge taler grimt til danske piger - også deres skolelærere - betyder ikke, at der bliver åbnet op for en sober debat om indvandrerne kvindesyn. Det leder til et foredrag om sociale problemer og manglende inklusion.

Mellemøstlige mænds seksuelle forulempelser af kvinder i Europa leder med andre ord ikke til en betingelsesløs fordømmelse og en empirisk granskning af det kvindesyn, som er fremherskende i Mellemøsten og Afrika, selvom det nemt kunne undersøges. Det leder heller ikke til, at egohumanisterne indrømmer, at Vestens idealer om

ligestilling er bedre end det, vi finder i mange andre dele af verden. Egohumanisterne kan simpelthen ikke se sagligt på disse forhold, fordi deres ideologi dikterer krav om yderligere kulturel kompleksitet i Europa. Det er vigtigere end at honorere vestlige værdier og kultur. Faktisk står de ting egentlig bare i vejen som nogle lidt besværlige barrierer for det egohumanistiske verdensrige.

På samme måde bliver undersøgelser, der viser, at ikke-vestlige indvandrere og deres efterkommere dokumenterbart er mere kriminelle end alle andre grupper i det danske samfund, betydningsløse. De leder ikke til en granskning af det ikke-vestlige syn på moral. Det leder igen til populærmarxistiske forklaringer om, at forbryderne både er socialt og kulturelt marginaliserede, hvilket har motiveret deres kriminelle adfærd. Hvis noget, så hævder egohumanisterne, at problemerne skyldes den manglende moral i Vesten, fordi de vestlige samfund

i virkeligheden er racistiske.

Anti-kommunikation

Ligesom 'ideologi', så er 'kommunikation' blevet et slidt begreb. Det har også den ulempe at være et meget bredt begreb. I daglig tale betyder det noget med udveksling af: informationer, budskaber og meddelelser mellem personer. Når vi fortæller hinanden noget, så kommunikerer vi. Og når vi forsøger at overbevise hinanden om noget, så kommunikerer vi *intentionelt* for at få andre til at forstå og acceptere vores synspunkter og skifte mening - for at få vores vilje.

I Europa har vi en lang tradition for, at vi sammen kan forsøge at forstå verden ved at tale sammen om den og de fænomener, vi ser i den. I skarp kontrast hertil står egohumanisterne, som primært ønsker at forhindre samtale om faktiske forhold. De er i klar opposition til videnskabsbærende, åben kommunikation,

egohumanisterne kommunikerer tværtimod systematisk og proaktivt for at *forhindre* andre i at ytre sig. Til det formål anvender de en palet af kommunikationsteknikker som samlet kan betegnes som *anti-kommunikation*.

Anti-kommunikationen er egohumanisternes adelsmærke; den er deres stilistiske signatur. Strategien er simpel, når egohumanister anti-kommunikerer, så bruger de deres taletid på at forhindre andre i ytre sig om virkeligheden. Formålet er både at forhindre andre i at ytre sig, men i særdeleshed også at afskrække tvivlere fra at være nysgerrige og samtidig sende de sociale signaler til andre egohumanister. Den type adfærd giver dogmerne af moralske årsager lov til. Egohumanisterne gør det for at beskytte dogmerne, deres egen identitet og de mange fordele, som de har i kraft af deres tilhørsforhold til egohumanismen.

Anti-kommunikationen effektueres ved, at egohumanisterne flittigt anvender deres ret til at hade. Det manifesterer sig på den måde, at de udskammer og verbalt afstraffer anderledes tænkende. Det foregår ofte på en måde, hvor det både er identitetsforstærkende for den udøvende egohumanist og samtidigt vækker behag hos andre egohumanister. Selve udøvelsen af anti-kommunikationen er således identitetsskabende for egohumanisterne. Deres selvværd og identitet vokser, mens de anti-kommunikerer, og deres tilhørsforhold styrkes pga. signalværdien i anti-kommunikationen.

Med anti-kommunikationen gør de alt, hvad der står i deres magt for at beskytte deres dogmer ved at formørke konsekvenserne af deres mange krav om øget kompleksitet, herunder den kulturelle kompleksitet, der effektueres ved ikke-vestlig indvandring. På samme måde lægges der røgslør,

når talen falder på idéen om at give øget magt til overstatslige organisationer. Manipulation, propaganda, magtmisbrug og en stribe andre komponenter indgår i anti-kommunikationen.

Anti-kommunikationen konstituerer således et helt klokkeklart brud med de mest centrale koncepter i vestlig demokratisk tænkning. Den er et brud med: klassisk humanisme, rationalitet, empirisk bevisførelse – ja selve oplysningstiden i al almindelighed. Anti-kommunikationen er en bevægelse væk fra de centrale intellektuelle strømninger, der har ledet Vesten og Europa til velstand. Det bemærkelsesværdige er, at bruddet med de vigtigste vestlige fremskridt er totalt og kommer fra de intellektuelles egne rækker.

Det er fx forfattere, skuespillere, journalister, meningsdannere, præster, forskere, gymnasie- og skolelærere, der er bannerførerende på anti-kommunikationen. Det er således, efter

danske forhold, veluddannede mennesker fra middelklassen, som helt forsætligt *saboterer* samfundsdebatten, når de anti-kommunikerer for at forhindre sober debat. Deres kommunikation er intentionel, og den sigter efter at forhindre danskerne i at nå frem til en egentlig erkendelse af den retning, egohumanisterne er ved at trække hele samfundet i.

Strategien er vellykket. Deres kommunikation er effektiv, for samfundet udvikler sig i disse år sådan, som egohumanisterne ønsker, det skal udvikle sig. Det skyldes i høj grad, at egohumanisterne har haft held til at forhindre al sober debat om, hvad det betyder. Og derfor fortsætter de naturligvis, for hvorfor skulle de stoppe en succes? Derfor forhindrer de naturligvis til stadighed enhver sober debat om det egohumanistiske verdenssyn og om konsekvenserne ved deres egohumanistiske tænkning. Det er igen særligt tydeligt i forhold

til den kulturelle kompleksitet, som de hele tiden kræver mere af uden at ville forklare hvorfor.

Egohumanisternes anti-kommunikationsstrategi, som er født ud af deres selvopfattelse som moralsk overlødige, bliver til et regulært frontalangreb på selve idéen om rationel tænkning. Den dogmatiske tænkning, det ideologiske filter og deres forsvarsmekanisme, der sætter dem i stand til konsekvent at benægte faktiske forhold, gør dem resistente over for argumenter. De to mest grundlæggende anti-kommunikationsteknikker kan tjene som illustrative eksempler på disse forhold: udskamningen og den endeløse kritik af formen.

Udskamning

Den ene anti-kommunikative basisteknik er *udskamningen*. Når totalitær-humanisterne udskammer nogen, så foregår det rent praktisk med et halv-religiøst begrebsapparat, hvor modparten

som urene kættete kategoriseres som fx: "racister", "fascister", "xenofober", "islamofober", "nazister", "uanstændige". Alternativt beskyldes modparten slet og ret for helt fundamentalt at have et forkert "menneskesyn", ringe værdier eller som værende psykologisk afvigende og defekte med manglende empatisk sans.

Når egohumanisterne udskammer, så fungerer udskamningen dybest set som kaskader af kraftige ad hominem-angreb. Det vil sige, at de går overdrevet kraftigt efter manden frem for bolden, fordi det ikke tjener deres ideologi at belyse sagen selv endsige de faktiske konsekvenser af deres tænkning. Deres ret til at agere sådan, er forankret i deres første dogme, der tildeler dem selvopfattelsen som moralens vogtere, og i det andet dogme, der giver dem retten til at udleve deres had.

Når egohumanisterne udskammer, så spyer de blot beskyldninger ud, ruller med øjnene og fordømmer

andre som smagløse og moralsk underlegne. Det er særligt tydeligt, hver gang nogen er nysgerrig efter at få præciseret, hvad forholdet mellem dogmerne og virkeligheden er, fx hvis nogen drister sig til at spørge, hvad Danmark får ud af indvandringen. Det bemærkelsesværdige er, at de systematisk overfalder enhver, der er nysgerrig eller som er budbringer af fakta, frem for at forholde sig til sagen selv. Samtidig er det tydeligt, at mens de på den måde overfalder andre verbalt får de styrket og forstørret deres identitet som moralens vogtere.

Enhver der kritiserer eller blot peger på konkrete faktiske empiriske forhold ved den egohumanistiske herskerraces idéer udsættes således for en generel og voldsom kritik af deres moralske habitus. Moralens vogtere tillader ikke tvivlere, og de straffer de nysgerrige og kritikere hårdt. Resultatet er selvsagt irrationelt, for når nogen udtrykker bekymring over faktiske forhold, som der rent

rationelt er gode grunde til at bekymre sig over, så bliver kilden til bekymring ikke gjort til genstand for rationel stillingtagen. Mens den, der peger på uregelmæssigheder, bliver gjort til genstand for hadefuld udskamning.

Den, der bekymrer sig, gøres i stedet til genstand for verbal afstraffelse. Den, der udtrykker bekymringen, bliver i stedet angrebet ofte med docerende vendinger og fra en psykologiserende vinkel. Hvis nogle fx bekymrer sig om, hvorvidt velfærdssamfundet måske vil bryde sammen, hvis man tillader ubegrænset indvandring, så bliver de belært om, at de bare er “bange”, og at det er underlødigt gående mod umoralsk, hvis de efterspørger en konkret rationel empirisk baseret risikoanalyse. Den opmærksomme læser bemærker, at danskerne stadig ikke - i 2016 - er blevet præsenteret for nogen ægte risikoanalyse i forhold til den ikke-vestlige indvandring.

Endeløs kritik af formen

Den anden anti-kommunikative basisteknik er en slags fokusforskydning manifesteret ved en endeløs kritik af formen. Hvis nogen fx taler om omkostninger ved indvandring, så bruger egohumanisterne al taletiden på en kritik af formen, som de kan finde på at hævde er direkte skadelig. Der er, påstår de, alvorlige problemer med måden, hvorpå der bliver talt om alle de emner, som de ønsker at mørklægge. De kan fx finde på at hævde, at det netop er *den* slags tale, der skaber problemerne. Selve det, at man taler om faktiske forhold er altså, ifølge egohumanisterne, med til at skabe de faktiske forhold.

Når de anvender deres endeløs-kritik-af-formen-strategi, så taler de således ikke om indholdet eller det substantielle i det, modparten udtrykker, i stedet taler de om, at noget er sagt på en forkert måde. De hævder fx, at “tonen” er for “skinger”

eller påstår, at trivielle pointer baseret på empiriske observationer bør anskues som en slags ubehersket og skadelig sprogbrug.

De fremfører igen disse pointer moraliserende, docerende og fast forankret i deres egen moralske overlegenhed, som det første dogme tildeler dem. Naturligvis har de som moralens vogtere retten til at stille sig til dommer over andres tale. Og med det udgangspunkt slipper de for at tage modpartens synspunkter og indsigelser seriøst, ligesom de reducerer væsentlige samfundsforhold til en slags pseudoetiske smagsspørgsmål.

Taktikken kan anskues som en ordøkonomisk fokusforskydning, hvor al den tid, der kunne bruges til at erkende noget, i stedet bliver spildt på at tage stilling til deres påtagede, sarte fornemmelser for forfinet kommunikation. Egohumanisterne taler hele tiden om ting, der ikke er væsentlige for at forhindre en debat af de ting, der er væsentlige. De kan i den

sammenhæng også finde på at bruge en masse tid på at forsvare andres sarte fornemmelser, mens de påstår, at de beskytter forskellige ofre fra at føle sprogets destruktive og stigmatiserende kraft.

Der er naturligvis blot tale om manipulation, for der findes selvsagt ikke nogen "tone" eller noget passende leje for en sober kritik af egohumanismen, dens dogmer og deres konsekvenser. Faktum er, at vi blot behøver at se til vores naboland, det nu sammenbrydende Sverige, for at se, hvor den slags tænkning leder hen. I Sverige har de siden 60'erne undgået at tale om faktiske forhold og om konkrete problemer ved indvandringen. De har haft en hermetisk lukket debat, hvor alle negative faktiske forhold har været siet fra. De har gjort alt, hvad man kan, for at bøje sig.

Svenskerne har aldeles undgået en sober debat af den kulturelle kompleksitet. Og de har tilpasset sig og foræret svenskernes velfærd væk. De har

afskaffet svenskernes sikkerhed og ro og orden, fordi det var på kollisionskurs med fremmed kultur. Svenskerne har dybest set demonteret deres samfund af hensyn til fremmede. Men svenskerne har alligevel alle de problemer med multikultur, som man også har alle de steder, hvor man forsøger at tale om problemerne dvs. parallelsamfund, radikalisering og de ortodokse muslimers terrorisme.

De svenske egohumanister har fået tvunget alle til slet ikke at kommunikere. Og de menige svenskere må endvidere hele tiden være frygtsomme for, om de udtrykker sig “forkert”, fordi et brud på “tonen” kan lede til alvorlig social stigmatisering. Denne systematiske undertrykkelse af ytringer har bare ikke resulteret i noget fredfyldt kulturmøde eller spændende kultursynergier. Alle deres hensyn har kun medført milliardomkostninger, der snart er så store, at deres samfund bryder sammen.

Faktum er, at indvandringens konsekvenser naturligvis ikke er en funktion af, hvorvidt vi taler om virkeligheden på den ene eller anden måde. Det er ikke sådan, at vi påvirker resultatet negativt ved at tale om, at det ikke går godt. Det er ikke sådan, at vi kan forbedre "integrationen" ved at tale positivt om negative forhold. "Integrationen" er ikke påvirket af, om vi siger noget faktisk om indvandrere, det handler om, hvad indvandrere gør, hvor meget de koster, og hvilke tydelige gavnlige effekter indvandringen har, hvis den altså har nogen. Faktum er jo desuden, at flertallet af indvandrere slet ikke lytter til os. Deres paraboler peger mod satellitter fra Mellemøsten.

Inkompetente ud i uenighed

Anti-kommunikation er i sin kerne en hadefuld og destruktiv strategi. Den handler om at forhindre, at andre kan tale præcist om faktiske forhold i verden, fordi det bliver forbundet med en social risiko at

tale om ting man oplever og ser. Den handler om at *undertrykke* andre ved at kræve lydighed. Anti-kommunikationen er det mest problematiske aspekt af den egohumanistiske identitetsdannelse. Den motiverer direkte, at egohumanisterne udlever deres fællesskab med andre egohumanister på en samfundsskadelig måde. De går nærmest i trance, mens de ødelægger enhver diskussion og perfidt afstraffer anløb til nysgerrighed.

Det er igen tydeligt, at de bryder med de helt centrale pointer fra den klassiske humanisme, nemlig at *fornuften* er vejen til erkendelse. De ødelægger ganske enkelt danskernes muligheder for at afsøge væsentlige emner med fornuft og diskutere objektive faktiske forhold med almindelige argumenter. Og de agerer forsætligt sådan, fordi alternativet ville være, at de ind imellem måtte overholde de regler, der følger med fornuft og argumentation, hvilket igen ville betyde, at de ville

komme til kort i mange diskussioner. Dén chance har de ifølge deres ideologi ikke ret til at tage, for deres moralske habitus gør jo, at de allerede har ret, hvorfor der ikke er grund til yderligere diskussion. Ideologien gør det umoralsk at diskutere dens egne dogmer og deres konsekvenser.

Det er naturligvis også mere attraktivt og meget nemmere uden forklaringer at kræve uendelig kompleksitet, mens man samtidig har retten til at hade og afreagere på borgere, der er for nysgerrige. Af alle de årsager spilder egohumanister ingen energi på at forstå modpartens argumenter. De anerkender ikke modparten, hans eller hendes argumenter, og de respekterer heller ikke den tankekraft, der er brugt på at udarbejde dem. De ulejliger sig end ikke med at kigge på, hvad modparten baserer sine meninger på. De sidder i stedet og venter på, at det er deres tur til at tale, så de kan anti-kommunikere, så de kan sabotere det,

der aldrig får lov til at udvikle sig til en diskussion.

Den logiske følgevirkning er, at det slet ikke giver mening at tale om 'diskussion' eller 'debat'. Der er ikke tale om nogen ægte meningsdivergens. Der er ikke tale om en uenighed mellem to personer, der har forskellige synspunkter, for egohumanisterne hævder bare, at enhver der er uenig med dem har en ringe moral. Og det gør de uden at analysere modpartens udsagn, så det er ligegyldigt, om modparten har mange og robuste belæg for de påstande han eller hun giver udtryk for. Det er ikke en samtale, for man taler ikke sammen. Egohumanisterne taler til en, og hvis man ikke retter ind, så taler de om en.

Egohumanisterne er således heller ikke 'uenige' med danskerne eller anderledestænkende. Deres kommunikation er bare et endeløst angreb, som fungerer som et forsvar for og udbredelse af deres dogmatisme. De angriber hovedløst, når nogen

spørger til deres ubegrundede synspunkter. Normalt kan den individuelle egohumanist end ikke på overfladeniveau gengive argumentationen bag de idéer, han eller hun hævder at være proponent for. Der er således ikke tale om 'uenighed' per se, for 'uenighed' forudsætter, at begge parter kan udfolde deres egne synspunkter. Uenighed forudsætter, at man har uforenelige opfattelser eller holdninger, men de herskende egohumanister har kun deres dogmer, deres sekteriske identitet og deres hadefulde anti-kommunikation.

Hvordan skulle man kunne være uenig med nogen, der end ikke på overfladeniveau har lavet deres hjemmearbejde og kan redegøre for den interne dynamik i deres egen argumentation? Hvordan kan man være "uenig" med nogen, der reagerer aggressivt med anti-kommunikation, hvis man efterspørger, hvorfor de tænker som de gør? Hvordan kan man være "uenig" med nogen, som

systematisk ignorerer store konkrete eksplicitte beviser for de påstande, som ikke lige passer dem? Hvordan kan man være "uenig" med nogen, som altid triumferende og nedladende fejer en af bordet med grov, personlig kritik af ens moral, mens de endda samtidig har en opfattelse af, at de netop selv debatterer på en måde, der må anses for vedligeholdelse af god smag?

Nej, egohumanisterne er ikke "uenige", de forsøger tværtimod blot at dominere alle, der ikke deler deres opfattelse med endeløse kaskader af personangreb. Det stikker ikke dybere. Der er ikke mere. Deres anti-kommunikation er en egocentrisk form for social interaktion, hvor de tværtimod ødelægger det, vi normalt forstår ved en debat. De bryder altså ikke alene med oplysningstanken og den klassiske humanisme - nej, de afviger også fra selve tanken om argumentation.

De forlader simpelthen den tilgang til debat,

hvor man ræsonnerende søger at begrunde sine påstande, beslutninger eller bare opfattelse af situationer. Deres tilvalg af anti-kommunikationen er et fravalg af argumentation og rationalitet.

De deltager simpelthen ikke argumenterende i debatter, men praktiserer i stedet deres ideologiske identitetspleje, når de fx ytrer sig negativt om modpartens moralske habitus, mens de kritiserer formen frem for indholdet.

Det er naturligvis paradoksalt, for mens egohumanisterne ofte højlydt påstår, at de ønsker dialog og gensidig forståelse, så er det helt tydeligt, når man ser på deres kommunikation, at de i virkeligheden ikke vil nogen af de ting. Deres ideologiske filter og deres forsvarsmekanisme i form af benægtelsen forhindrer dem i overhovedet at kunne indgå i ægte sociale relationer med mennesker, der ikke er enige med dem. Og derfor kan det ikke lade sig gøre at tale med dem om disse

forhold.

Anti-kommunikationen er egohumanisternes grundlæggende tilgang til al samfundsdebat, og den har virket. Det har været en enorm succes for dem, for de har kunnet beskytte deres identitet og endda forstærke den, mens de har sikret, at deres dogmer ikke kunne gøres til genstand for debat. Med anti-kommunikationen saboterer egohumanisterne aktivt og brutalt samfundsdebatten for at forhindre enhver erkendelse, der strider mod deres dogmer. De sælger deres selvstændighed for tryghed og mister i realiteten ejerskabet over egne holdninger. Og de mister naturligvis muligheden for at skifte holdning, når der fremkommer oplysninger, der ville tvinge rationelle mennesker til at skifte holdning. Anti-kommunikationen er ikke særlig diskret.

Oikofobi

Et andet klart identitetstræk ved egohumanisterne

er, at de både hader folk, der stiller spørgsmål ved dogmerne, men samtidig hader de deres egen kultur og historie. Egohumanisternes kulturelle selvhad konstituerer ideologien som en kulturelt-flagellant eller måske endda kulturelt-masochistisk ideologi. Det kulturelle selvpineri skyldes en form for kulturfor nægtelse - en slags oikofobi.

'Oikofobi' er en psykiatrisk term, og man bør vægre sig ved at bruge den slags om andre, men her er det passende. 'Oikofobi' henviser til en tilstand, der kan indtræffe, når personer nærer aversioner mod deres hjemmeomgivelser. Udtrykket stammer fra det græske "oikos", som betyder hushold, hus eller familie, og "fobi", som betyder frygt. Og egohumanisterne er kulturelle oikofobikere. De er simpelthen *utrygge* ved deres egen kultur og deres egen historie. De føler sig utrygge, når man taler om 'danskhed' og 'det danske'. De kan simpelthen ikke rigtigt lide deres egne omgivelser eller deres eget

folk, som de dybest set ser ned på.

De finder ofte nydelse i at dyrke socialt samvær, hvor de taler dårligt om deres egen kulturelle baggrund. For egohumanisterne er det således helt naturligt at se ned på danskerne. De ringagter deres egne, som de så på den anden side slet ikke mener er "deres egne". De socialiserer med hinanden om at hade det bestående. Det er et af deres knap så hemmelige håndtryk, og det får dem til at føle sig godt tilpas.

Billedligt talt opfatter egohumanisterne Danmark som en campingplads, hvor det er aldeles tilfældigt, hvem der lige pt. har slået naboteltet op. Og hvem, der sidst boede på en plads, afgør naturligvis ikke, hvem der slår telt op næste gang eller ved siden af. Der er ikke nogen *sammenhæng*. Tilsvarende kan man bytte danskerne ud med andre gæster, uden at det betyder noget. I den ligning er egohumanisterne endda folk, der i virkeligheden hellere ville bo

på et fint hotel og i et andet land. De er kun på campingpladsen, fordi de ikke kunne lykkes med hotellet. Følgelig identificerer de sig heller ikke med de andre campister, som de i virkeligheden ser ned på med et aggressivt mindreværd. Egohumanisterne føler, at de hører til på hotellet, og hvis chancen var der, ville de flytte med det samme. Men indtil de kan det, hvis de kan det, så dyrker de et socialt samvær med andre, der deler deres syn, og det er centreret omkring, at det er de andre campisters skyld, at campingpladsen ikke allerede er et hotel.

Radikaliseringen af den danske middelklasse

Egohumanisternes utryghed ved og fornægtelse af deres eget ophav er kilden til deres eksplicitte identitetsforvirring. Selvom danske egohumanister naturligvis er et produkt af Danmark og dansk kultur, så gør de et stort nummer ud af, at det er ganske tilfældigt, for de kunne jo også være blevet

født i Indien eller i Venezuela. Og åndeligt føler de sig ikke som danskere, men som medlemmer af egohumanisternes højere kaste af kreative globalister.

Egohumanisterne er følgelig heller ikke loyale med 'danskerne', som de endda kan finde på at hævde slet ikke findes. Spørgsmålet om, hvem "vi" dvs. danskerne er, besvarer egohumanisterne ofte med, at der ikke rigtig findes danskere eller dansk kultur, for der er ligeså mange måder at være dansk på, som der er danskere.

Især når egohumanisterne interagerer socialt, fungerer selvhadet ligesom anti-kommunikationen identitetsvedligeholdende og -forstærkende. De bindes sammen af deres kulturelle mindreværd og får på den måde vendt deres identitetsforvirring til en styrke. De mødes om og finder glæde ved at tale nedsættende om dansk kultur og danskerne og om at opføre sig aggressivt over for borgere, der

udtrykker glæde ved den danske kultur.

Det er altså ikke nok for egohumanisterne, at de pralende og storskydende opfatter sig selv som mere internationale end gennemsnittet af danskere. De kræver samtidig, at danskerne ikke må være danske. Det er ikke nok, at egohumanisterne destruktivt arbejder på at manipulere samfundet til at tro på deres egen moralske overlødighed, nej, danskerne skal samtidig miste deres identitet. Og derfor ytrer egohumanisterne sig negativt om "det danske", for de har et stærkt følelsesmæssigt behov for at få afløb for deres kulturelle mindreværd, et mindreværd, de håber på at få andre til at tilslutte sig.

Patos ad libitum

Medlemmerne af den humanistiske herskerrace holder af at føle abrupte og voldsomme negative følelser ved Danmark og danskerne, og de elsker

at udtrykke sig højlydt om det i patetiske termer, hvor de igen selv frem for sagen er i centrum. Det bliver en art vanedannende katarsis – en slags renselsesritual. Et ritual, hvor skam og skyld er centrale temaer, og som egohumanisterne helt uretfærdigt lidende må gennemleve på grund af andre danskeres primitive provinsielle tale og handlinger.

Hvis der f.eks. er danskere, der mener, at de danske grænser bør bevogtes, eller at afviste asylansøgere rent faktisk er afvist og derfor skal sendes ud af Danmark, så kan egohumanisterne skamme sig. Det kan de vel at mærke også, selvom de ikke selv har gjort noget. Det er meget kendetegnende for egohumanister, at de ”skammer sig” eller med blussende kinder udtrykker, at andres synspunkter er ”pinlige”. Selvom egohumanisterne normalt ikke er egentligt argumenterende, så fremfører de ofte ytringer om den slags psykologiske og meget

subjektive forhold, *som om* de var argumenter.

Der er ingen tvivl om, at egohumanisterne især finder en kilde til utryghed og skam i forhold til Afrika og Mellemøsten. I diskussioner om Afrika og Mellemøsten bliver det snart tydeligt, at det med kulturelt mindreværd, verdsligheden og konventionerne også følger en form for arvesynd, når nulevende danskerne, ifølge egohumanister, bør skamme sig over handlinger, tidligere generationer foretog. Fx kan egohumanister begynde at fremsætte undskyldninger for fremmed lavkvalitetskultur, når de moraliserende med anakronismer minder om, at "danskerne" en gang for længe siden havde kolonier. Eller at vi skal huske på, at der heller ikke altid har været ligestilling i Danmark.

I forhold til Mellemøsten minder de en om, at vi skal huske på korstogene, og at Islamisk Stat kun er et produkt af, at Vesten har blandet sig militært

i Mellemøsten. Når børnedødeligheden i Afrika – faktisk – er høj, så leder det snart til skam over, at det mest skyldes, at Afrikanerne for 200 år siden blev udbyttet af europæerne. På den måde kan egohumanister altid fremsætte undskyldninger for fremmede og primitive lavkvalitetskulturer, mens de moraliserende med anakronismer minder om, at vikingerne jo også var pirater der plyndrede.

Naturligvis vil egohumanisterne aldrig tage ægte stilling til implikationerne af deres teser: Hvor meget skylder danskerne så? Hvordan er vi blevet ansvarlige for tidligere generationers handlinger, som vi ingen indflydelse har haft på? Og hvorfor kan så mange afrikanske og mellemøstlige lande ikke internalisere viden fra Vesten og se, hvordan man indretter avancerede samfund, hvor der er lav børnedødelighed? Den slags dukker aldrig op, for egohumanisterne bruger deres følelser til at retfærdiggøre, at de hadefuldt verbalt afstraffer

anderledes tænkende, mens de moraliserende fastholder, at folk der rejser den slags spørgsmål har en ringe moralsk habitus. Det udvikler sig aldrig til en seriøs diskussion.

Det egohumanistiske kultursyn er udflydende og opportunistisk. Der findes ikke rigtigt 'normer' eller 'kultur', der er bedre end andre 'normer' og 'kulturer', men alligevel anser egohumanisterne altid deres egen hjemkultur for værre end al anden kultur. Det gælder i hele Europa, at egohumanisterne har det meget svært med deres eget nationale ophav. Og dermed opstår der endnu et egohumanistisk paradoks: Mens egohumanisterne kræver kulturel kompleksitet og uden empiri fastholder, at alle kulturer er lige, så er deres egen kultur - den vestlige - en klar undtagelse. I den vestlige verdens kultur finder vi, efter egohumanisternes opfattelse, kilden til alle globale problemer i vores samtid. Alle ulykker kan henføres til den vestlige verden.

Egohumanisterne lever derfor i en verden, hvor alle andre kulturer end deres egen vestlige er prisværdige og spændende. De tilfører jo den pureste, liflige kompleksitet, som dogmerne dikterer, at egohumanisterne skal skaffe mere af. Der er dog en enkelt væsentlig undtagelse, for egohumanisterne taler faktisk ind imellem om, at de danske værdier er truet, men det foregår kun fra det perspektiv, at danskerne mister noget, hvis de ikke tillader yderligere kulturel kompleksitet. Her vil egohumanisterne pege på, at "det danske" er truet af danskernes små-racistiske snæversyn og evt. manglende forståelse for den globale udvikling. De påstår også, at vi fx mister vores værdier, hvis vi ikke gør, som egohumanisterne siger. Endelig er det uklart, hvordan man beskytter danske værdier ved at tillade ubegrænset indvandring fra fremmede kulturer.

Et klart træk ved egohumanisternes identitet

er, at de skilter med, at de er utrygge ved deres egen kultur. Derfor har de heller ikke de store samvittighedskvaler ved at ødelægge den. De knægter rask væk 1200 års dansk kulturdannelse, fordi de hverken anser dansk eller vestlig kultur for særlig bevaringsværdig. Her lurder igen defaultismen. De foretrækker simpelthen at dansk kultur taber, fordi de anser det for ufint at have et nationalt udgangspunkt, ligesom de mener, at det alligevel blot er et spørgsmål om tid, før “det danske” og “dansk kultur” vil tabe til globaliseringen. De mener simpelthen ikke, at der er noget særligt at forsvare. Og ifølge egohumanismen vejer det dogmatiske krav om kompleksitet - herunder kulturel kompleksitet - naturligvis tungere end at sikre Danmark og dansk kultur.

Gratisme

Et særligt ubehageligt træk ved den egohumanistiske identitetsdannelse er

deres rendyrkede gratisme. Det er gratis for egohumanisterne at hyle i kor med de andre egohumanister og kræve kulturel kompleksitet, for de finder det helt naturligt at lade arbejderklassen og den nedre middelklasse dvs. etniske europæere finansiere deres identitetsprojekt. Det sker konkret ved, at egohumanisterne tager midler fra: folk med kortere eller ingen uddannelse, kontanthjælpsmodtagere, syge, handicappede, ældre, hjemløse og andre, der kan have svært ved at kæmpe for sig selv.

Egohumanisterne finansierer deres identitetsprojekt både med de ressourcer, der burde gå til de danskere, der i forvejen ikke har så meget, men også med de midler, der burde bruges til at sikre kommende generationer strategiske fordele. Det sker med afsæt i det fjerde dogme, hvor de herskende egohumanister får retten til at opfatte deres egne ord som handlinger. Med det

udgangspunkt kigger de på deres egen navle og udbryder fx at: "Vi er rige i Danmark", fordi de ikke selv mangler noget, men er ansat i positioner eller er på vej til ansættelse i positioner, hvor de ikke selv kommer til at mangle noget.

De oplever, at de altid selv har penge nok, og derfor tror de, at det samme gælder på samfunds niveau - at alt på en måde er gratis. Egohumanisterne har selv det hele og står naturligvis ikke i kø med de fremmede nede på socialkontoret. De befinder sig typisk godt og trygt i den del af befolkningen, der lever længst, og som har flest ressourcer til rådighed, mens de gør det. Herfra kører de på med deres moraliserende retorik, mens de fx bruger millioner på integrationsprojekter, der aldrig ender med at have nogen effekt. I realiteten bruger de altså penge på fremmede, frem for at hjælpe danske hjemløse, veteraner eller blot sikre danske børn uddannelser med international kvalitet.

Gratisme er derfor et andet centralt konstituerende element ved deres identitet. Det er altid “nogle andre”, som må holde for. Det er “nogle andre”, der skal gøre de ting, som de opfinder. Og det er ”nogle andre”, der bliver ofre for den dalende velfærd, som naturligvis afstedkommes af, at egohumanisterne gerne vil give en overmoralisk gratis omgang til hele verden. Denne umoralske gratisme er absurd, men egohumanisterne selv er igen afskåret fra at erkende problemet. Deres ideologi lægger sig som et filter og forhindrer deres kognition af disse faktiske forhold.

De er ikke alene blinde over for, at “nogle andre” må betale prisen for deres higen efter kompleksitet. Med afsæt i deres ret til at hade, straffer de endda de danskere, hvis velfærd og muligheder for et bedre liv de stjæler for at booste deres egen identitet som moralsk overlegne. Når de danskere, der helt konkret mister noget, forsøger at stille

spørgsmål, så bliver de bare angrebet med anti-kommunikation og beskyldt for ikke at have forstået globaliseringen eller for at have en dårlig moral.

Den slags kættere bliver gjort til genstand for en kritik, der er centreret omkring, at de har dårlig smag i meninger. De bliver simpelthen verbalt afstraffet med anti-kommunikation. Det bemærkelsesværdige er naturligvis, udover gratismen, at danskerne ikke engang er blevet spurgt, om de ønsker at deltage i noget kulturelt udviklingsprojekt, som de humanistiske herskere holder skjult med deres anti-kommunikation.

De egohumanistiske herskere ser således ikke bare ned på de almindelige danskere, de ser også stort på, at flertallet af danskere gennem flere generationer har lagt penge i fælleskassen. Men det har de jo selvsagt ikke gjort med den hensigt at finansiere forsørgelsen af horder af fremmede, hvoraf en hel del endda mener, at det danske

demokrati skal afskaffes til fordel for teistiske sharialove.

Faktum er, at egohumanisterne realiserer sig selv og deres identitet ved en tvangskulturalisering af de danskere, der i forvejen ikke har mest. De påtvinger fremmed kultur på dem, som ikke har mulighed for at kæmpe imod den. Og de tvangskulturaliserede må dernæst betale prisen for den fejlslagne multikulturalisering af Danmark. Deres modstand mod multikultur er praktisk forankret i konkrete negative erfaringer med parallelsamfundet. De er utrygge, når de sender deres børn til fest, fordi unge indvandermænd i grupper udviser dominerende adfærd og søger voldelige konfrontationer.

De tvangskulturaliserede har set, hvordan de lokale skoler ikke er blevet berigede – men tværtimod er blevet fattigere. De er bange for den konkrete radikalisering, de kan se udspille sig i deres bydel. I tillæg har de været vant til at blive latterliggjort eller

blive mødt med beskyldninger om "racisme", når de artikulerer deres bekymringer.

Det er altså kendetegnende for egohumanisternes identitet, at de er utrolig gavmilde og barmhjertige, men på andres vegne. Det er altid andre der betaler og får de konkrete problemer, som indvandringen afstedkommer. Alligevel har egohumanisterne med stor dygtighed fået gjort deres identitetsprojekt til et fællesprojekt for hele samfundet, og resultatet er, at de arbejdende danskere bliver til en slags slaver, som må arbejde ekstra for at betale til stadighed dyrere egohumanistiske projekter, som finansieres med offentlige midler. Det er lønslaveri.

For egohumanisterne betyder det selvsagt ikke noget, at danske familier gøres til trælle i et skattesystem, der i forvejen er uretfærdigt. De kræver simpelthen det danske velfærdssystem udvidet til et globalt velfærdssystem, som vel at mærke kun er finansieret af lokalt arbejde. Det

gør de, fordi deres egen identitet som moralsk overlødige simpelthen er vigtigere end danskernes fortsatte velfærd. De fravælger ganske enkelt at tage stilling til, at den danske velfærdsmodel naturligvis ikke kan skaleres til hele verden. De forstår ikke, at Danmark ikke kan fungere som socialkontor for hele verden, for de er jo fritaget fra at tænke over konsekvenserne af deres dogmer eller betvivle deres følgevirkninger. De lever blot som herskerhumanister.

Tilsvarende har egohumanisterne også svært ved at forholde sig empatisk til fattige fremmede. Fattige mennesker i alle dele af verden kan naturligvis tænke selv og vil af åbenlyse årsager langt hellere bo i Danmark, hvor man f.eks. får fri sundhed, sikkerhed, retssystem, uddannelse, sociale ydelser mm. Og fattige fremmede vil også gerne have de ting, selvom de ikke er direkte truet i de fattige lande, de kommer fra. Faktisk er der mange, der

gerne vil rejse om på den anden side af jorden for at få de ting. Egohumanisterne har ikke rigtigt forstået, at fattige mennesker kan træffe rationelle valg og flytte til den anden ende af planeten, hvis der er godt at være. Måske skyldes det, at egohumanisterne ofte gyser blot ved tanken om at flytte til provinsen i Danmark.

Kulturblinde

Man kan være ord- og talblind, og man kan også være kulturblind. De kulturblinde kan ikke se forskel på forskellige kulturer eller for alvor forholde sig til deres værdier. De er ganske uden kultur. De aner ikke, hvordan vi er endt i 2016, eller hvad der skete 100 år før, for egohumanisterne i folkeskolen og gymnasiet har sikret, at yngre danskere ikke længere ved, hvad der skete for 100 eller 200 år siden.

Når egohumanisterne beskæftiger sig med 'kultur',

så betyder deres kulturbblindhed, at det hele flyder sammen for dem. De kan fx ikke vurdere, om kultur “A” er bedre end kultur “B”, uanset hvor liflig kultur “A” måtte være, og uanset hvor mange håndgribelige mennesketragedier kultur “B” afstedkommer. Faktisk giver det slet ikke mening for en egohumanist, hvis man spørger dem, om mellemøstlig kultur er bedre end dansk eller omvendt. De har ikke mulighed for at forstå sådan et spørgsmål. De kan ikke kapere det og argumenterer i stedet for, at det ikke giver mening, hvis nogen spørger. De påstår gerne, at det kommer an på øjnene, der ser, at det er et spørgsmål om personlige præferencer, og hævder, at ingen i sidste ende kan gøre sig til dommer over kulturer og deres kvalitet. Og folk der efterspørger den slags, hævder de, er ikke fine i kanten.

Det bør bemærkes, at egohumanismen er en selvstændig “-isme”, for der er ikke tale

om almindelig kulturrelativisme. Inden for kulturrelativismen finder vi tanker om, at man kun kan forstå en kultur med dens særlige ritualer, normer og værdier som en fast sammentømret helhed. Kulturrelativister kan fx finde på at hævde, at man ikke kan forstå en kulturs ægteskabsritualer alene og løsrevet, men at den slags kun kan tolkes med afsæt i den pågældende kulturs egne forudsætninger.

Ægte kulturrelativister hævder derfor, at man faktisk ikke kan forstå en kultur uden at have været en del af den, fordi kulturer kun kan forstås ud fra deres egne forudsætninger. Fra det rene kulturrelativistiske perspektiv er stening af kvinder altså ikke per automatik forkasteligt; ritualet kan kun forstås inde fra den islamiske kultur generelt set. Og dér er kulturrelativisterne faktisk enige med ortodokse muslimer. For kulturrelativisterne følger det også, at alle kulturer, eftersom de kun

kan forstås på deres egne betingelser, må anses for *ligeværdige*.

Men egohumanisterne relativiserer ikke kun kultur. De er ikke kulturrelativister, for deres udgangspunkt er ikke nogen ydmyg nysgerrighed over for andres kultur. Deres relativisering sker ikke blandt jævnbyrdige kulturer, og de søger ikke nogen forståelse; i stedet higer de kun efter den kompleksitet, som dogmerne dikterer, at de skal elske. Og da diversitet i sig selv er et mål for dem, så er de faktisk aldeles ukritiske over for 'kultur'. Egohumanisterne forholder sig dermed ikke relativiserende til andres kultur, og de fortolker ikke andre kulturer ud fra disse kulturers egne præmisser, i stedet underkaster de dem et rent egohumanistisk udgangspunkt.

For egohumanisten kommer der ikke noget højere kulturelt eller åndeligt niveau end egohumanismen. Egohumanismen er endestationen, kulturen

der afslutter alle kulturer, for egohumanismen er det klogeste, der nogensinde er sket i hele verdenshistorien - det er hér, menneskets civilisation topper.

Disse forhold er nogle af de mest afslørende kendetegn ved deres identitet som egohumanister. Kombinationen af at de både er kulturblinde dvs. ude af stand til at opfatte og tænke over kvalitetsforskelle mellem forskellige kulturer, at de fornægter deres egen kultur, som de er utrygge ved, men at de *samtidig* lider af et paradoksalt kulturelt storhedsvanvid. Når de tænker på 'kultur', så tænker de i virkeligheden, at alle ender med at være egohumanister; derfor mister 'kultur' sin betydning. Det handler i stedet om kompleksitet.

Det kulturblinde storhedsvanvid er og har været forfærdeligt ødelæggende for danskerne og det danske samfund. Det driver simpelthen egohumanisterne til at være proponenter for

serier af dårlige beslutninger. Det får dem til at overse tydelige forudsigelige konsekvenser ved indvandringen til Europa. Et kedeligt men afslørende punkt i forhold til egohumanisternes identitet, kulturblindhed og storhedsvanvid er, at de konsekvent overvurderer robustheden af sekulære europæiske og danske værdier. De har desværre ikke fantasi til at forestille sig, at der faktisk kan findes fremmede mennesker, der ikke er enige med dem - og heller aldrig bliver det. Egohumanisterne undervurderer derfor, at andre kulturer kan have totalitære træk, som er stærkere end frisind.

Egohumanisterne tror vitterligt, at de fremmede før eller senere – måske om få generationer – også vil være egohumanister og dele de værdier, som så oplagt er klogere, bedre og mere retfærdige end alle andre værdier. Det er blot et spørgsmål om tid, så vil alle kunne se, at egohumanismen er det eneste lyksaliggørende. Det kulturblinde

storhedsvanvid bringer således alle danskere i fare, for egohumanisterne tager ikke muslimerne, islam og den mellemøstlige kultur alvorligt. Når muslimer gennem handling eller ytring signalerer ting, der efter danske og vestlige standarder er helt uacceptable, så ser egohumanisterne blot bort fra det.

Deres kulturblinde kompleksitetsapparat antager former, hvor der reelt er tale om ren umyndiggørelse og ansvarsfratagelse. Danske muslimer kan fx, efter egohumanisternes opfattelse, ikke rigtigt selv gøre noget galt. Det er ikke muslimernes egen skyld, at deres drengebørn generelt set har svært ved at læse og er mere kriminelle end andre grupper i samfundet, mens deres piger ikke rigtig får frihed til at deltage i samfundet. Det er danskernes skyld, lyder det, for de har ikke taget godt nok mod de fremmede.

Det er særligt tydeligt, når der er tale om kulturer,

der har værdier, som direkte strider mod de danske. I deres evige higen efter kompleksitet bliver egohumanisterne så kulturbedrøvelige, at de ikke kan kapere, at et samfund rent rationelt ikke både kan bestræbe sig på kønnenes ligestilling og samtidig acceptere kulturer, der i udpræget grad eksplicit forskelsbehandler mænd og kvinder, fordi mænd og kvinder ikke er lige.

Som et særligt kuriosum må det for øvrigt indskydes, at danske feminister fuldstændigt har fejlet, for egohumanisterne har haft held til at bortforklare de største og mest tydelige ligestillingsproblemer i vores samtid. Et er, at muslimske kvinder påtvinges kønsbaseret uniformering, noget andet er, at de holdes væk fra det danske arbejdsmarked og samfund generelt. Samtidig viser begivenheder i Europa, at der vitterlig er store, ægte problemer med det kvindesyn, de muslimske mænd har. Men det leder naturligvis

ikke til fordømmelser. Forulempelserne i Köln og andre steder nytårsaften 2016 er allerede gået over i historien, også fordi "feministerne" ikke rigtigt reagerede.

Tilsvarende kan egohumanisterne heller ikke opfatte det modsætningsfyldte i, at de på en gang påstår, at homoseksuelle skal have ret til at være det i fred, mens de samtidig bakker op om homofobiske ideologier og tillader dem at bygge nye store templer. På den måde er egohumanisterne glade for, at homoseksuelle mænd adopterer børn, hvilket giver en udvikling af acceptable familieformer, men de er ikke villige til at fordømme islam, der er en homofobisk religion, eller høre vidnesbyrd fra de homoseksuelle og religiøse minoriteter, der flygter fra de islamiske lande.

Egohumanisterne mener vitterlig, at muslimerne - ligesom alle andre - en dag vil skifte mening og ende med også at bekende sig til egohumanismen

og dens dogmer. Den pointe kan egohumanister finde på at drive igennem fx med benægtelse af islams homofobi og ved at projicere til anakronistisk tale om, at danskerne også engang for 1000 år siden var mere primitive. Og som altid er det umuligt at få dem til at tage konsekvensen af deres eget argument, for betyder det så, at islamisk kultur og tænkning er ca. 1000 år tilbagestående? Eller kan de måske pege på en velfungerende muslimsk nation? Og hvilke robuste empiriske belæg har de for at hævde, at ortodokse muslimer har tænkt sig at ændre holdning - endda i en humanistisk retning!?

Her bliver egohumanisterne ramt af den intellektuelle dovenskab, der følger med dogmatisk tænkning og af deres egen anti-kommunikation, der sikrer, at de aldrig må tænke over rivaliserende forklaringer. Deres tabte evne til at argumentere betyder således også, at det er uden betydning, at

den ortodokse islam, som egohumanisterne qua deres hang til kompleksitet og indvikling byder indenfor i Danmark, på ingen måde er pluralistisk. De er afskåret fra at reflektere over islams kvalitet.

Egohumanister kan simpelthen ikke tage stilling til, at det fx er dybt bekymrende, at muslimerne, når de er i mindretal, taler om rettigheder til minoriteter, men at minoriteter ikke møder nogen nævneværdig tolerance i de lande, hvor muslimerne har flertallet. Tilsvarende er der typisk ikke demokrati, religions- eller ytringsfrihed i de islamiske lande, men den slags fakta kan ikke indgå i diskussionerne med egohumanisterne. Dogmerne sikrer, at de vedligeholder et romantiserende, antiempirisk kultursyn. At de ortodokse muslimer er ærlige om, at de ønsker at afskaffe demokratiet, har derfor ingen betydning.

Det er paradoksalt, at egohumanisterne deltager aktivt i en afsektularisering af samfundet. De

forsvarer i vidt omfang de islamiske religiøse regler og det verdenssyn, islam præsenterer, hvilket giver plads til store ændringer på samfundsniveau, som rammer ikke-muslimer. Det er nyt, for i 60'erne var der selvsagt ingen klassiske humanister, som holdt hånden over religion.

Ingen 68'ere ville tale mod andres ret til at tegne Jesus eller sige, at Gud ikke fandtes. Jens Jørgen Thorsen var heller ikke tvunget til at leve under jorden med politibeskyttelse pga. sin kunst om Jesus. Men han blev da nægtet indrejse til England. Men fra 2008 og frem viser egohumanisterne, hvordan de ikke vil støtte Kurt Westergaards ret til at tegne Muhammed. Egohumanisternes tale var og er stadig underlig uklar, og de ofrer kun få ord på at fordømme truslerne mod den, der tegner, mens de bruger meget taletid på at problematisere andres anvendelse af ytringsfriheden. De taler også om, at det mest passende er at udvise særligt hensyn til

fremmede guder og dem, der tror på dem.

Det er et ideologisk skred, som cementeres yderligere, da den svenske tegner Lars Vilks og den danske forfatter Lars Hedegaard udsættes for mordforsøg. Traditionelle humanister ville naturligvis forsvare alles frie ret til at ytre sig, men egohumanisterne og folk i deres vold vælger at distancere sig fra de truede kunstnere. De udviser nærmest forståelse over for dem, der søger at dræbe andre over tegninger og bøger.

Da Danmark senere bliver ramt af terror, er overfladefordømmelserne også mange. Men til mindehøjtideligheden ved Parken i København spiller de naturligvis John Lennon, og de samme mennesker, der altid har arbejdet for at sikre yderligere islamisk indvandring til Danmark, holder taler, der handler om, at det jo ikke er alle indvandrere der er terrorister. Vedligeholdelsen af den John Lennonske utopi er vigtigere end

virkeligheden, og Lennons 'Imagine' er da også velvalgt underlægningsmusik til egohumanisternes katastrofale projekt, stroferne 'Imagine there's no countries' og 'I hope someday you'll join us, And the world will be as one' forekommer nærmest som en brugsanvisning.

Og da redaktionen på det franske Charlie Hebdo i 2015 bliver udsat for henrettelser, og man på video via internettet kan se en ortodoks muslim, der råber "Alluah Akbar" (Gud er stor), mens han skyder en såret betjent, der ligger blødende på fortovet, så er egohumanisterne naturligvis kloge nok til igen at komme med et overfladisk forsvar for vestlige værdier. Men de sikrer naturligvis, at det vigtigste i debatten er at holde fokus på, at det ikke er *alle muslimer*, der er ortodokse, og at vi ikke må forhaste os, når det kommer til at løse disse problemer.

I realiteten er egohumanisternes fordømmelser af den islamiske terror betydningsløse. Måske

skyldes deres manglende solidaritet med forfattere, kunstnere og politikere, der må leve under politibeskyttelse, at der i egohumanisternes øjne er tale om en slags dissidenter. I alle fald så fortsætter egohumanisternes projekt med masseimmigration naturligvis. De modsætter sig, at danskerne og europæerne får lukket de moskeer, hvor ortodokse muslimer mødes, taler mod vestlige idéer og muligvis også deltager i at sende muslimer ned for at deltage i borgerkrigene i Mellemøsten.

Problemet er, at konkrete praktiske løsninger ikke fremmer egohumanisternes identitetsprojekt og ikke lever op til de krav, som er indlejret i dogmerne. Og deres storhedsvanvid gør, at de ikke kan forholde sig realistisk til den globale kulturelle konkurrence. De kan ikke tænke over, hvad der sker, hvis der en dag er flertal af muslimer i Danmark. Ifølge dogmerne føles en multikulturel indvikling af samfundet jo liflig, så den individuelle egohumanist kan ikke

forholde sig til de mange konkrete problemer sådan en udvikling afstedkommer. Og det gælder også, selvom det koster menneskeliv. Det primære bliver, at der til stadighed kommer mere kompleksitet.

Resultatet af egohumanisternes kulturblinde storhedsvanvid er, at muslimerne, som for 50 år siden var næsten ikkeeksisterende i Europa, har vokset sig til en stadigt voksende reel magtfaktor i Europa. Fraværet af en faktuel debat har betydet, at demografi og kulturkvalitet ikke har kunnet diskuteres. Vi har således en hastigt voksende befolkningsgruppe, som både indbefatter moderate muslimer, som kræver hensyn til deres kultur, og ortodokse muslimer, som prædiker had og assisterer med terrorangreb og islamiske krigere til konflikter i Mellemøsten. Islamisk Stat huserer frit, og vi er vidne til folkevandringer, hvor millioner af mennesker, hvoraf mange er muslimer, søger mod Europa.

I Europa fastholder egohumanisterne naturligvis stadig, at det eneste moralske er at internalisere muslimerne i de europæiske stater, fordi det leder til en yderligere liflig destabiliserende komplicering af samfundene. Arvesynden kigger igen frem, når egohumanisterne fastholder, at borgerne i Europa er moralsk forpligtede til at bekoste yderligere indvandring fra Mellemøsten. Selvom alle empiriske forhold viser, at indvandringen fra arabiske lande har været en dundrende fiasko i hele EU. Her træder de egohumanistiske herskeres forsvarsmekanisme benægtelsen til, når de projicerer, at der da er problemer og praktiske udfordringer, men at problemet ikke er stort nok til, at man skal forhindre indvandringen til Europa. Egohumanisterne fravælger - naturligvis - at tage klart stilling til noget så simpelt som omkostningerne eller blot at inddrage prioriteringer i beslutningen. Hvis det handlede om at redde menneskeliv, så ville egohumanisterne naturligvis argumentere for, at

vi hjalp flest muligt, hvilket vi kan i nærområderne. I stedet fastholder de, at den rette kurs er mod en destabiliserende udviklingen af de europæiske samfund.

Med den muslimske indvandring er det lykkedes egohumanisterne at tilføre Europa kompleksitet. De har kunnet overtale befolkningerne i Europa til at ignorere det kulturblinde storhedsvanvid og acceptere at sammenhængskraften i samfundet svækkedes. Resultatet er, at de europæiske samfund ganske enkelt er blevet meget mere udviklede og afhængige af regulering, hvilket kan ses på de endeløse debatter, integrationsprojekter og den konfliktfyldte værdipluralisme.

Egohumanismens storhedsvanvid og kulturblindhed er samtidig også en art anonymiseringsprojekt. For de egohumanistiske 'verdensborgere' arbejder ikke bare for at anonymisere dansk kultur, nej, de ønsker at anonymisere al kultur og i sidste

ende transformere den til egohumanisme. Men de er desværre ideologisk afskåret fra at inddrage erfaringer i deres betragtninger. Det er også forklaringen på deres konkret fattigdomsskabende indvandrerpolitiske ståsted. Det er for så vidt ligegyldigt, om indvandringen er gavnlig, ønskelig eller rentabel, for egohumanismen dikterer, at vi skal have multikulturalisme og multiideologisme; og det forfølger dens tilhængere så uden at kigge på konsekvenserne eller bare at stille spørgsmål.

Hvem er de?

En pointe fra indledningen tåler også en gentagelse her. Denne bog er ikke skrevet i håbet om at flytte andres meninger. Intet er formuleret for at vække nogen, der ikke allerede er vågne. Her prædikes udelukkende for de troende. Sigtet er alene at beskrive problemerne med den ekstreme ideologi, der styrer de etniske danskere, der er illoyale mod Danmark og danskerne, og derfor holdes

beskrivelsen på et generelt niveau. Det er en succes, hvis andre også kan tale om egohumanismen, anti-kommunikation og dogmerne fx kravet om kompleksitet.

På spørgsmålet om, hvor disse egohumanister helt konkret er henne, bliver svaret derfor lidt vagt: De er over det hele. Det er naturligvis umådeligt fristende at pege nogle enkelte stykker ud, men der skal ikke nævnes navne her. Sigtet her er ikke at pege på enkeltpersoner, for det giver ikke nogen mening at skifte fokus til enkeltsager. En stor del af problemet med egohumanismen er, at den ikke kan påvirkes ved, at enkeltpersoner skifter holdning.

Et konkret eksempel er, når den tidligere formand for den britiske menneskerettighedsorganisation EHRC, Trevor Phillips, i dag tager afstand fra sine tidligere ideer om 'islamofobi'. Han opfandt begrebet til en rapport fra 1997 (Runnymede report, 1997). Begrebet blev hurtigt samlet op

af egohumanisterne, og at han i dag tager klart afstand fra det er ganske uden betydning, for den bevægelse, han har bidraget til i samfundet, fortsætter. Egohumanisterne bruger selvagt ikke begreber ud fra deres sanddruelighed, de bruger dem til anti-kommunikation. Og inden for den ramme er begrebet 'islamofobi' helt fint, da det kan bruges synonymt med 'racisme', hvis nogen ønsker at tale om konkrete problemer med indvandrende muslimer. Det er ganske enkelt formålstjenstligt for egohumanisterne, så taler de videre om 'islamofobi', selvom han, der opfandt begrebet, har indrømmet, at det ikke er et rimeligt begreb! Det har ingen betydning. Det er betydningsløst.

På samme måde er det meningsløst, hvis jeg forsøger at gendrive enkelte egohumanister punkt for punkt. Det løser ikke noget, hvis jeg fx udpeger en journalist, en forfatter og en politiker, der er egohumanister. Det vil intet betyde for

egohumanisternes projekt, for de følger ikke reglerne for almindelig sober argumentation, og deres brud med rationalitet er totalt. Projektet fortsætter, og derfor er det mere interessant at kigge på projektet end på dets enkelte deltagere. Det må være op til læseren selv at vurdere, hvem der er eller ikke er egohumanister.

Medlemskabet af den egohumanistiske herskerrace er utroligt billigt. Egohumanister får foræret en startpakke bestående af både identitet og moderigtige meninger. Prisen er kun, at de holder sig inden for rammerne af de fem dogmer og husker at deltage i sociale interaktioner med andre egohumanister. De skal blot lære sig selv at benægte de samme faktiske forhold, som de andre egohumanister også benægter. Og man skal bidrage til den anti-kommunikative afstraffelse af tvivlere og socialisere med andre om sine aversioner mod: danskerne, dansk kultur og Danmark.

Egohumanismens udgangspunkt er intellektuel dovenskab. Egohumanisterne er eftersnakkere. Ideologien kræver lydig, ukritisk og dogmatisk vanetænkning. Egohumanisterne får serveret færdige løsninger og synspunkter, de kan påtage sig, også selvom de ikke helt forstår dem, kan forklare deres konsekvenser eller rigtigt kan gengive ræsonnementerne, der ligger i dem. Historisk set er det ikke nyt, at ideologier virker på den måde. Mange ekstreme ideologiske strømninger har det fælles karakteristikum, at de fritager tilhængerne fra selv at tænke. Det kan have en tiltrækningskraft på svagelige sjæle, der finder det besværligt eller ubehageligt at tænke selvstændigt, men det kan også tiltrække opportunister. Billige ideologier har altid tiltrukket opportunister.

Og egohumanismen er inficeret af opportunister, der ser ideologien som en genvej til selvpromovering, fordi egohumanismen giver sine følgere adgang til

spændende og højtlønnede job. Hvis de blot følger sig for ideologien og hyler med de ulve, de er blandt, så åbner der sig døre. Det har selvsagt bidraget enormt til egohumanismens popularitet. Den kræver utroligt lidt, men den belønner samtidigt fyrsteligt enhver, der pålægger sig selv det ideologiske filter dogmerne nu engang afstedkommer.

Det egohumanistiske netværk

Den Danske Frimurerorden og Rotary er netværksorganisationer, hvor medlemmerne lærer hinanden at kende og også i et eller andet omfang holder sammen, deler værdier og i sidste ende giver hinanden en håndsrekning, hvis de kan. Dansk Selskab for Virksomhedsledelse (VL) tilbyder erhvervsledere optagelse i VL-grupper. Her kan personer, der deltager i virksomheders overordnede beslutningsproces, pleje et professionelt netværk med andre, der udfylder samme type rolle i andre organisationer. Her skabes forbindelser, og

forretningens interesser plejes samtidigt med, at et personligt netværk opbygges. Samme mekanisme findes inden for religiøse bevægelser, her hjælper folk på tværs af sociale skel hinanden med at nå fælles religiøse målsætninger.

Egohumanisterne er dog helt anderledes end disse andre eksempler på netværksorganisationer, for egohumanismen er organiseret decentralt, uden vedtægter eller kodeks. De har ingen struktur. Der er ingen bestyrelse, lokalafdeling eller noget ældsteråd. De holder ingen møder, hvor de kalder sig selv egohumanister og åbent taler om egohumanismen og dens dogmer.

Det er selvsagt spektakulært, at egohumanisterne er organiseret uden nogen leder eller nogen formel struktur, men at de *alligevel* har stor succes på tværs af alle fagligheder, partiskel og sektorer i samfundet, hvor de udlever deres dårligt skjulte alliance om at modarbejde danskerne.

De er primært bundet sammen af deres sociale interaktioner, der er ritualer, som er forankret i deres anti-kommunikative beskyttelse af dogmerne.

Faglige magtmisbrugere

Egohumanisterne findes alle steder i samfundet og inden for alle brancher. Der er både egohumanister i de liberale og i de socialistiske partier i Danmark, og sådan er det også i resten af Europa. Dogmerne binder dem sammen på tværs af partiskel. De er også rigt repræsenteret i både den private og den offentlige sektor. I den offentlige sektor anvender de statens magtapparat og deres stillinger til at forhindre den brede befolkning i at ytre sig om de problemer, egohumanisterne påfører befolkningen. Samtidig sikrer de med ufine midler fremdriften i deres projekt fx ved at sikre, at væsentlige samfundsforhold aldrig bliver afdækket.

De er positioneret, så de kan udøve deres anti-

kommunikation på alle niveauer i samfundet. De har en enorm indflydelse, fordi de i flok arbejder sammen på tværs af fagskel og misbruger deres job til at pleje deres ideologisk forankrede identitetsprojekt. "De" er: beslutningstagere, meningsdannere, kulturpersonligheder og akademikere med høje indtægter. De er ofte veluddannede, men med lange, bløde uddannelser fra de middelmådige danske universiteter.

De har fået en uddannelse på et niveau og med en kvalitet, som er så relativt lav, at alle kan snakke med. Disse uddannelser har i de fleste tilfælde blot været det sidste trin i samfundets indoktrineringsprogram, hvor danskerne bliver ledt til de egohumanistiske værdier og samtidig blidt bliver forberedt til at indgå i den egohumanistiske herskerraces totalitære program. Efter deres uddannelse har de også fået stillinger med en passende lønramme inden for bløde fag.

Deres evige higen efter kompleksitet gælder således også i deres arbejdsliv. De er overrepræsenteret inden for industrier, hvor man arbejder med ord (igen som om ord var handling). De har normalt ikke arbejdet med noget, der kunne gå galt, eller som kræver, at man tager ægte ansvar. I stedet arbejder de med ting, der aldrig er rigtigt ansvarspådragende fx med offentlig projektledelse, kultur, uddannelse eller kommunikation. En af de ting, der ofte afslører dem, er, at de i deres professionelle virke, trods deres uddannelser og positioner i samfundet, er villige til at tilsidesætte *faglighed* for at fremme egohumanismen. De er villige til at deltage i regulært magtmisbrug, hvilket vi kan se inden for alle væsentlige sektorer i samfundet.

Magtmisbruget antager to grundformer. Den første er, at folk, der er ansat til at skabe klarhed over forskellige forhold i samfundet, i stedet vælger at forplumre dem. Frem for at skabe tydelige, relevante

informationer præsenteres vi for en underlig blanding af censur og propagandisme. Den anden grundform er, at egohumanisterne vedligeholder social kontrol på deres arbejdspladser. Især mange offentligt ansatte, her bredt forstået til at omfatte folk, der er afhængige af statens midler, kan simpelthen miste deres karrieremuligheder, hvis de modsætter sig den egohumanistiske dogmatisme. Egohumanisterne tvinger således folk til at tale positivt med om de værdier, som egohumanismen repræsenterer. Mange er således presset til som minimum at tie, når de bliver udsat for foredrag om, at den aggressive internationalisering er vejen frem, og at multikulturalismen og det multiideologiske samfund ikke er nogen trussel for danskerne. For hvis ikke de gør det, så sætter de deres karrierer og i sidste ende deres job på spil.

Det egohumanistiske økosystem

Indvandringen kan tjene som et nemt pædagogisk

eksempel på magtmisbruget i form af forplumring af informationer og social kontrol på arbejdspladser. Indvandringens effekter er i det store hele mørkelagt, selvom der er masser af borgere, der er ansat til at skabe klarhed over de forhold, men mange instanser arbejder sammen om at forhindre borgerne i at få indsigt i de faktiske forhold, der omgærder masseimmigrationen til Danmark.

Der er mange forskere, der er ansat til at skabe klarhed og viden som frit kan præsentere deres ideologi, som var den et resultat af videnskabelige aktiviteter. Men alle væsentlige målinger er udeladt. Ingen har fx undersøgt, hvad indvandringen fra Mellemøsten vil gøre ved den danske demografi, ligesom de ellers vidtrækkende ideologiske og politiske aspekter af islam efterlades i et romantiserende skær. Samfundsforskernes væsentligste egohumanistiske bidrag er, at de aldrig stiller nogen som helst relevante spørgsmål.

Selv de mest oplagte forskningsmuligheder forsømmes, fordi forskningsresultaterne ikke ville fremme det egohumanistiske projekt og den enkelte egohumanists karriere.

Dogmerne er særdeles stærke i den akademiske verden, således er der ikke langt til beskyldninger om videnskabelig uredelighed, hvis en forsker drister sig til at anvende grundlæggende videnskabelige metoder til at afdække indvandringens demografiske og samfundsmæssige konsekvenser. Det er således ikke kun de socialt dårligt stillede danskere, der mærker konsekvenserne af det multikulturelle samfund på deres egen krop, også eliten risikerer udstødelse og forfølgelse. Enhver nysgerrighed der kunne lede til videnskabeligt belæg for at begrænse den kulturelle kompleksitet knægtes både i afdelinger og på institutionelt niveau på de danske universiteter.

Politiet beskytter heller ikke for alvor dem, der

ønsker at demonstrere mod indvandringen. Deres ytringsfrihed er betinget af, at de kan tåle, at der er konkret fare for, at de bliver overfaldet af venstreekstreme. For politiet giver de venstreekstreme plads til at bryde loven fx med uanmeldte demonstrationer - kaldet "moddemonstrationer". "Moddemonstrationer" er i virkeligheden blot en betegnelse, de har opfundet, og som dækker over, at de forsøger at forhindre andre i at holde fredelige og lovlige demonstrationer.

Politiet censurerer også løbende gerningsmænds etniske oprindelse og tilbageholder væsentlige informationer fx at terroristen Omar, der i 2015 angreb krudttønden og synagogen i Krystalgade, havde en koran på sig, da han blev skudt af politiets aktionsstyrke. Og når unge muslimer angriber værtshuse på Nørrebro, mens de råber om sharialovgivning, så påstår politiet også, at det

ikke har noget med religion at gøre. Det samme billede tegner sig i både Sverige og Tyskland, hvor politiet tilbageholder væsentlige informationer om masseovergreb på kvinder. Her arbejder politiet altså proaktivt for, at deres egne befolkninger skal frarøves muligheden for at forstå, hvad der sker i samfundet.

De egohumanistiske dommeres største bidrag er, at de slipper farlige personer ud i offentligheden; det holder selvsagt kompleksiteten oppe. Det betyder også, at der er milde straffe for at angribe politiet - kompleksitet er nemlig også vigtigere end betjentenes sikkerhed. Og det betyder heller ikke det store, når en pakistaner midt i terrortiden bliver fanget med et kilo sprængstof. Det giver kun 1,5 års fængsel. Og når fremmede bliver fanget i at indkøbe AK-47 automatrifler i Danmark, så giver det sørme også kun 1,5 år og en betinget udvisning.

Dommerne arbejder også på en måde, hvor de

forsætligt vildleder befolkningen, for en dom på 2 år betyder ikke, at den dømte kommer til at sidde i fængsel i 2 år. Normalt afsoner den dømte kun 2/3 af en tidsbestemt straf, men på den måde kommer det til at lyde, som om der bliver straffet mere, end der i realiteten gør. Dommerne hjælper også til ved at lukke munden på de borgere, der ønsker at udtale sig direkte og præcist om indvandringen. Disse bliver dømt efter straffelovens paragraf 266b i folkemunde døbt "racismeparagraffen".

Politikere fra mange partier deltager også. De vedtager fx ukritisk love, som er opfundet fjernt fra borgerne i EU-regi, mens de samtidigt arbejder på at flytte så meget magt som muligt ud af Danmark. For dem er det en stor succes, hver gang de kan skrive under på en international aftale, som danskerne ikke umiddelbart kan komme ud af. De elsker beslutninger, som Folketinget ikke kan omgøre. Og så undlader politikerne naturligvis at

skride til handling, uanset hvor tydeligt det er, at der er brug for handling. Når der er millioner af mennesker på vej mod Europa, så gør politikerne det, set fra et egohumanistisk perspektiv, eneste rigtige: intet som helst. De laver lidt småjusteringer, som pressen kan skrive om, og giver så fortsat danskernes penge væk til immigranter.

For alle faggrupperne er det en bevægelse, der allerede starter i folkeskolen og på gymnasier. Her indoktrinerer lærerne børn i det liflige ved FN's globale mål og slår altid på tromme for diversitet, ligesom de husker at advare om "racisme" - et ord der i undervisningen bruges til at kategorisere alle modstandere af indvandring. Hele tiden undervises der i, at de mest tydelige - åbenlyse - kulturelle problemer kun må forstås som og tolkes som sociale problemer, for det gavner det egohumanistiske projekt.

I uddannelsessektoren generelt arbejdes der med

stor succes på, at faglighed simpelthen udfases. Eleverne bliver til projektdeltagere frem for specialister, mens man i alle fag i folkeskolen og det almene gymnasium trivialiserer og banaliserer indvandringen og naturligvis islam. Islam undervises der faktisk forkert i, som om der blot var tale om en slags alternativ kristendom. Det er helt fint, for det er jo baseret på den førnævnte egohumanistiske "forskning", der bliver lavet på de førnævnte højere læreanstalter, hvor man heller ikke forholder sig sagligt til multikulturaliseringen af Danmark.

Endelig bakker de mange egohumanister i folkeskolen op om den tanke, at folkeskolens formålsparagraf ikke skal tolkes sådan, at formålet er at uddanne eleverne til at blive så dygtige som mulige. Formålet bliver at indoktrinere eleverne til, at kompleksitet er et gode, mens folkeskolen endda samtidigt skal løse store sociale problemer i samfundet. Der pågår altså en indvikling af

folkeskolen, så den ikke længere varetager kompetenceudvikling i praktiske færdigheder, projektet bliver i stedet drejet i retning af, at folkeskolen skal fungere som en mekanisme til at sikre social udligning og endda integration.

Det betyder, at der kommer ganske meget mere kompleksitet i klasselokalet – udvikling frem for udvikling. Rent konkret flygter mange nyuddannede lærere da også fra faget efter kort tid, når de har forsøgt at undervise i matematik, mens ADHD-indvandrerbørn og andre med sociale problemer ødelægger undervisningen. På den måde er det endda lykkedes at ødelægge folkeskolen, fordi de “folk”, der har gennemskuet egohumanisterne, og som samtidig har midlerne, simpelthen vælger private løsninger.

Selv kirken velsigner kompleksiteten og giver imamer lov til at fremsige nytårsønsker i kirken med reference til deres profet eller læse op af Koranen.

Det sker til trods for, at kirken er i krise og døjer med kirkelukninger. Alligevel foreslår præster og domprovster, at deres muslimske konkurrenter skam bør overtage de kristnes templer, som jo alligevel i stigende grad står tomme. Og præsterne kritiserer naturligvis også de kristne for ikke at elske muslimer, mens de aldrig kritiserer muslimer for at hade kristne. Præsterne argumenterer ikke engang for, at kristne fra Mellemøsten burde have hjælp som religiøst forfulgte og derfor burde komme forrest i køen, når der skal tildeles asyl. Det foregår endda samtidig med, at andre egohumanister undergraver selve kirkens finansiering ved at kræve en aldeles adskillelse mellem kirke og stat. Heller ikke det får præsterne til at protestere i noget nævneværdigt omfang. Deres faglighed og deres tro er simpelthen tilsidesat af deres ideologi: egohumanismen.

Mens alle de nævnte faggrupper generelt anskuet fejler eklatant og misbruger deres magt og forråder

deres fagligheder, så laver kunstnerne musik, der handler om, at der skal lukkes flere fremmede ind i Danmark. Det kan fx ske i samarbejde med Danmarks Radio. Og de får også hjælp af forfattere, filmfolk og kunstnere generelt, som forsøger at mobbe befolkningen på plads ved at ytre deres eksplicitte “skam”, fordi danskerne ikke ubetinget har lyst til at være indvandrernes lønslaver. Disse, i vidt omfang statssubsidierede kunsthåndværkere, samler endda underskrifter ind om, at det er uanstændigt, hvis ikke vi har åbne grænser. Her er igen ingen som helst kærlighed til diversitet. De mener alle sammen det samme, at danskernes land bør overdrages til fremmede, og at enhver, der er uenig, er “racist”.

Selv socialrådgivere og -arbejdere holder tæt med de grimme ting, som de er velvidende om. Vi hører ikke sandheden om indvandrernes kvindeundertrykkelse og mishandling af børn.

På samme måde lader interesseorganisationer hånt om de interesser, som ellers er deres eksistensberettigelse. Således kan undertrykte kvinder fx ikke regne med nogen særlig søstersolidaritet fra grupper, der ellers hævder, at ligestilling er vigtig.

Det er deprimerende, men økosystemet virker hele vejen rundt, for egohumanisterne er alle steder, og de arbejder loyalt sammen om det egohumanistiske projekt. De har opbygget et særdeles velfungerende økosystem, hvor medierne ofte er kransekagen.

Medierne spiller en central rolle, for det er naturligvis svært for danskerne at tale frit, når den, der fx ytrer, at han bedre kunne lide Danmark, før det blev multikulturaliseret, offentligt bliver kategoriseret som racist og bedt om at legitimere sin tankeforbrydelse grundigt.

Medierne sikrer samtidig, ligesom forskerne, at væsentlige forhold forbliver underbelyste. Vigtige

spørgsmål bliver aldrig stillet, så i TV-avisen, bliver egohumanistiske forskere fra statsuniversiteterne interviewet af egohumanistiske journalister fra statsmedierne, der hjælper forskerne med at forklæde deres holdninger som videnskab. Og så finder man også et par egohumanister fra et par NGO'er og også gerne et offer, som føler sig gjort fortræd af en person, der ikke er egohumanist. Det er en effektiv formel, der også gør det nemt at producere indhold. Og det er jo den pureste virkelighed, hvilket befolkningen også selv kan læse i aviserne og høre i radioen, hvor alle journalisterne nemlig i det store hele er enige.

Især i 70'erne, 80'erne og 90'erne er det faktisk ligegyldigt, hvem journalisterne interviewer. De kunne i realiteten ligeså godt bruge statister, for det hele foregår primært propagerende ud fra den egohumanistiske vinkel. Egohumanismen bliver helt uhyrligt tilgodeset, og selvom der laves enkelte

alibihistorier og fx Ekstra Bladet faktisk laver kritisk journalistik, så er der tale om nogle få dråber i mediehavet. Over en bred kam holder medierne beredvilligt mikrofonerne, mens egohumanisterne udlever deres identitetsprojekt og leder Danmark mod udslettelse. Der er masser af spændende mediedækning, som historikere fremover vil kunne dykke ned i; men det gør de nok ikke.

Alle institutioner svigter, og de svage lider

Egohumanisterne har sikret, at *alle* centrale institutioner i vores omfattende og skattefinansierede samfund har mistet deres betydning, fordi de alle først og fremmest honorerer dogmerne og ikke deres erklærede formål. Danske institutioner har over en bred kam fejlet, for de løser ikke længere de problemer, de burde. Danskerne får ingen hjælp fra de kanter, mens vi gennemlever den største konkrete trussel i vores lands historie.

På tværs af alle industrier og sektorer har egohumanisterne fået skabt sig plads til at anvende deres professionelle virke til at fremme deres ideologi, som samtidig er deres eget identitetsprojekt. Det mest interessante ved det forhold er, at de pga. deres dogmer og deres anti-kommunikationsstrategier reelt set repræsenterer et brud med demokratiet. Og det er et brud, der - igen - ganske bemærkelsesværdigt fødes ud af de intellektuelles egne rækker. Det er veluddannede mennesker, der agerer som opinionsdannere, og som med forsæt lader hånt om faglighed og demokratiske regler; fordi de er bedrevide. Det sikrer dogmerne.

Taberne bliver igen mindre bemidlede danskere, fordi egohumanisternes tilgang er kendetegnet ved eksplicit gratisme. Det største problem ved egohumanismen er dog ikke de ofre, der lider i dag. Selvom det er dybt tragisk at læse beretninger om

fattige folkepensionister og andre udsatte, som nægtes hjælp af kommunen grundet prioritering af immigranterne, så er det største problem meget værre. Dogmerne umuliggør simpelthen en løsning af disse menneskers problemer, da der ikke kan tales faktuel om årsagen. Ofrene er således fortabte. Der kommer ingen redning, deres råb om hjælp drukner i den kompleksitet, som egohumanisterne hele tiden sørger for mere af.

Det er et etisk problem af nationalhistoriske dimensioner, at egohumanismen kynisk tilsidesætter de behov, som danskere, der allerede har ydet et bidrag, har. De danskere, der gennem et langt liv har bidraget til samfundet, kan nu se, at den velstand, der er skabt, bliver foræret til unge fremmede immigranter. Det er desværre den logiske konsekvens af en bevægelse, som vil forkaste egen kultur, nationalitet og historie. Her løser egohumanisterne flere problemer, for de ældre

medborgere er netop bærere af national historie og kulturel hukommelse, så når egohumanisterne på kynisk vis marginaliserer dem til fordel for immigranter med fremmed historie og kultur, så rammer det den danske sammenhængskraft på to fronter samtidigt. Det er en stor succes for dem. De etablerer en magtbase på tværs af alle magtfulde industrier i samfundet, og derfor kan de slippe af sted med at deltage i samfundsdebatten uden at skulle forklare deres vidtrækkende ændringsforslag. Da de bestemmer over pressen, bliver de kun i meget beskedent omfang afkrævet forklaringer, når de foreslår, at vi skal tilføje samfundet kulturel kompleksitet og foretage omfattende ændringer af den danske demografi.

Afslutningsvis er det også væsentligt at præcisere, at egohumanisternes totalitære væsen primært kan tilskrives tre karakteristika: Dels en manglende erkendelse af, at divergerende meninger ikke

nødvendigvis er onde. Dels en ubehagelig nedvurdering af fremmede folkeslag, der på trods af selvmordsbombemænd, parallelsamfund og åben prædiken af konfliktrettede holdninger simpelthen ikke tages alvorligt. Men måske mest alvorligt, at egohumanismen er en hypotese, som ikke lader sig efterprøve hverken ved argumenter eller fakta, men alene kan eksistere ved en identitetsskabende undertrykkelse af de meningsmodstandere, der afkræver egohumanisterne normal bevisførelse. Modstanden mod egohumanisterne er derfor ikke politisk eller national, men en *klassisk* humanistisk kamp for ægte pluralisme og oplysning.

Tredje del:

De dræbte

samfundsdebatten

Egohumanisternes til dato største resultat er, at de gennem deres magtmisbrug på en kort årrække dræber samfundsdebatten og dermed forhindrer, at deres projekt kan gøres til genstand for en sober offentlig diskussion. De ødelægger samfundsdebatten, mens de endda samtidig påstår, at det netop er deres modstandere, som ødelægger den. Baggrunden er, at egohumanisterne kollektivt erkender, at en sober og saglig samfundsdebat kun kan stå i vejen for deres projekt. Vel vidende, at deres projekt og visioner for fremtiden er ude af samklang med et flertal af den danske befolkning,

beslutter de sig simpelthen for at myrde den offentlige debat – de slår den ihjel.

Det er uklart, hvordan beslutningsprocessen er, for der er som nævnt tale om en decentral heterogen organisation, men resultatet er tydeligt. Når demokratiet ikke vil realisere det egohumanistiske kompleksitetsprojekt, så må demokratiet omgås, og for at gøre det, må man forhindre meget væsentlige samtaler og debatter. Det bliver en topprioritet, at der ikke må kunne samtales om deres projekt, dogmerne og deres konsekvenser. Ingen af de ting må nogensinde gøres til genstand for egentlige undersøgelser. De nysgerrige skal straffes.

Mordet på samfundsdebatten

Målet helliger midlet, og det er i sandhed et drastisk og på mange måder modigt skridt, de tager. For mordet på samfundsdebatten kunne også have givet bagslag, hvis det var mislykkedes. Og

hvis egohumanisterne var blevet afsløret i deres mordforsøg, og samfundsdebatten havde overlevet, så ville de sidste 50 års udvikling i Europa have set helt anderledes ud. De starter med simpel sabotage, men de ender med at dolke samfundsdebatten i ryggen. Det foregår i fuld offentlighed, og enhver kan se det; men ingen tør gøre noget.

De har succes med deres mord, fordi de misbruger deres magt og arbejder på tværs af politiske partier, fag, offentlige sektorer og industrier, og endelig har de total kontrol med massemedierne, og derfor kan det lade sig gøre. De løfter i flok og lukker op for anti-kommunikationen. De skaber anti-intellektuelle synergier, planter misinformation og høster manipulerende propaganda. Anti-kommunikationen manifesterer sig som et aggressivt ekkokammer, hvor udfaldene mod anderledes tænkende til stadighed tiltager i styrke. Det lykkes for dem.

Social stigmatisering

Det bliver forbundet med omfattende social stigmatisering og ringeagt at tale om det egohumanistiske projekt, ligesom de slipper for al bevisbyrde, der er forbundet med det. Resultatet er historie, drabet på debatten påfører Danmark et enormt intellektuelt tab. Med verbal vold og social censur dominerer egohumanisterne ubestridt samfundsdebatten fra 70'erne og helt frem til starten af 10'erne, hvor de stadig arbejder med de samme virkemidler. De får samfundsdebatten udskiftet med en pseudodebat, der hele tiden handler om irrelevante smagsspørgsmål. Væsentlige samtaler, der burde adressere Danmarks udvikling, fremtid og globale strategi bliver diskuteret, som om de var en smagssag. De sender hele tiden politisk korrekt støj, som forhindrer en sober debat af vigtige problemer.

Man kan iagttage, at enhver, der ønsker

diskussioner og oplysninger, gøres til problemet. Det er endda sådan, at mange af de problemer, som det egohumanistiske projekt allerede har påført danskernes børn, stadig ikke bliver debatteret sobert her i 2016. Kæmpe beslutninger med vidtrækkende konsekvenser bliver altså ikke vejret op mod fakta eller gjort til genstand for en rationel undersøgelse. I stedet bliver alting holdt op mod egohumanisternes identitetsskabende etiske narcissisme, mens de flittigt benytter deres ret til hadefuldt at straffe enhver, der ytrer sig om ting, der kan kaste lys på dogmerne og deres projekt. Deres fremgangsmåde er slående, frem for åbent at kvalificere deres krav om kulturel kompleksitet, så udskriger de blot enhver, der er nysgerrig efter at høre om deres rationale som værende slette mennesker med ringe personlige værdier.

I det egohumanistiske ekkokammer behøver synspunkterne ikke at være kloge, gennemtænkte

eller støttet af empiriske fakta. For egohumanisterne er det nok, at synspunkterne støtter op om dogmerne og det egohumanistiske projekt. Samtidig fremstiller egohumanisterne stadig alle andre, der måtte have rivaliserende forslag til beslutningerne om Danmarks fremtid, som værende umoralske. De samme personer, der klager over, at "tonen" er for "skinger", er naturligvis dem, der selv er mest skingre. De konkluderer endda ofte triumferende, at grunden til at andres forslag er umoralske netop er, at de er fremsat af folk, der simpelthen er umoralske. Det er kun folk med ringe personlige værdier og det gale syn på verden, som er uenige med egohumanisterne. Det giver egohumanismen en enorm synergi, for mens egohumanisterne udlever deres ret til hadefuld afstraffelse af anderledestænkende, så får de samtidig boostet deres identitet som etisk overløddige. Jo mere de ødelægger, des højere selvværd får de.

Og derfor fik danskerne aldrig og får stadig ikke en ægte samfundsdebat, hvor vi kunne tale om, hvilke argumenter der er for og imod en kompleksitetsforøgelse af kulturlandskabet i Danmark. Der har heller ikke fundet nogen langsigtet planlægning sted. Der er ikke foretaget nogen systematisk evaluering af, hvilke kulturer det var sandsynligt, at man ville kunne integrere i dansk kultur. I det hele taget har beslutningsprocessen været ligesom den, vi kender fra inkompetente ulande.

Tilsvarende er det også sådan i dag, at der stadig ikke pågår nogen ægte analyse af, hvilke immigranter der kommer til Danmark. De immigranter, der i dag kommer til Danmark, kommer selvsagt ikke, fordi de elsker dansk kultur, frihed eller ytringsfrihed. De ankommer primært for at leve frit, men i betydningen gratis. De vil gerne forsørges i et velfungerende samfund, hvor der ikke er krig.

Men mens de i øvrigt fastholder deres egen kultur. Det betyder nu, som dengang, at egohumanisterne har succes med at invitere fremmede til Danmark, selvom mange af de fremmede havde en fælles levevis og forestillingsverden, som slet og ret er uforenelig med den danske levevis og det danske tankesæt.

Den omvendte bevisbyrde

Det er bemærkelsesværdigt, at egohumanisterne er i stand til at slippe af sted med at kommunikere udpræget *asymmetrisk*. De udviser en komplet mangel på symmetri, når de på mange forskellige måder hævder, at de selv har ret af rent etiske årsager, eller fordi den globale udvikling dikterer det, mens de kræver krystalklare definitioner og robuste beviser af andre. De løfter aldrig deres egen bevisbyrde og udtrykker sig hadefuldt om enhver, der foreslår, at de skal gøre det.

Egohumanisterne kan hele tiden deltage i pseudodebatten ved blot at pege på, at fx “globaliseringen” betyder, at Danmark ikke skal bevogte sine grænser eller beskytte sine markeder, mens det modsatte synspunkt pludselig kræver robust og omfattende dokumentation. Det betyder igen, at den, der ønsker bevogtede grænser, skal kunne forklare, hvordan man ved, at det vil få kriminaliteten til at dale, hvis man holder øje med, om kriminelle tager til Danmark. Den, der vil have ægte grænsekontrol, skal nærmest fremlægge en operationel plan for det, mens egohumanisterne samtidigt kan kræve åbne grænser uden at forklare, hvordan det ikke vil få kriminaliteten til at stige, hvis vi indretter samfundet, så enhver frit kan tage til Danmark og ud igen.

Egohumanisterne forklarer sig aldrig positivt, de forklarer fx aldrig, hvilke konkrete målbare strategiske fordele der ligger i at accelerere den

aggressive internationalisering, sådan som de foreslår. Og når nogen rejser det spørgsmål, så påstår de fx, at vedkommende lider af “frygt” for den globale udvikling eller savner “udsyn”, fordi de er provinsielle. Med variationer over sådanne simple temaer lykkes det dem at ændre den danske demografi uden at forklare, hvorfor det isoleret set er klogt at gøre. De forhindrer diskussionen om, hvad indvandringen koster, eller hvordan den er gavnlig for danskerne m.v. De forhindrer også, at beslutninger, der er meget alvorlige, bliver taget alvorligt.

De ødelægger samtaler for at forhindre, at danskerne kan blive klogere. De kæmper det bedste, de kan, for at sikre, at en debat om deres forslag om øget kulturel kompleksitet og ideologisk og religiøs pluralisme aldrig må finde sted på præmisser, der normalt gælder, når vi debatterer alle andre emner. Det skader danskerne i uhørt omfang. Danskerne

mister meget, når egohumanisterne fx implicit foreslår en kulturel udvikling af samfundet, for de foreslår også, at danskerne både skal betale for “integration” og tilpasse samfundet til fremmed kultur; ligesom der bliver flere personer på sociale ydelser. De foreslår samtidig, at danskerne skal acceptere, at danske sæder og skikke skal ændres, så de kommer de fremmede kulturer bedre i møde. De foreslår også, at den danske demografi skal ændres markant. Alle disse forhold slipper egohumanisterne for at forklare, fordi de anti-kommunikerer.

Identitetsskabende forvirring

En stor del af egohumanismens succes skyldes, at den er så udpræget identitetsskabende.

Egohumanisternes selvværd og identitet er nøje forbundet med deres ideologi. Det betyder, at man kan iagttage et ganske paradoksalt forhold: Mens egohumanisterne primært forsvarer deres

synspunkter med anti-kommunikationen, så oplever de det selv stik modsat. Egohumanisterne oplever, at *de* bliver angrebet personligt, når nogen efterspørger fakta eller præsenterer rivaliserende teorier omkring forhold, som egohumanisterne har en dogmatisk holdning til. De oplever det med andre ord som et regulært personangreb, hvis andre vil undersøge deres verdenssyn eller granske dogmerne. De føler sig såret over, at nogen kan finde på at spørge dem om, hvad de baserer deres meninger på. Deres følelsesliv er altså underlagt deres ideologi, og med det afsæt forhindrer egohumanisterne, at vi taler om, hvad der er bedst for vores børn og deres børn.

Det danske åndsliv knægtes, og i årtier bliver danskerne spist af med en pseudosamfundsdebat, hvor egohumanisterne slipper af sted med at hævde, at der af moralske årsager ikke er plads til andre synspunkter end deres egne. Der kommer

heller aldrig nogen diskussion om, hvorfor egohumanisterne skulle have den bedste etiske habitus, for enhver der er uenige med dem bliver reduceret til undermennesker med beskyldninger om, at de er racister, eller at de minder om 30'ernes Tyskland.

Selv her undgår egohumanisterne altså at blive afkrævet en forklaring på, hvordan deres udgangspunkt er det mest etiske eller "anstændige". Det lykkedes dem endda at fastholde, at sådan en vurdering af etisk habitus ikke må kobles til deres konkrete (manglende) handlinger og (manglende) deltagelse i deres egne idéer. I den offentlige pseudodebat kan de derfor uden problemer kræve ekstra indvandring med den påstand, at det er det eneste etiske, uden at nogen spørger dem om, hvem der skal løfte arbejdet med indvandringens følgevirkninger. Det skal egohumanisterne naturligvis ikke selv, men

de formår altså at opretholde en diskurs, hvor de påstår, at de er etiske, fordi de kræver, at andre skal deltage i de ting, som de påstår er etiske.

Nedlysningstiden

Deres primitivistiske kommunikationsstrategi er succesfuld. De får implementeret omfattende ændringer af det danske samfund uden nogen ægte debat, plan eller undersøgelser af konsekvenser. Danmark gennemgår simpelthen en slags omvendt oplysningstid. De tvinger danskerne til selektivt at forlade oplysningstanken, når det kommer til alle spørgsmål om deres projekt. Dermed bliver danskerne frarøvet muligheden for at foretage en velovervejet beslutning. De taler bare om andre ting, mens de samtidig udfører perfide personangreb på enhver, der er uenig med dem eller blot nysgerrig. De har enorm succes med deres primitive og hadefulde anti-kommunikation. De får deres vilje. De får ændret samfundet i den retning, de vil, fordi de

forhindrer borgerne i at modtage de informationer, der er brug for at kunne vælge.

I takt med at de slipper af sted med deres identitetsforstærkende anti-kommunikation, så vokser de sig også stærkere. Egohumanismen vokser sig til den stærkeste decentrale bevægelse i Vesten. Der er overraskende mange, som føler det tiltrækkende, at de kan indtage rollen som moralsk overlødige, og som samtidig finder behag i hadet til folk, der er uenige. Det skader heller ikke, at man ved at deltage kan få spændende jobs. Det har en tiltrækningskraft, og der bliver flere og flere aktive benægtere, som deltager i anti-kommunikationen og i udskamningen af anderledestænkende. En pointe de hele tiden underbygger ved at spille deres trumf, deres egen identitet som moralens vogtere.

Resultatet er *nedlysning*, for da danskerne overgiver sig, bliver hele Danmark ramt af en i stigende grad synlig intellektuel fattigdom. Langt

de fleste danskere orker simpelthen ikke at gå mod egohumanisterne. Og lysten bliver ikke større, efterhånden som egohumanisterne får infiltreret alle væsentlige brancher og sektorer. Danskerne trækker sig tilbage og lader sig nøje. Både fordi det går meget godt i Danmark, men især fordi det er for pinligt at skulle tale med flokke af mennesker, der opfører sig grænseoverskridende ved at blive: forargede, aggressive og forbitrede vrede, hvis nogen er nysgerrige.

Samtidig mærker egohumanisterne successen, og da deres tilgang til "debat" virker, arbejder de blot videre i den retning. Deres anti-kommunikation tager til i styrke, og de optræner sig i en til stadighed mere og mere pervers tilgang til debat. Det bliver pludselig socialt acceptabelt, at de ødelægger samfundsdebatten med anti-kommunikation, mens de hele tiden hævder, at det netop er dem, som er uenige med dem, der

ødelægger samfundsdebatten fx igen med deres reference til “tonen”.

Egohumanisterne hævder, at andre er hadefulde, mens de netop selv flittigt anvender deres ret til at hade. De kritiserer andre for at være intolerante, mens de netop selv er det. Og sådan blev de ved og ved inden for alle væsentlige aspekter af samfundsdebatten. Det lykkedes dem vitterlig at få succes med deres projekt samtidig med, at de får succes med deres identitetsprojekt. Det styrker hele tiden deres egen selvopfattelse som moralsk overlødige, når de i flokke fra mange forskellige industrier anklager enhver, der er nysgerrig, for at være umoralsk. Det ender med, at mange opgiver at sige dem imod.

Med deres dogmer og deres anti-kommunikation jager de det danske samfund tilbage til en tid, hvor man ikke kunne tale om samfundet og dets udvikling, fordi der var herskere, der forhindrede

det med censur og vold. Under denne nye samfundsorden er egohumanisterne herskerne; og deres decentrale netværk har styrken til at mørkelægge. Egohumanisternes fællesprojekt er at få deres dogmatiske krav indstiftet, uden at deres idéer og konsekvenser af samme skal kunne debatteres sagligt. De arbejder således på at sikre, at deres dogmer og idéer i øvrigt ikke kan underkastes den almindelige saglige kritik.

Disse forhold er nøglen til at forstå mange af de misforhold, som almindelige borgere finder ubegribelige. Fx kan mange ikke forstå, hvorfor det er smart, at vi bliver ved med at lade ikke-vestlige indvandrere komme til Danmark. Svaret er, at der ikke er noget at forstå. Egohumanisternes tredje dogme, "Vi kræver kulturel kompleksitet", dikterer det, og så bliver det bare sådan, uanset hvad danskerne helst vil have. Det er ikke nogen samtale. Det er ikke en dialog. Der er ikke tale

om, at jævnbyrdige parter diskuterer forskellige muligheder. Egohumanisterne kræver deres ret.

Det må hele tiden understreges, at vi forlader den rationelle tæknings domæne. Egohumanisternes første store sejr var at dræbe samfundsdebatten, at hive væsentlige spørgsmål ned på et så lavt niveau, at der til sidst etableres et fordummende socialt rum. Her kunne de anti-kommunikere frit, men her stopper de ikke, og hvorfor skulle de? Tværtimod fik de smag for sejren, og selvom de er en løst koblet gruppe, har de kunnet fejre sejren og arbejde videre med at afskaffe Danmark.

Censur

Da egohumanisterne har haft succes til at myrde den offentlige debat og gøre pseudodebat til noget normalt og endda legitimt, så er deres næste træk at indføre decideret social censur. I starten af 90'erne og frem har de fået styrke nok til helt at

dømme emner ude af "debatten". De skifter derfor strategi: Nu skal det være umuligt at tale om de emner, som de ikke ønsker belyst. Censur indebærer traditionelt set, at en myndighed eller en anden kraft i samfundet har kontrol over fx film, radio, aviser og bøger. Men fordi egohumanisterne arbejder på tværs af alle væsentlige industrier i samfundet, så kan de censurere uden om statsapparatet. Deres censur er i udgangspunktet ikke forankret i lovgivning, men i at de effektuerer social afstraffelse af alle, der ikke tier stille. Der er tale om systematisk social undertrykkelse af anderledestænkende.

De vælger formodentligt denne tilgang, fordi det viser sig, at det er anstrengende for dem at vedligeholde ødelæggelsen af samfundsdebatten. Når de skal ødelægge debatten, så er det ligesom at holde ukrudt nede. Man skal hele tiden være proaktiv og straks luge ud, når der viser sig grønne blade; man skal hurtigt hive de nysgerrige op

med rod. Egohumanisterne må hele tiden være perfide og tilsidesætte reglerne for almindelig argumentation og det kræver trods alt et stykke arbejde, selvom det også forstærker deres identitet. Ved at indstifte social censur får de hældt gift ud over det hele, så nysgerrigheden slet ikke kan slå rødder. Når egohumanisterne censurerer via socialt stigmatisering, så slipper de for overhovedet at tage stilling til modparten. Det er meget smartere angreb på et helt andet niveau. Den sociale censur ligger som en naturlig forlængelse af deres identitetsskabende anti-kommunikation.

Det er ganske spektakulært, at egohumanisterne får indstiftet en social censur. Det er smart, for normalt når vi tænker på censur, så tænker vi på primitive lande. Saudi-Arabien og Tyrkiet er gode eksempler, hvor magthaverne er kluntede og fx pisser og fængsler internetbloggere eller sågar overtager hele aviser, hvis de skriver for meget, magthaverne ikke

vil have. Her er der ofte tale om en direkte juridisk - omend udemokratisk - censur. Magthaverne har ganske enkelt lavet regler, der kan bruges til at forhindre borgerne i at udtrykke deres tanker. De har lavet paragraffer, som domstolene tolker på den måde, at de straffer den, der fx ytrer sig negativt om: samfundsforhold, reglerne eller magthaverne. Det er totalitære og voldelige samfund, der juridisk håndhæver borgernes "enighed" med midler som fysisk vold, hemmeligt politi, stikkere, isolationsfængsel og andre primitive metoder til at skade dem, der er uenige eller blot nysgerrige.

Danskerne er heldigvis enige om, at det ligger i menneskets natur at få idéer og også at tvivle på andres tanker, også de religiøse. I de totalitære samfund, hvor man ikke må det, går det dårligt, deres tankeliv bliver underudviklet. Det er kun svage kulturer, der ikke tillader den slags. Danskerne fastholder heldigvis, at det er ganske naturligt at

være uenige i mange forskellige af livets forhold, og at det har en værdi, hvis samfund tilbyder en åben debat af alle forhold. Danskerne ved, at idéer modnes af at blive udfordret og forklaret.

Heldigvis vil danskerne på det kraftigste modsætte sig, hvis danske politikere vil lovgive mod retten til at ytre sig frit. Men det problem løser egohumanisterne elegant med deres sociale censur. De bruger psykisk terror, fordi de godt ved, at de ikke kan indføre paragraffer, som yderligere begrænser danskernes ytringsfrihed. Desuden arbejder de sammen med EU og FN, som gerne vil begrænse ytringsfriheden. Egohumanisterne kan ikke ændre grundloven, men de kan sikre, at Danmark tiltræder samarbejder, der har den samme effekt. Det kan fx foregå ved, at selve det danske samfund bliver kritiseret for ikke at leve op til standarder. Således kan samfundet og dermed borgerne pludselig komme til at overtræde

internationale regler, hvis de ytrer sig frit.

Egohumanisterne anvender også flittigt de konkrete begrænsninger, der af historiske årsager allerede er i den danske lovgivning. De har §266b ("racismeparagraffen"). Her arbejder de med at udvide begrebet 'racisme' til at indbefatte både kritik af seksualitet og religion. Her er det en bekymrende nyudvikling, at egohumanisterne i de seneste år arbejder målrettet på også at få gjort kulturkritik til racisme. Tidligere har de systematisk arbejdet på at gøre religionskritik til racisme, hvilket i vidt omfang er lykkedes. Nu arbejder de så videre med at få etableret kritik af kultur, for den "nye racisme" eller slet og ret "kulturracisme".

§266b betyder i al væsentlighed, at det fx er ulovligt at udtrykke sig sagligt om islam, hvis nogle muslimer føler sig stødt over det. Det finurlige ved §266b er nemlig, at det eneste, der ikke er beskyttet, er rationel tænkning og bevisførelse.

Det er ikke sådan, at domstolene efterprøver eller undersøger, om ytringer der fx er fremsat om islam er *korrekte*. Det betyder, hvilket må gentages, at domstolene har udviklet og vedligeholder en retspraksis, hvor de *ikke* tager stilling til, om det sagte er korrekt.

Domstolene vurderer kun, om muslimerne er kede af, at nogen har ytret sig om islam, og det er de ofte, hvis man taler faktisk om ortodoks islam. Det er således potentielt set ulovligt at pege på helt åbenlyse negative forhold ved islam. Det kan fx være ulovligt at ytre, at den islamistiske religion og kultur betyder, at muslimer anskuet som gruppe ikke rigtig kan indgå i verdens mest moderne og frie samfund, nemlig de vestlige. Hvis muslimer finder den slags udsagn stødende, så er det i princippet ikke tilladt at argumentere for, at der rent faktisk er værdier indlejret i islam, som står i diametral modsætning til vesteuropæisk tænkning.

Det er endda sådan, at det især er farligt, hvis man ytrer den slags for at få andre til at blive enige med en. Hvis nogen fx argumenterer for, at ortodokse muslimer simpelthen ikke ønsker og derfor modarbejder et moderne frit samfund med et heterogent tankeliv og derfor bør bortvises fra det danske samfund, så kan det være i strid med loven. Og hvis nogen ytrer, at ortodokse muslimer hader åben konkurrence mellem forskellige idéer og videre, at alle bør bekymre sig om det, fordi ortodokse muslimer tager sig retten til at udøve vold, så kan man få alvorlige vanskeligheder. Den slags kan hurtigt kategoriseres som “hate speech” eller slet og ret “racisme”.

Det kan også være kriminelt, hvis danske borgere ventilerer den tanke, at de er bekymrede over, hvem muslimerne i Danmark egentlig holder med, når vi nu er i krig med Islamisk Stat. Borgere, der er bekymret for antallet af muslimer i samfundet og

indvandrernes fødselsrater, bør endvidere udvise agtpågivenhed. De ting kan det principielt set være ulovligt at udbrede sig om i en videre kreds, især hvis man gør det for at skabe ligesindede. Hvis man tilføjer, at man er bekymret for, at muslimerne potentielt set udgør en fare, så er man også på kant med loven. Det er forbudt at ytre sig om de forhold.

Domstolene vedligeholder sågar samtidig en retspraksis, hvor danskerne ikke er lige for loven, for lovgivningen rammer særligt de danskere, der ikke er med i eliten eller middelklassen. De er fanget, fordi de både udsættes for egohumanisternes tvangskulturalisering og dermed de konkrete negative effekter af den kulturelle kompleksitet som egohumanisterne påtvinger dem - uden selv at ville deltage i den. Samtidig har de ikke lange uddannelser, der sætter dem i stand til at fremsætte en religionskritik, der ikke er på kollisionskurs med lovgivningen. Juridisk begrænsning af

ytringsfriheden har således også en begrænsning, hvis den, der ytrer sig, har en lang uddannelse, så er der en større sandsynlighed for, at vedkommende kan pakke sine meninger ind på en måde, hvor konkrete ytringer ikke kan påstås at være i direkte strid med loven.

Tabuisering

Jura er ikke egohumanisternes foretrukne metode, når det kommer til censur og undertrykkelse af ytringsfriheden i Danmark og Europa. Jura er besværligt. Det er anstrengende, formaliseret og har en grad af forudsigelighed. Endelig er denne type censur meget synligt og eksplicit dokumenteret. Folk kan fx anke deres domme. I alle henseender er det meget mere magtfuldt at indstifte andres synspunkter som tabuer, der er direkte *socialt strafbare*. Den slags bliver ikke dokumenteret, og den, der bliver ramt af sociale straffe, har ikke rigtig nogen steder at klage. Man kan heller ikke med

sikkerhed se på folk, om de er egohumanistiske dommere. Du kan blive dømt ude uden at vide, hvem der gjorde det.

Egohumanisterne hvilede nemlig ikke på laurbærrene, fordi de fik held til at slå selve den danske samfundsdebat ihjel, mens de beskylder alle andre for at gøre det. Det fik dem tværtimod til at være innovative. De fandt ud af, at livet som egohumanist ville være nemmere, hvis de fik etableret tabuer. De ville jo kunne forhindre al debat eller bare samtale. Og hver gang det lykkes dem at forhindre andre i så meget som blot at tale om de emner, egohumanisterne ikke vil have, at der bliver talt om, er det en enorm kommunikativ succes. Nu kan de nøjes med at rulle med øjnene, hvis nogen efterspørger informationer. Det er en meget kraftfuld tilgang til kommunikation. I forhold til den dræbte samfundsdebat bliver tabuerne en slags jagttrofæer. Hvert nyt tabu bliver en slags krone på

værket, fordi tabuisering i sin essens er en vulgær magtdemonstration.

Hvert tabu beviser, at egohumanisterne kan undertrykke danskerne. Det er den totale sejr, for egohumanisterne formår at oprette deres egen totalitære samfundsdebat, hvor det er bedst, hvis andre ikke ytrer sig. De går deres sejrsgang og får løbende tabuiseret emner og til stadighed effektueret en voldsommere og voldsommere social stigmatisering af folk, der ikke accepterer tabuiseringen. De får sat scenen, så andre ikke kan ytre sig mod dem eller blot udvise nysgerrighed.

Det kræver styrke at etablere et tabu, men når det først er gjort, så ligger der en besparelse i at vedligeholde det. Det kræver mindre end at tage de diskussioner, der ellers kan opstå, hvis man ikke har fået tabuiseret grundigt nok. Af samme årsag er der også mange religioner, der anvender tabuer til sindelagskontrol. Det er meget lig, når muslimerne

formår at sikre, at nærmest alle spiser halalslagtet kød, fordi det danske samfund må indrette sig efter de islamiske tabuer. Det bemærkelsesværdige i denne sammenhæng er, at egohumanisterne har haft held til at indstifte dem på samfunds niveau i et samfund, der ellers var åbent og demokratisk. De har i snart 40 år kunnet opretholde en stribe tabuer.

Igen er det letteste og mest pædagogiske eksempel indvandringen, selvom de også har tabuiseret mange andre emner. Siden 80'erne har det været et tabu – det har været socialt strafbart – at være nysgerrig omkring det kloge i at tillade mellemøstlig indvandring til Danmark. Egohumanisterne har haft uhørt held til at tabuisere emnet, hvilket de har gjort af hensyn til deres dogmer og identitet. De har vidst, at emnet ikke kunne tåle offentlighedens lys. Det er naturligvis ganske praktisk for de herskende humanister, at modpartens bedste rationelle argumenter har kunnet sparkes til hjørne ved blot at

hævde, at de var uhyrlige, uden at de blev gjort til genstand for seriøst refleksion.

Det bliver magtpåliggende for egohumanisterne, at danskerne fx ikke må tale om deres egen kultur i relation til de fremmede kulturer. Egohumanisterne vil ikke have, at danskerne forholder sig sagligt til kultur, fordi en sådan debat kan forhindre implementeringen af det tredje dogme dvs. det vedvarende krav om øget kompleksitet. Af samme grund blev danskerne frarøvet muligheden for at reflektere over resultaterne af tidligere generationers aktiviteter. Man satte en effektiv stopper for diskussioner af de materielle og især ikkematerielle resultater af de aktiviteter, danskerne i over tusinde år har ført videre fra generation til generation. Man undgik at tale om, at de danske frihedsrettigheder har kostet meget dansk blod. På samme måde sikrede egohumanisterne også, at det blev helt umuligt at føre en saglig samtale om

de fremmedes levevis og deres forestillingsverden i relation til danskernes. Da masseindvandringen i Danmark for alvor tager fart i 1980'erne, har egohumanisterne allerede sikret, at det i offentligheden bliver umuligt at reflektere nærmere over det.

Egohumanisternes tabuer

Egohumanister debatterer ikke. De deltager ikke i samtaler, hvor de forsøger at forstå modparten. De udskammer, de tier eller de latterliggør enhver, der stiller spørgsmål eller taler om ting, der ikke tåler lys. Hvor den klassiske humanisme bygger på oplysningstidens principper, så arbejder egohumanisterne proaktivt for en nedlysning via deres tabuer. De ønsker at forhindre en sober forståelse af væsentlige kausalforhold i samfundet. Deres praktiske løsning har i høj grad været baseret på at forhindre diskussioner ved at indstifte tabuer. Dette har været deres Endlösung på problemet

med, at nogle danskere har været nysgerrige og efterspurgt forklaringer.

Det er for omfattende at beskrive alle de tabuer, som egohumanisterne opretter og opretholder fra 60'erne og frem, så i følgende afsnit beskrives derfor kun de mest tydelige: 1) Danskerne er et uddøende folk. 2) Der findes kun et os. 3) Egohumanisterne deltager ikke i deres eget projekt. 4) Destruktiv indvandring skader Danmark. 5) FN og EU er dysfunktionelle institutioner. 6) Danskerne er ikke rige. 7) Kulturer har forskellige kvaliteter. Disse syv tabuer holder egohumanisterne også i dag i live ved at anvende deres socialt stigmatiserende anti-kommunikation.

1) Danskerne er uddøende

Egohumanisterne har sikret, at det er blevet underlødigt at tale om den danske demografi og det danske folks fortsatte overlevelse. Dette emne har

de tabuiseret på den måde, at de, der efterspørger fakta omkring de forhold, aldrig kan tages alvorligt. De, der forsøger at forholde sig sobert til demografi både i Danmark og Afrika, bliver latterliggjort. I årevis har egohumanisterne kunnet udspy ad Hitlerum angreb på enhver, der ønskede oplysninger om den danske demografi, og som vovede at koble det til indvandring. Danmarks demografiske udvikling er blevet gjort til noget plat. Og den, der taler om “det danske folk”, bliver automatisk koblet sammen med nazisterne. Det er i den grad et tabu at tale om, at danskerne er uddøende, hvilket vi er.

Faktum er, at egohumanisterne faciliterer en etnisk udrensning af Europas oprindelige befolkninger. Det gør de ved at importere fremmede mennesker, der har en højere fødselsrate, end de oprindelige befolkninger har. I Danmark har vi fx kunnet se det ved, at egohumanisterne sikrer en nedprioritering af: de dårligst uddannede, kontanthjælpsmodtagere,

syge, handicappede, ældre, hjemløse og andre, der kan have svært ved at kæmpe for sig selv. De bliver til en slags collateral damage. Deres pinsler bliver, sagt på dansk, til en slags utilsigtede følgeskader, som må accepteres for at få realiseret de egohumanistiske herskeres projekt.

Men matematikken lyver ikke. Medmindre danskerne vælger at indrette samfundet, så flere danskere får tre og fire børn, så ender det med, at vi forsvinder. Det er allerede et kæmpe problem i Italien og Japan, at de oprindelige befolkninger ikke yngler, noget vi ser som et sygdomstegn, når vi taler om dyr. Hertil kommer, at tanken om, at det kunne have en betydning, at danskerne over mange tusinde år udvikler deres kultur i det geografiske område Danmark, ikke er noget, der bliver undervist i folkeskolen eller i gymnasiet. Tværtimod bliver det mistænkeliggjort, hvis man peger på, at kontinuiteten rent faktisk kunne have en betydning

– det er i sig selv blevet forbundet med noget underlødigt.

Problemet bliver ikke mødt med ægte politiske tiltag, og danskerne får aldrig en sober samfundsdebat om demografien. Det bliver aldrig artikulert, at vi er en truet dyreart, fordi egohumanisterne ikke vil have, at vi taler om det. Det til trods for at demografi naturligvis er et forskningsområde. Man kan sagtens forholde sig sobert og sagligt til befolkningsudvikling. Det er en videnskab. Vi kunne bare bede forskere om at regne forskellige scenarier ud for os.

Endelig er det ganske ironisk, at immigranterne, der gennem de sidste ca. 50 år har slået sig ned i Danmark, får markant flere børn end danskerne gør. Et undertabu her er naturligvis, at danskerne i det store hele ufrivilligt finansierer immigranternes store familier. Danskerne bliver tvunget til at betale så meget i skat, at de ikke har mulighed for at kunne

købe de services, der kunne gøre, at de fik overskud til at få barn nummer tre eller fire. Mange danske familier med to børn og to udearbejdende forældre er ganske pressede. Imens kan man i ghettoen uden de store problemer være en somalisk familie med fem børn.

Mange danskere arbejder helt urimeligt hårdt og betaler helt urimeligt meget i skat, og når egohumanisterne på tværs af partier og industrier og sektorer kræver øget kompleksitet og derfor sikrer yderligere indvandring, så skal der betales endnu mere i skat, alternativt må skattebetalerne affinde sig med at få mindre velfærd for den betalte skat. Egohumanisterne forhindrer simpelthen danskerne i at yngle, for det bliver rent praktisk meget sværere for den danske middelklasse at få nok børn, selvom vi ved, at der er brug for flere børn.

I takt med at demografien i Danmark (og i resten

af EU) ændrer sig markant, så er et spørgsmål, der ligger lige for, om Danmark stadig er Danmark, hvis der fx en dag er flertal af mennesker, der hellere vil leve efter arabiske sæder og skikke. Kan man fx tale om *et dansk Danmark*, hvis f.eks. 30 pct. af borgerne er danskere, mens 70 pct. af borgerne er muslimer, der primært taler arabisk, spiser halalslagtet kød og kun fejrer islamiske højtider, mens de følger islamiske familiemønstre og islamiske skikke og i al væsentlighed kun lever som muslimer? Spørgsmålet må være, hvornår kurven knækker. På et tidspunkt holdt Amerika også op med at være indiansk. Som allerede nævnt får indianerne aldrig deres land tilbage. Det har de tabt.

Grundlæggende gemmer der sig en knægtet nysgerrighed i dette tabu: Er det vigtigt, at danskerne og dermed det danske folk også findes om 100 år? Og hvis det ikke er vigtigt, hvorfor er det så vigtigt, at andre minoriteter findes? Hvorfor er

det så vigtigt at palæstinenserne findes? Og hvorfor er det vigtigt at respektere andre folkeslag og deres kultur, når nu dansk kultur blot kan aflyses? Det er vigtigt at huske på, at det alene er egohumanisterne der har bevisbyrden. Det er dem, der foreslår, at det danske folk og Danmark skal afskaffes. Og de er indtil nu bare sluppet for at skulle forklare sig.

2) Der findes et “dem” og et “os”

Egohumanisterne vil ikke have, at danskerne taler om et “dem” og et “os”. Faktisk har de ofte påstået, at når andre talte om konkrete problemer med specifikke grupper i samfundet, at så var man med til at bruge sprogets skabende kraft til at gøre disse problemer større. Tanken om, at der ikke findes et “dem” og “os”, er muligvis forankret i deres tanker om et FN’sk verdensfolk i et FN’sk verdensrige. Under alle omstændigheder har det været groft tabuiseret, at der faktisk findes et “dem” og “os”, fordi sådan en præcisering

ikke tjener egohumanisternes formål. Faktisk vil de ikke engang have, at vi taler om et "os", for egohumanisterne vil ikke have, at danskerne findes. Set med egohumanistiske briller er et "os" direkte ekskluderende – det er småracistisk.

De kulturblinde herskerhumanister hævder hele tiden, at det er ganske underordnet om en borger kommer fra kultur A eller kultur B. Men sandheden er, at der findes folk, der er danskere, og så findes der folk, der ikke er det. Danskerne er de personer på dansk grund, der er loyale med Danmark og dansk kultur. De er "os", og der findes kun et "os". Men egohumanisterne har gjort det umuligt at tale om, at der findes mennesker med dansk pas, der *ikke* er danskere. Og det er de ikke, fordi de både har en udansk levevis og ikke deler den danske forestillingsverden, ikke engang taler dansk og ikke ønsker at blive danske. Det samme mønster kan ses i næsten alle lande i Vesteuropa, men trods

egohumanisternes mange bestræbelser, så er voldsomme ændringer i demografi og ikke-dansk kultur ikke usynlige.

Det bliver ikke bedre af, at der findes ganske mange personer på dansk grund, der ikke er med i gruppen med “os”. De er ikke med, når vi fx taler om: “Vi må passe på os selv”, eller at: “Vores samfund ikke har råd”. Det er, fordi det er lykkedes for egohumanisterne at splitte danskerne. Det betyder, at der i dag er i alle fald to grupper på dansk jord, der tydeligvis ikke er loyale over for danskerne og dansk kultur. Den ene gruppe er egohumanisterne selv, som har den plan at demontere og afskaffe Danmark. Den anden gruppe er de ortodokse tilhængere af islam, som egohumanisterne har lukket ind i Danmark – de ønsker også at demontere og afskaffe Danmark

Trods den sociale stigmatisering må man indstille sig på, at der ikke længere er nogen grund til at

lade, som om egohumanisterne bare vil noget lidt anderledes end danskerne. Det er ikke sådan, at de har en alternativ vision for Danmark, og at vi blot på forskellige måder ønsker det bedst mulige for danskerne. I realiteten ønsker egohumanisterne at afskaffe danskerne og Danmark og den interesse har de til fælles med de ortodokse muslimer, som de til stadighed skaffer adgang til Danmark og udstyrer med danske pas og retten til sociale ydelser. De ortodokse muslimer ønsker et globalt kalifat.

Egohumanisterne ønsker en art FN-rige. Ingen af dem ønsker, at vi danskere har et stærkt fædreland, hvor vi selv bestemmer og demokratisk vedtager love i vores egen nation og planlægger efter, hvad end der primært tilgodeser danskerne.

Det er uhyrligt. Ikke alene ønsker egohumanisterne at pleje deres egen identitet og finansiere den med fælles midler. De ønsker endda samtidig at forhindre danskerne i at vedligeholde en identitet

forankret i deres egen nationalitet og historie. Egohumanisterne er simpelthen så grådige, at de ikke engang har nok i, at de inden for alle væsentlige sektorer er udråbt som moralsk overlegne. De er så grådige, at det ikke engang er nok for dem, at de har adgang til de bedste jobs og deres børn de bedste skoler. Det er ikke nok for dem at sole sig i politisk korrekte meninger, mens Danmarks mindst bemidlede betaler regningen. Det er ikke nok for dem, at de vinder, for alle andre skal også tabe. Ingen andre end dem må have en identitet.

Faktum er, at danskerne og vesteuropæerne har ægte indre fjender. Sandheden er, at muslimer i Mellemøsten, der har udråbt den Islamisk Stat, fører en religiøs krig mod Vesten. De lægger ikke skjul på, at de er motiveret af deres religion, når deres terrorister fx eksplicit råber: "Allahu Akbar" (Gud er stor), når de taler om islam på videoer, og når de

angriber civile i Europa og andre steder. Det gør de naturligvis, fordi de er *muslimer*, og de ortodokse muslimer er vores fjender, hvilket de også selv eksplicit artikulere. Når egohumanisterne forsøger at bortforklare det, så skyldes det blot igen, at de gerne selv vil være i centrum. De vil gerne have opmærksomhed, og den forsøger de fx at få ved at spille besindige.

Allerede i dag findes der stribevis af grupperinger i Danmark, som vil os det ondt, og de er muslimer. Der er også mange muslimer, der ikke vil os det ondt, men de, der vil os det ondt, er muslimer. De bekender sig til islam. Egohumanisternes indoktrinering har virket sin kraft, for der er mange, som bestemt ikke bryder sig om, at man taler om det på den måde. Men det er et faktum, ligesom det er et faktum, at vi befinder os under en konstant terrortrussel fra muslimerne. Det betyder rent praktisk, at man i alle de vesteuropæiske lande må

bruge flere og flere penge på sikkerhed, hvilket egohumanisterne naturligvis ikke ønsker at forholde sig ægte til. Med deres tabuisering har de også i vidt omfang sikret, at danskerne og de andre europæiske borgere ikke får mulighed for at forholde sig til det, for det bliver aldrig rigtigt belyst.

Desværre har egohumanisterne igen vundet en stor sejr, for de har naturligvis sikret en komplicering – en indvikling af samfundet – når vi indser, at de ortodokse muslimer, der allerede er i Danmark, hvor de får børn og i det hele taget har alle de samme rettigheder, som ægte danskere har. For hvor efterlader det danskernes forståelse af de moderate muslimer? Det er indviklet. Hvad skal danskerne tro om de moderate tilhængere af den samme ideologi, som ideologiens ortodokse tilhængere bruger som forklaring på, at de myrder civile europæere? Det er endnu en komplicering, som egohumanisterne har vendt til deres fordel. Og når nogen taler om,

at vi har lukket fjenden ind i vores land, hvilket er fakta, så pådutter egohumanisterne dem straks den præcisering, at det jo ikke er *alle* muslimer, der er fjender, som om der var nogen, der havde påstået det. De flytter bevisbyrden til danskerne.

Sandheden er, at egohumanisterne har inviteret fjender ind i landet og endda betalt dem for at være her, og nu er de endda så frække, at de hævder, at det er op til os danskere at varetage en korrekt analyse af, hvem der er ortodokse, og hvem der blot er moderate muslimer. En opgave, der naturligvis kun ligger hos alle tilhængere af yderligere indvandring, egohumanisterne og muslimerne selv. Det er i den sammenhæng ganske uheldigt, at muslimerne ikke selv gør mere for at imødegå de konkrete bekymringer, mange danskere af indlysende årsager har. Tværtimod taler mange imamer med to tunger (en pointe TV2 har dokumenteret med skjulte videooptagelser).

En åben samtale om, at vi helt konkret har ægte indre fjender, passer naturligvis ikke sammen med den egohumanistiske fortælling om et homogent multietnisk og –kulturelt fredfyldt verdenssamfund. En påstand, der primært er forankret i deres egne varme følelser for kompleksitet i form af multikultur. Vi har ingen konkrete undersøgelser, der kunne tjene til at sandsynliggøre, at det faktisk forholder sig sådan. Men det er selvsagt svært at fastholde en fortælling om, at vi alle sammen blot er venner med forskellige kulturer, når en af kulturerne – den islamiske – har for vane eksplicit at artikulere, at urene ikke-muslimer skal slås ihjel af hensyn til den islamiske profet. Men alligevel vedligeholder egohumanisterne en diskurs om, at det blot er nogle ”få ekstreme”, selvom alting tyder på, at der er ret stor opbakning til de ortodokse muslimers projekt. Konklusionen er, at tabuet virker, og vi danskere berøves vores ret til at tale åbent om vores fjender.

Vi bliver endda udsat for egohumanisternes forsøg på at udøve social stigmatisering af enhver, der ikke vil acceptere præmissen om, at alle kulturer er ligeværdige, at de har cirka samme gyldighed, og at der i udgangspunktet ikke kan findes ægte kvalitative forskelle på forskellige kulturer. Intet sted er dette tydeligere end i den manglende religionskritik af ortodoks islam og i den manglende stillingtagen til, at Danmark er gjort til genstand for islamisk terror. Her har de ortodokse muslimer og egohumanisterne også store fælles interesser. De ortodokse muslimer tåler nemlig heller ikke kritik af islam eller en belysning af, hvad muslimerne i Danmark ønsker. Og begge grupper ønsker samtidig islam ophævet til en fritagelse for enhver form for kritik, fordi alle ved, at det kan ende i vold, fx hvis nogen vil lave et teaterstykke, der problematiserer islam.

Det betyder igen, at faktiske forhold ikke bliver

en del af debatten. Når svenskerne fx må øge bevogtningen af deres atomkraftværker, og når der må lægges store kampesten frem rundt om Folketinget og laves “flysikkerhedstjek” ved indgangen til det danske parlament, så vil egohumanisterne stadig ikke acceptere, at der tales om et “dem” og et “os”. Og mens politiet må allokere flere og flere ressourcer til at have bevæbnet politi fx ved den franske ambassade og ved den jødiske skole, så bliver det vigtigste for egohumanisterne at anti-kommunikere, så danskerne ikke kan få belyst de åbenlyse problemer med islam i Vesten.

Det er selvsagt finurligt, at egohumanisterne ikke vil have, at vi taler om et “dem” og “os”, for normalt elsker de jo kompleksitet. Og på overfladen skulle man mene, at egohumanisterne fik mere af deres elskede kompleksitet ud af, at der faktisk var et “dem” og et “os”, måske endda med flere “dem’er”.

For at forstå det må vi op i helikopterperspektiv. Hvis egohumanisterne indrømmer, at danskerne har fjender, så kunne det selvsagt lede til en kurs, der sammenlagt ville formindske kompleksiteten i samfundet. Det ville også ende diskussionerne om, hvorvidt der er fjender. Og samfundet forbliver naturligvis meget mere komplekst, når egohumanisterne har held til at fastholde, at der stadig skal pågå uhæmmet indvandring fra islamiserede områder, hvilket endda udsulter det danske politi, så der kommer mere uorden i det danske samfund. Faktisk giver det utrolig meget kompleksitet, når det lykkes at tabuisere en åben debat om, hvem vores fjender er.

3) Egohumanisterne deltager ikke i deres eget projekt

Den venstreorienterede musikgruppe “Jomfru Ane Band” lavede i 70’erne en plade, hvor et af numrene handler om socialt boligbyggeri.

Omkvædet lyder: "Spekulanterne bor der ikke selv. De la'r andre om at kede sig ihjel". I dag har vi naturligvis ikke ret meget kunst, der problematiserer egohumanisternes gøren og laden. De er hævet over kritik og satire. Men omkvædet kan stadig bruges. Egohumanisterne er nemlig spekulanter ud i den kulturelle kompleksitet, når de med afsæt af deres ordflom og gratisme importerer fremmede, uintegrerbare folk fra Mellemøsten, fordi det tilføjer værdi til deres identitetsprojekt, som de således lader finansiere af mindre bemidlede danskere. De bliver tvangskulturaliserede og spekulanterne, de egohumanister, der kræver kulturaliseringen, bor ikke selv i de kulturaliserede områder.

Hvis man har en rationel præference, så kan man anskue problemet fra et rent rationelt perspektiv. Hvis det vitterligt forholder sig sådan, at ca. 50 pct. af de stemmeberettigede danskere stemmer på partier, der er imod at lukke grænsen og dermed er

tilhængere af konsekvensen dvs. øget indvandring, hvordan kan vi så have integrationsproblemer? Hvordan kan det overhovedet lade sig gøre, hvis alle de personer, der er tilhængere af at invitere gæster til landet selv deltager i at modtage dem? Hvis man anskuer problemet fra en rationel vinkel, er der ingen steder, hvor egohumanisterne kan gemme sig. Der kunne naturligvis ikke være integrationsproblemer, hvis de, der stemmer for indvandring, selv deltager i projektet, og hvis de, der immigrerer til Danmark, for alvor ønsker at blive danske. Sandheden er, at ingen ønsker at deltage i kulturprojektet, og de, der tager til Danmark, gør det ikke, fordi de elsker den danske kultur. De er ikke drevet af noget ønske om at blive danske.

Lidt forenklet kan man sige, at egohumanisternes etiske narcissisme betyder, at alle egohumanister ønsker at være den, der får mediedækning eller blot opmærksomhed på at kræve, at "noget skal

ske”, men at ingen egohumanister ønsker at deltage i det konkrete arbejde. Det antager pinlige former, hvor man fx kan se, at der arrangeres modtagereceptioner med flag og kage, når immigranterne ankommer, men det løser selvsagt ikke problemet med de meget lange og seje træk, der er brug for. Og mens egohumanisterne frelst fejrer flygtningenes ankomst, så er det altså op til ”nogle andre”, at integrere dem, hvis det kan lade sig gøre. Egohumanisterne er pist væk, når opmærksomheden dør ud. Det er ikke dem, der åbner deres hjem op for flygtninge, når der akut mangler boliger.

Det er altid “nogle andre”, som må holde for. Det er “nogle andre”, der kommer til at bo i kvarterer med flygtningene og de familiesammenførte. Det er “nogle andre”, der kommer til at sætte deres børn i skoler med 50 pct. (el. flere) indvandrerbørn. Det er mindre bemidlede danskere, der pludselig har fået

nye konkurrenter på socialkontoret, hvor der bliver flere og flere om de almisser, staten deler ud på vegne af arbejdende danskere og virksomheder.

4) Destruktiv indvandring skader Danmark

Strategisk indvandring kan være klog. Det er naturligvis klogt, når Danmark kan få en person til landet, som en virksomhed mangler, og som har en lang uddannelse. Det er en succes, for så har Danmark ikke haft nogen udgifter ved at uddanne en højtuddannet. Det var dét, vores immigrationspolitik skulle styres af, om det er klogt for danskerne og det danske samfund at tillade indvandring, men de seneste mange år har immigrationen alene været styret af, at nogle mennesker gerne vil forlade deres egne lande, fordi det går dårligt i dem, og at egohumanisterne holder døren åben, fordi de gerne vil ødelægge deres egne lande. Indvandringen har således ikke være strategisk og planlagt ud fra, hvad der er bedst for Danmark. Til sammenligning så har

de ingen problemer med at tænke strategisk i: USA, Canada, Japan, Australien og Singapore, for her tør de godt tænke på, om immigrationen er klog for dem selv.

I Danmark har immigrationen været destruktiv. Der har simpelthen været tale om destruktiv indvandring. Den har været kendetegnet ved, at egohumanisterne som en del af deres identitetsprojekt tilfører Danmark kompleksitet, der koster danskerne milliarder og atter milliarder. Denne uhørte kynisme vil enhver egohumanist naturligvis benægte, men rent faktisk forholder det sig sådan, at immigrationen til Danmark kun har været strategisk for egohumanisterne. De har sub-optimeret demografien i Danmark. De har også sikret sig, at de tilrejsende kun stemmer på partier, der vil tillade endnu mere immigration. De har faktisk importeret nye vælgersegmenter, der kan sikre det egohumanistiske projekt ved at skabe en til

stadighed voksende underklasse af indvandrere, der stemmer på de politiske partier, der ikke står i vejen for yderligere kompleksitet.

Det måske tydeligste eksempel på tabuiseringen er igen, igen, igen selve fraværet af en ægte debat om indvandring og planerne og idéerne med at kræve en kulturel udvikling af Danmark. I sig selv er det ganske spektakulært, at den største ændring af Danmark siden kristendommen ankom til Danmark omkring år 965, hvor Harald Blåtand på Jellingestenen stadfæstede, at danerne nu var kristne, er foregået uden noget ægte beslutningsgrundlag. Vi har også i dag meget få tal, ikke mindst fordi selve staten har ansat egohumanisterne som modsætter sig en undersøgelse og den nødvendige registrering, der skal til for at skabe ægte klarhed over situationen.

Særligt i 80'erne og 90'erne har tabuiseringen af den destruktive indvandring været en af

egohumanisternes foretrukne slagmarker, både fordi det er lykkedes for dem, at forhindre en egentlig debat, men også fordi ikkevestlig indvandring fra et egohumanistisk perspektiv tilbyder enorm succes. I 60'erne og op i 70'erne kunne man argumentere for indvandringen, fordi der manglende arbejdskraft. Men da det ikke længere var tilfældet, så fastholdt egohumanisterne naturligvis deres projekt. Nu var der ikke længere nogen grund til at lade fremmede komme til Danmark, men indvandring skulle pågå, fordi ikke-vestlig indvandring giver egohumanisterne enorme synlige og konkrete resultater.

Dette ene egohumanistiske projekt tilføjer kompleksitet på alle niveauer i samfundet samtidigt. Og det betyder, at sammenhængskraften i samfundet, trygheden og sammenhørigheden daler. Alle aspekter af samfundet bliver naturligvis mere indviklede, når man lader fremmede flytte ind, oprette parallelsamfund og fastholde deres

værdier, som det danske samfund ikke er indrettet efter, mens de samtidig kræver, at danskerne endda leverer all-inklusive halal-velfærd til dem.

Af alle de årsager har egohumanisterne sikret, at vi aldrig kom til at tale om indvandringen, hvad den koster, hvor den bringer os hen eller bare, hvilken kvalitet den har. Ikke-integrerbar indvandring har, set fra et egohumanistisk perspektiv, massive fordele, fordi den tilbyder synergi mellem kravet om kompleksitet og samtidig projektet om at demontere nationalstater. Af samme årsag er det også hér, egohumanisterne går længst. Det er meget tydeligt, at når herskerhumanisterne kræver yderligere indvandring, så nægter de pure at svare på, hvad den koster, hvem der skal betale, og hvilke langtidsvirkninger den vil have osv. osv.

De egohumanistiske herskere hævder højlydt, at den slags nysgerrighed både er: underlødige, uhøflige, mærkelige, mistænkelige og usmagelige m.m.fl.; mens

de soler sig i identitetsforstærkende anerkendelse fra andre egohumanister. Men sandheden er, at intet taler for, at den ikke-vestlige indvandring, vi har set siden 60'erne, på nogen som helst måde har gavnet danskerne. I virkeligheden så har den primært været en stor omkostning og en destruktiv kilde til en kulturel destabilisering af Danmark. Intet som helst tyder på, at ikke-vestlig indvandring på nogen som helst måde gavner Europa. Den medfører kun omkostninger og en forøget sikkerhedstrussel. Intet indikerer, at det skulle være klogt og gavnligt for europæerne at invitere flere ikke-vestlige indvandrere til Europa. Alligevel strømmer de ind, mens EU forholder sig passivt.

Alle de forhold til trods er det lykkedes egohumanisterne at vedligeholde den skadelige indvandring som et tabu. Hvis man fx peger på det åbenlyse, at kulturel kompleksitet i mange tilfælde er dokumenterbart omkostningstung, så kan det

aldrig rigtig blive en del af diskussionen med en egohumanist: Det konkrete forbrug af milliarder og atter milliarder, som danskerne kræves at betale, er simpelthen *betydningsløst*. Den slags pointer har ikke nogen forklaringskraft over for egohumanisterne. Og hvis nogen efterspørger de ting, så anti-kommunikerer egohumanisterne, at det er underlødigt at spørge, hvad indvandring koster, eller om forskellige kulturer har et forskelligt syn på vold. På samme måde kan voldsstatistikker og talrige eksempler fra andre lande heller ikke anvendes som bevisførelse i en diskussion om danskernes sikkerhed. Det er socialt strafbart af være nysgerrig omkring de forhold.

Selve betegnelsen “ikke-vestlig indvandring” er endda i sig selv et misvisende tabu, men sådan har begrebsdannelsen været indtil nu, fordi egohumanisterne med deres aggressive tabuisering sikrer, at samfundsdebatten ikke må komme for

tæt på virkeligheden. Med begrebet ikke-vestlig indvandring tvinger de alle andre til at tale upræcist om, hvem der konkret afstedkommer problemer i Danmark. Det er selvsagt ikke latinamerikanere eller filippinere, der er problemer med. Det er ikke buddhister, katolikker, syvendedagsadventister eller ateister, der giver vanskeligheder med sikkerheden. Mellemøstlige indvandrere ville måske være mere retvisende, men stadig forfærdeligt upræcist. Man burde selvsagt beskrive indvandrere med navnet på deres ophavsland og med afsæt i deres religion.

Tabuiseringen af indvandringens negative konsekvenser er kun tiltaget i styrke. Jo værre konsekvenser, des kraftigere røgslør og des hårdere angreb på modparten. Egohumanisterne hader og forplumrer ethvert anløb til diskussion af disse forhold. Ofte ytrer egohumanisterne endda, at indvandring har været et gode for Danmark, men de vil ikke konkretisere hvorfor eller hvordan. De

ruller med øjnene og hævder, at det er useriøst, når man spørger dem om, hvorfor de ikke selv deltager. Typisk rabler de en lind strøm af deres pakkeklare virkelighedsfornægtende skin-argumenter af sig, som falder sammen, hvis man stiller få spørgsmål. Det er karakteristisk, at de aldrig vil forholde sig til det konkrete. Og hvis alt andet fejler, så slår de blot armene ud til siden og udbryder: “Vi kan jo ikke gøre noget, nu de er her”.

5) EU og FN er dysfunktionelle organisationer

De to største institutioner, som egohumanisterne gerne vil give øget indflydelse, det vil sige ret til at bestemme over Danmark og danskerne, er EU og FN.

EU forsøger hele tiden at vokse og udvide sin magtsfære, og det sker på bekostning af medlemsstaternes befolkninger, for det er dem, som

mister magten. Der er nu eurokraterne i Bruxelles, der i det store hele bestemmer over fx: landbrug, fiskekvoter, handel og told, konkurrenceforhold, miljø, transport og endda grænserne m.m. De forsøger også at skabe en politiorganisation, der minder om det amerikanske FBI, ligesom de arbejder på, at politiet i de forskellige medlemslande skal kunne virke som politi i andre medlemslande. De ønsker også kontrol over militæret, eller alternativt at medlemslandene finansierer et EU-militær.

Alle de lande, der er med i euroen, har naturligvis allerede afleveret deres rentepolitik og økonomiske strategi til EU. I fremtiden vil eurokraterne også forsøge at inddrage direkte EU-skat. En af de mere skræmmende ting er, at EU har fået sin egen udenrigsminister, Federica Mogherini, som kan forhandle på vegne af EU-medlemslandene, hvis de rette betingelser er til stede. Der er tale om

statsdannelse. De ønsker at gøre EU til et land eller en føderation. De ønsker at danskerne skal være europæere.

EU er ikke kun et fejlslagent føderationsprojekt. Den er et konglomerat af nationalstater, der er søgt afviklet mod deres befolkningers vilje ved at tvinge staterne ind i en føderal ramme. Magtfulde mennesker ønskede at lave Europas Forenede Stater og gøre de europæiske lande til kommuner i storriget Europa. EU har således hele tiden været et uærligt projekt, hvor eliterne i Europa har kunnet arbejde sammen om at få Europas Forenede Stater. De har altid ønsket en føderation, hvor de enkelte lande kun kunne miste deres betydning. Og for at svække nationalstaterne har de hele tiden forsøgt at opfinde kompleksitet på helt uhørte niveauer. Ikke alene har de ønsket, at de europæiske folk kunne rejse frit rundt i Europa, uanset om de kan forsørge sig selv eller ej. Nej, de har samtidig forsømt at

forsvare EU's ydre grænse. Det betyder nu, at Europa er umuligt at forsvare.

Eurokraternes forsømmelse af de ydre grænser gør helt konkret tilstrømningen af indvandrere til et konfliktpotential, vi ikke har set siden anden verdenskrig. Men der sker ikke noget. EU formår ikke at handle. Der bliver ikke etableret militærbevogtning af EU's ydre grænse. Schengensamarbejdet, der sikrer arbejdskraftens frie bevægelighed og betyder, at man ikke har grænsekontrol mellem medlemslandene, bliver ikke aflyst af eurokraterne, selvom millioner af folk søger mod Europa. EU er indrettet således, at beslutninger tager så lang tid at nå frem til, at de europæiske folk blot måbende kan se til, mens deres lande bliver overrendt af indvandrere, hvoraf de fleste ikke ønsker andet end at blive forsørget af europæerne. Nej, EU har ikke formået at sikre en kontrol af de ydre grænser og modsætter

sig samtidig kontrol af de indre grænser dvs. grænsekontrol mellem de europæiske lande. Når der nogle steder alligevel er etableret grænsekontrol, så skyldes det alene, at enkelte medlemslande har vurderet, at det ville lede til et sammenbrud, hvis man ikke gjorde det. Men magthaverne i fx Danmark og Sverige er principielt mod, at man bevogter grænsen. Og egohumanisterne påstår naturligvis, at grænsekontrol slet ikke virker.

I forhold til globaliseringen så er det korrekt, at globaliseret handel er en global megatrend, sådan som tilhængerne af EU altid taler om. Det er korrekt, at internationale vidensarbejdere præger væksten i de globale multinationale virksomheder, hvor de rejser frit og flytter mellem mange forskellige lande alt efter, hvor virksomhederne ser det største potentiale for at tjene flere penge. Men arbejdskraftens frie bevægelighed har generelt set ikke gavnet almindelige danskere, og slet ikke

danskere i lavere lønnede jobs. Her er konkurrencen med østeuropæisk arbejdskraft blevet skærpet så meget, at danskerne ikke længere finder ansættelse fx til rengøring af hotelværelser eller til at plukke jordbær. For danskere i lavere lønnede jobs og manuelle jobs har EU kun været en destruktiv kraft. Og på grund af EU har det været umuligt at beskytte danske arbejdspladser.

I det store hele er EU en omkostningstung megaorganisation, der ikke kan fremvise nogen ægte resultater. På en god dag hører man folk tale om, at det er på grund af EU, at vi ikke har haft krig i Europa siden anden verdenskrig, men det passer selvsagt ikke, for der har været krige i Europa, mens EU fandtes, og det ser ud til, at vi også kan forvente nye borgerkrige i Europa; netop fordi EU er en dysfunktionel organisation. Borgerne i de europæiske lande har desuden aldrig efterspurgt EU. Der er ikke nogen ægte folkelig opbakning til

at lave en europæisk føderation, det er også derfor eurokraterne og de eurofile hele tiden må lyve, for at få deres vilje.

En tragisk og ironisk pointe er, at den kulturelle kompleksitet på tværs af EU lande har vist sig kompliceret nok, men på en positiv måde. Europa har indeholdt forskellige kulturer, men i hvert deres geografiske område, og det har været en enorm succes. Her kan man tale om, at ægte kulturel diversitet har haft en særdeles positiv betydning, men det har været en naturlig diversitet, båret af de europæiske folk, der har raffineret deres egen kultur til unikke kulturer. Der har været og er store forskelle mellem de europæiske folk, men når man så tilfører islamisering, så har man pludselig en opskrift på en katastrofe. En katastrofe, der er forankret i, at islam er et ægte monokulturelt transnationalt foretagende. Islam ønsker kun islam, arbejder kun for at ekspandere islam og respekterer

kun islam, sådan er ingen af de europæiske kulturer indrettet. Med afsæt i oplysningstiden og den klassiske humanisme er der indbygget velvilje og nysgerrighed i de europæiske kulturer. I islam er der kun indbygget strategisk dominans.

Den anden store overstatslige organisation, FN, forvitrer langsomt i disse år. Organisationen har kæmpestore vanskeligheder, trods de pæne intentioner og de flotte dokumenter, så er faktum, at FN heller ikke leverer varen. Der er indbygget for store selvmodsigelser i organisationen til, at den vil overleve på sigt. FN er afhængig af et rigt Vesten, som vil følge de mange regler der opfindes i FN-regi, men den luksus er der ikke råd til i fremtiden. Et er, at der ikke er valg til FN, at borgerne ikke direkte er valgbare til de forenede nationer, noget andet er, at FN overvejende er et vestligt projekt, som i realiteten heller ikke anerkender, at der findes ægte fjender og værdier, der er uforenelige med Vestens.

Fx kan man se, at et land som Saudi-Arabien kan sidde med ved bordet og kritisere andres brud på menneskerettighederne, selvom Saudi-Arabien bryder menneskerettighederne mere, end de fleste andre lande.

Man må blot affinde sig med, at FN ikke har kunnet løse den kæmpestore konflikt, vi ser i Mellemøsten. Hverken i forhold til problemet med Islamisk Stat eller mere specifik flygtningekatastrofen, der opstår i Syrien, har FN spillet nogen særlig rolle. FN har ikke formået at sætte fredsbevarende tropper ind og agere buffer mellem Assads regime og Islamisk Stat. Men de har holdt mange møder, mens bomberne falder, og mens folk får skåret hovedet af eller bliver brændt levende på videoer.

Også FN vokser og arbejder også på at få magt og beslutningskompetence. Senest via deres “Sustainable Development Goals”, som de anvender som løftestang til at kræve ændringer

i nationalstaterne. De sniger sig ind overalt. Pludselig er der danske gymnasier, hvor eleverne indoktrineres til at tro på FN's verdensmål; men hvad skal vi med dem, når Europa er ved at bryde sammen pga. folkevandringerne? Og hvorfor skal vi lytte til FN og EU, når de ikke kan afhjælpe truslen mod vores levevis?

FN og EU har i det store hele ikke løst nogen problemer. De er blot endnu et lag af meget omkostningstunge, metastatslige, administrative organer. De udbetaler høje lønninger og leverer ikke resultater. Organisationerne belønner deres venner, men de leverer ikke varen, for det kan ikke lade sig gøre. Det er simpelthen løgn, at hele verden kan blive "venner". Der er alt for store kulturforskelle. Set med danske øjne er det på tide, at vi indser, at der ikke kommer nogen hjælp udefra, tværtimod står FN og EU i vejen for at løse problemerne. Danmark er ikke alene med disse store problemer,

der er også en stribe andre lande, der gerne vil slippe for dem, men hvem ender fx med 100.000 nye bistandsklienter i deres land? Den eneste ægte løsning er for Danmark at gå enegang og se, hvor det bærer hen. Vi er trods alt medlem af en international organisation, der faktisk virker: NATO. Men vi må huske på, at det ikke er sikkert, at amerikanerne vil hjælpe europæerne for tredje gang på 100 år...

De internationale konventioner er forældede. De er fra en tid, hvor alle var traumatiserede over anden verdenskrig, og hvor USA, efter at have reddet Europa, støttede Europa med milliarder i form af Marshall hjælpen. Siden er der sket meget lidt, og det er bemærkelsesværdigt, hvordan tiden har stået stille. Det er ikke, fordi der er noget galt med indholdet i de universelle menneskerettigheder. Tankerne er fine, men de er *urealistiske*, fordi tiden og dermed resten af verden ikke har stået stille. Det

kan simpelthen ikke lade sig gøre for de europæiske lande at forære så meget væk, som konventionerne lægger op til. Danmark kunne bruge hele sit overskud på at sagsbehandle afrikanere, hvis de blot kunne finde til Danmark i stort nok tal. Det har de krav på.

Trods egohumanisternes femte dogme, “Vi vil verden”, så tyder meget lidt på, at “verden” som helhed kan eller vil os danskere. Faktisk er der snarere en del der tyder på, at mange af de indvandrere, der tager til Danmark, ikke kommer hertil, fordi de kan lide danskerne eller dansk kultur eller det danske klima. De kommer hertil, fordi de godt kan lide sociale ydelser, sikkerhed og velfærd bredt forstået. Der er heller ikke noget, der tyder på, at Danmark har nogen særlig gennemslagskraft globalt set. Vi kan ikke rigtigt få ting til at ske, på en god dag er vi med til at facilitere, at der bliver flyttet et komma i en international aftale, men

sande store resultater er selvsagt ikke muligt med et udgangspunkt i en nation med ca. 6 millioner indbyggere. Hvorfor skulle resten af verden også være interesseret i, hvad vi mener eller synes? De har jo deres egne problemer, problemer som de godt ved, at vi aldrig kommer til at spille en rolle i løsningen af.

Den mest signifikante megatrend i vores levetid er folkevandringerne. Tilstrømningen af fremmede sker i 2015 og 2016 med sådan en kraft, at der er brug for helt andre former for handling, end dem som FN og EU kan tilbyde. Begge organisationer har aldeles fejlet. Sagen er faktisk utrolig enkel, hverken FN eller EU er organisationer, der kan udvise handlekraft, fordi det er meget kompliceret at ændre internationale aftaler. Det betyder, at folkevandringerne overhaler både FN og EU indenom - og det skader europæerne i helt uhørt omfang. Sandheden er, at vi ikke juridisk er

forpligtiget til at ødelægge os selv. Hvis der blot kunne skabes et almindeligt flertal i Folketinget, så kunne vi blot opsige konventionerne. Det ville naturligvis give egohumanisterne traumer - og hvad så?

6) Danskerne er ikke rige

En af egohumanisternes udokumenterede påstande for yderligere indvandring har i mange år været, at de påstår, at danskerne er rige. Ræsonnementet er, at hvis man er “rig”, så er man etisk forpligtiget til at hjælpe ringere stillede fremmede. Problemet er bare, at danskerne ikke er rige, og at de, der påstår, vi er det, ikke selv mister noget, når de tillader yderligere ikke-konstruktiv indvandring.

Når man er rig, så har man mange penge, man ejer meget, og det er synligt - det kan iagttages - at det forholder sig sådan. Men Danmark er ikke noget rigt land, og danskerne er ikke rige.

Vi kører i små brugte biler, hvis vi overhovedet har en. Vores børn går ofte på skoler, der har en gymnastiksal fra 60'erne eller 70'erne. De fleste danskere har ikke råd til at få gjort rent eller bare at få malet deres lejlighed, endsige gøre brug af en fast gartner, hvis de overhoved har råd til et hus og en have. Vi afleverer endda vores flaskeaffald i supermarkederne for at få småpenge tilbage.

Men det er klart, at egohumanisterne kan nå frem til den konklusion, at danskerne er rige, når de sammenligner danskerne med folk, der lever i den tredje verden for under tre dollar om dagen, men det er ikke en rimelig sammenligning. De vestlige samfund kan ikke sammenlignes med fattige afrikanske. Og hvorfor skulle vi egentlig også måle os op mod dem? Vi skal naturligvis ikke sammenligne Danmark med fattige, dysfunktionelle lande - taberlande. Det er et stort tabu, men der er hele nationer, der er taberlande, og det er der

mange gode grunde til, at de er. Pointen her er, at det ikke er danskernes problem. Vi har brug for at sammenligne os med de lande, der har allermest succes, hvis vi altså ønsker succes for os selv og vores børn.

Der er brug for, at vi tænker mere på *danskerne*. Vi skal forholde os ægte strategisk til vores egne muligheder for succes. Der er heldigvis ikke udbredt fattigdom i Danmark, men der er heller ikke udbredt rigdom. Danmark har ikke noget flot overskud, der kan lede til strategiske fordele, sådan som nordmændene har pga. deres olieindustri. Ligesom alle andre vestlige lande er vi stadig ramt af bank- og finanskrisen. Der er stadig mange, som har svært ved at finde et arbejde. Samtidigt går det meget bedre i Asien og i Rusland. Selvom de finansielle markeder er omskiftelige, så har andre dele af verden mere vækst og bedre potentiale for vækst end Danmark har. De ender med at overhale

os, hvis ikke vi finder på noget nyt. Faktum er, at selve velfærdsstaten står for fald. Det ville den muligvis også gøre, selvom vi ikke havde tilladt massiv destruktiv indvandring. Men det er klart, at det potentielle sammenbrud nu kommer til at gå væsentligt hurtigere.

Ja, vi danskere har i en længere periode været velhavende, men en stor del af det har været *tilfældigt*. Vi har været heldige at komme med på vestens industrialiseringsbølge. Vi var heldige at tilhøre den rigtige kulturkreds. Men nu er heldet ved at løbe ud. Og vi har stadig ikke fundet nogen ny bølge at surfe med på. Måske er det endda sådan, at vesten generelt set er ved at tabe pusten. Tal fra OECD viser fx, at Danmarks økonomiske vækst over en årrække er mindre end i stort set alle andre OECD-lande. Frem mod 2030 ser det ikke ud til, at det går godt i Danmark. I Danmark har vi en voksende del af befolkningen, der ikke kan få noget

arbejde. Det går ikke specielt godt i Danmark, og slet ikke godt nok til, at vi har råd til at rekruttere fremmede bistandsklienter - en udgift der samtidig ser ud til at stige gevaldigt frem mod 2020.

Hvis vi kigger på internationale målinger af uddannelse, ser det også sort ud. I 2014 konkluderede en PISA-undersøgelse, at 20 procent af de danske skoleelever er så dårlige til at løse dagligdagsproblemer, at de ikke kan passe et job eller tage en uddannelse. PISA fandt også, at Danmark kun lå i midten af feltet af 44 OECD-lande og langt efter lande som Japan, Korea og Singapore. Der er ganske enkelt ikke nogen grund til at tro på, at danskerne vil have nemt ved at konkurrere med fx Asien, hvor man har højere arbejdsmoral, bedre uddannelse og lavere løn. Så, for at slå tabuet helt i stykker, vi er allerede i en situation, hvor vi er på vej mod mere fattigdom. Der er ikke noget, der tyder på, at vi på sigt vil kunne beholde alle de ting,

vi har i dag, som vi tager for givet. Det er svært at se, hvordan vores børn skulle kunne modtage et Danmark i bedre stand end det, vi, deres forældre, modtog. Danmark er på vej ned.

Vi har allerede et kæmpe socialt problem i Danmark, og det er, at vi har fået os indrettet sådan, at urimeligt mange voksne kun lever af sociale ydelser. Vores samfundsindretning har placeret ca. 800.000 borgere i en situation, hvor de ikke kan klare sig selv. De er afhængige af sociale ydelser for at leve. De lever altså af almisser og er afhængige af, at de, der arbejder, og virksomheder betaler til deres tilværelse. Der vil uvægerligt altid være nogen i et samfund, som har brug for hjælp, og vi kan være meget stolte af vores velfærdssystems evne til at hjælpe disse mennesker. Men desværre er der også en del som har evnerne, men ikke får muligheden for at arbejde. Det er ikke rigdom, hvis samfundet stjæler disse menneskers mulighed for at have et

ægte voksenliv, hvor de selv tager ansvar for deres liv. Det er ikke rigdom.

Tabuet om danskernes påståede rigdom overlapper igen med diskussionen om indvandring, for Danmark som kulturkomplekst samfund betyder, som nævnt, at danskerne skal betale mere i skat til fremmede, eller at danskerne alternativt skal affinde sig med, at de simpelthen får mindre velfærd for deres skattekroner. Og selvom vi ikke har råd, selvom vi ikke er "rige", så pøser egohumanisterne via deres tabuisering flere og flere indvandrere på. Det er slet og ret svært at se, hvad danskerne skal leve af i fremtiden. Egohumanisterne har muligvis allerede haft held til at påføre velfærdsstaten udgifter, den på sigt ikke kan bære; men magthaverne fravælger at få lavet konkrete målinger. Som altid må det fremhæves, at egohumanisterne sikrer destruktiv indvandring.

Vi har simpelthen ikke råd til mere indvandring,

for pengene kan selvsagt kun komme fra skattebetalende danskere. Derfor har egohumanisterne faktisk en pointe, når de med et smørret grin siger, at man ikke kan gøre noget ved det, for det er svært at se, hvordan man skal omgøre det multikulturalistiske projekt. Medielandskabet er nu formet, så den, der ytrer, at man kunne lade indvandrerne udvandre tilbage til deres egne lande, bliver dømt ude. Det er mediemæssigt selvmord at bryde tabuet og pege på, at hvis indvandrernes forældre kunne vandre til Danmark, så kan de og deres utilpassede børn da også vandre tilbage igen - især hvis de ikke engang er glade for at være her. Men her gælder argumenterne om den globaliserede verden, hvor enhver blot kan rejse rundt pludselig ikke.

Egohumanisterne har med stor succes fået underkendt alle økonomiske argumenter. Det betyder derfor ikke noget, hvis man fremsætter

argumenter, der går på, at der ikke er brug for ekstra lavtuddannet arbejdskraft – og at samme arbejdskraft bliver mindre værd, hvis der er for meget af den. At det erfaringsmæssigt er meget mere omkostningstungt at integrere folk fra en sunni-muslimsk kultur end det f.eks. er at ”integrere” borgere fra vores nabolande er også ilde hørt. Pointer om, at vi kunne vælge det, der er bedst for vores børn, dømmes ude som usmagelig egoisme, ligesom det bliver problematiseret, hvem ”vi” overhovedet er og så videre og så videre og så videre.

Igen har religion også en særstatus, for i den medieskabte virkelighed bliver det bredt set anset for helt urimeligt, når nogen ytrer, at vi har haft nok islamisk indvandring. Men islam er jo blot et sæt menneskeskabte idéer, som har vist sig at have et umådeligt lavt integrationspotentiale, så naturligvis kan det aldrig være ufint at vælge,

om man er for eller imod disse idéer. Det skaber en finurlig situation, for der er store dele af den danske befolkning, der påstår, at de er tilhængere af religions- og ytringsfrihed, men enhver diskussion om, at ikke-strategisk, destruktiv, teistisk indvandring koster det danske samfund utroligt meget, strander. Egohumanisterne vil ikke høre om det og de anvender blot en anden slags rationalitet, som de opdigter til lejligheden. Det, som er det helt utrolige, er, at egohumanisterne gerne bruger almindelig økonomisk rationalitet i andre sammenhænge, ikke mindst når det kommer til deres egen privatøkonomi...

En del af tabuet er naturligvis, at vores økonomiske situation i realiteten betyder, at vi slet ikke kan hjælpe folk fra regioner som fx Afrika og Mellemøsten, hvor primitivismen hersker.

Sandheden er, at vi ikke kan løse problemerne i de overbefolkede områder ved at lade folk fra Afrika og

Mellemøsten tage til Danmark. Overbefolkningen i disse regioner fortsætter blot, mens Danmark bliver fattigere. Det er et stort tabu, men man kunne lukke ned for *al* dansk nødhjælp og så bruge de penge strategisk på danskerne fx på bedre uddannelser til vores børn, der så igen ville få en strategisk fordel i forhold til resten af verden. Undertiden forsvarer udviklingsbistanden som en slags indirekte erhvervsstøtte, når der argumenteres for, at nogle af pengene kommer tilbage. Men det ville stadig være billigere at give de penge som direkte erhvervsstøtte, hvis det giver mening - eller slet ikke at opkræve disse penge i skat til at begynde med. Det er konstruktivt, hvis vi begynder at forholde os til emnet fra den vinkel. Hvis vi skal have indvandring, så kan det kun ske, hvis det er til gavn for danskerne, og hvis man kan opfinde modeller, der sikrer, at det ikke koster Danmark ressourcer. Dette bør være udgangspunktet.

7) Kulturer har forskellige kvaliteter

Egohumanisterne er modstandere af, at man taler om kulturkvalitet. Samtidig nægter de at forklare, hvorfor fremmed 'kultur' i Danmark konkret har en værdi for danskerne – et emne de slet ikke vil have bliver diskuteret. De fastholder blot, at andre kulturer er spændende og interessante, men altså uden at kunne pege på de konkrete gavnlige effekter disse kulturer så skulle have tilført det danske samfund. Hårdt presset taler de med plusordsabstraktioner som "diversitet" og "mangfoldighed", dermed løser de problemet ved at fastholde, at kompleksitet i form af kulturel mangfoldighed *i sig selv* er et gode. Det er dogmatisk tænkning, når det er mest effektivt.

Dansk kultur er simpelthen blevet ringere. Hvis man gerne vil udskammes, så skal man blot bryde tabuet og pege på, at dansk kultur rent kvalitativ er bedre end den Mellemøstlige. Dansk kultur er objektivt set

bedre end den Mellemøstlige, og det er ikke noget filosofisk definitionsspørgsmål om, hvad kultur er. Det betyder også, at når man blander dansk kultur med Mellemøstlig, så udtyster man den danske kulturs kvaliteter. Resultatet er ikke noget nyt og spændende, nej, resultatet er, at dansk kultur bliver ødelagt. Den taber sin værdi. Fra et kulturelt perspektiv har der kun været tale om et kvalitetstab for Danmark.

Men egohumanisterne arbejder for at demontere dansk kultur, og en af deres strategier har været at udfase dansk kultur. Igen bliver deres ageren paradoksal. Danskerne må ikke have deres kultur, for det mindsker kompleksiteten i samfundet, men muslimerne og andre fremmede må meget gerne have deres kultur, for det øger kompleksiteten i samfundet. Når de fx kræver, at islamiske helligdage også skal respekteres, så har de tilføjet yderligere kompleksitet, som alle offentlige institutioner - ja

hele samfundet - pludselig skal håndtere. Og når egohumanisterne fx kræver, at danske helligdage skal aflyses eller laves om til en slags feriedage, så opfinder de igen kompleksitet. Og når de kræver, at mad skal være økologisk, så tilføjer de kompleksitet, når de kræver, at mad både er økologisk og halal, så tilfører de endnu mere kompleksitet. Og hvis de så også lige tilføjer, at alle ved siden af deres almindelige arbejde også skal bekymre sig om FN's verdensmål, så har man fået opløst ethvert fagligt fokus på det konkrete arbejde. Det dulmer alt sammen egohumanisternes nerver, fordi det er en bevægelse væk fra det eneste, de er bange for, nemlig 'normalitet'.

Egohumanisterne er rædde for normalitet. Det er da også klart, at stærke danske normer er på kollisionskurs med egohumanisternes tredje dogme, "Vi kræver kompleksitet", ligesom stærke nationale normer og identitet i alle vestlige lande er det.

Det er derfor, egohumanisterne har saboteret og forhindret en nuanceret debat af, hvad det vil sige at være dansker. I sådanne diskussioner har de længe kunnet klare sig med at sammenblande det, at en person juridisk set er dansker (dvs. at personen har dansk statsborgerskab og dansk pas), med det om man kulturelt set er dansker.

Naturligvis bliver en somalier fx ikke dansker af, at nogen skriver, at hun er det i en database og giver hende et pas. Jo, naturligvis i juridisk forstand, men der stopper det også. Man er selvsagt heller ikke atlet, fordi man har et fitnesskort og står i en fitnesskædes database. Man har ret til at komme i centret, men hvis man ikke træner, bruger sin krop og udfører øvelserne så sveden springer, så er det jo uden betydning. Der er konkrete handlinger, man må foretage, og evner man må besidde, før man med rette kan kalde sig atlet. Og der er bevidste handlinger, man må foretage og evner man må

besidde, før man kan kalde sig dansker.

Med deres anti-kommunikation har egohumanisterne arbejdet for, at debatten og argumentationen om vores egen kultur og ægte medlemskab i det danske samfund ikke har kunnet modnes og nå til et niveau, hvor samfundet har kunnet beslutte noget. De har i årevis haft succes med at fastholde debatten af 'det danske' og 'danskhed' på et niveau, hvor 'danskhed' gøres til genstand for en slags uløseligt definitionsproblem. Og mens de har vrøvlet, så har de samtidig sikret, at grænserne stod på vid gab, så samfundet hele tiden blev tilført yderligere kulturel kompleksitet i form af yderligere destruktiv indvandring.

Hvis egohumanisterne endelig deltager i en pseudodiskussion af 'det danske', så sker det alene i rollen som den, der dekonstruerer 'det danske'. Deres vinkel er, at danskerne ikke har ægte særlige kendetegn. Rent praktisk har deres anti-

kommunikation betydet, at hvis nogen ønskede at passe på 'det danske' eller har krævet, at indvandrere blev danske, så er de straks blevet afkrævet en fejlfri definition af 'det danske'; en definition som altid hånligt ville blive tilbagevist ved, at egohumanisterne kunne optænke ligegyldige detalje undtagelser a la: "Jamen, min kusine er vegetar, så hun spiser ikke svinekød, er hun så ikke dansker?" eller: "Hjemme hos os spiser vi altså sushi juleaften", som om den slags beviser noget.

Det er da naturligvis svært at komme med en soleklar entydig definition af 'det danske'. Det samme gælder også for: kærlighed, alderdom og venskab. Det betyder selvsagt ikke, at disse ting ikke findes, eller at vi ikke passer på kærligheden, de ældre og gode venskaber. Når egohumanisterne optænker selvmodsigelser a la: "Hos os holder vi slet ikke jul, er vi så ikke danske?", så er de på hjemmebane. De er langt væk fra en diskussion af,

hvad de selv vil, og hvor deres mange idéer leder Danmark hen. De er langt væk fra en samtale om, hvad det koster.

Fokus bør være på, at egohumanisternes kulturelle oikofobi er nådesløs, og den er også grunden til, at de har tabuiseret enhver diskussion af, hvem danskerne er, og hvad der kendetegner dansk kultur. Mange af dem tåler simpelthen ikke, at man taler om, at 'det danske' er noget særligt, ligesom de ikke bryder sig om, at der findes etniske danskere - danske indfødte. Og mens de hævder, at det er underlødigt, hvis danskere taler om at bevare og vedligeholde dansk kultur, så forsøger de at smadre den også indefra. De arbejder derfor i alle samfundslag på, at danskerne skal indoktrineres til at tro på, at det er ufint at være dansker.

Egohumanisternes kultursyn antager ofte en absurd form, hvor danskerne til sidst selv må bevise, at de faktisk findes som andet end en

collage af europæiske låneskikke. Samtidigt ville egohumanisterne slå kraftigt ud, hvis man påstod, at indiansk kultur eller bare italiensk kultur ikke rigtigt fandtes eller var særegen - og ve den, der udtrykker, at afrikanere ikke har nogen særlig kultur. Resultatet er, at de aldrig ville problematisere andre folkeslags kultur, mens de på forskellige måder forsøger at knægte dansk kultur. Det er kun danskerne, der ikke er noget særligt.

Deres metode er den simple relativisering. Den kan anvendes på alt, så der ikke findes noget særligt ved noget som helst. Det gør de hele tiden med danskerne og den danske kultur. Hvilket kan gøres tydeligt ved at bruge samme metode på de amerikanske indianere. Jeg kan nemt hævde, at det skam er mange ting at være indianer. Der er mange måder at være indianer på, og derfor er der faktisk ikke rigtigt noget særligt ved at være det. Og hvis nogen hævder, at der er noget særligt indiansk

ved at ride på heste og skyde med bue og pil og bo i telt, så peger jeg blot på, at det ikke har nogen gang på jord, for hestene er i sig selv et eksempel på kulturimport. Og, udbryder jeg triumferende, hvad med Mongoliet og Asien, der har man også i årtusinder skudt med bue og pil fra hesteryg og boet i telte, så det er ikke de amerikanske indianere, der har fundet på det. Og!, udbryder jeg med stigende intonation, hvad for øvrigt med inkaindianerne, de boede ikke i telte, så man kan faktisk sagtens være indianer uden at bo i telt. Og hvis nogen peger på, at der er noget usædvanligt ved de indianske sædvaner, skikke og ritualer, så peger jeg hele tiden bare på, at alle disse forhold blot er *fragmenter* af kultur, som også kan findes i andre kulturer! Indiansk kultur er blot en kollage af fragmenter, man også finder mange andre steder. I alle fald er det ting, der opstår naturligt, i flere områder samtidigt og derfor ikke er noget særligt.

Hvis jeg skulle følge ovenstående eksempel helt til dørs, så kunne jeg også tale ned til indianere, hvis de taler om, at de føler, at deres kultur er truet. Så skal de naturligvis blot beskyldes for at være bange for udefrakommende, eurofober eller måske bare racisme, fordi de jo åbenbart er rædselsslagne ved den hvide mand, fordi han har lys hud. Metoden er simpel. Den virker på alt. Problemet er bare, at præmissen ikke holder. Der findes jo indianere. Man kan selvsagt heller ikke påstå, at det franske køkken ikke findes, fordi ingredienserne i fransk mad ikke er unikke. Det giver ingen mening triumferende at udbryde, at der jo er mange steder i verden, hvor man spiser mad, der er varmet over ild, og at brød ikke er unikt for Frankrig. Det er manipulation.

Sandheden er, at egohumanisterne arbejder for at forhindre ethvert tilløb til en vestlig national identitet, fordi deres projekt er at afskaffe nationerne. Det er dog ikke et problem, hvis en

minoritetsgruppe fremstår ultranationalistisk, som fx. tyrkere eller palæstinensere. Hvis man anskuer begrebet 'kultur' sådan, at det betegner, at en befolkningsgruppe har fælles levevis og forestillingsverden, så betyder multikultur, at der er flere befolkningsgrupper, som *ikke* har fælles levevis og som ikke deler forestillingsverden; og det er dét, egohumanisterne ønsker. Minoritetsgruppers ultranationalisme er blot et bidrag til indviklingen.

Nuvel, kultur - også dansk kultur - er dynamiske størrelser, men hvordan i alverden er det blevet til en dybsindig pointe? Var der nogen, der troede, at det forholdt sig anderledes? For 40 år siden spiste danskerne ikke sushi, men i dag er det ret almindeligt. Det er også blevet mere almindeligt at spise pizza, end det var i 60'erne. Danskerne har taget de ting til sig. Sådan er det også med mange andre ting fx hiphop og technomusik, ligesom danske soulsangerinder er kraftigt inspireret af

amerikanske sangerinder. Og hvis vi går længere tilbage i tiden, så er det da rigtigt nok, at juletræet kom fra Tyskland, og at danskerne så valgte at tage det til sig. Sådan pågår der en kulturudveksling, og den har historisk set altid fundet sted. Men det betyder selvsagt ikke, at der ikke er nogen forskel på italienere og danskere. I Italien spiser de også sushi og pizza og hører hip hop og technomusik og har juletræer, men det er jo ikke hele historien - de har også en tusindårig tradition, der går forud for det øjebliksbillede, vi kigger på i dag. Og det har danskerne også.

Det eneste nye i forhold til kulturudveksling er, at den kulturudveksling, der pt. pågår, er en tvangskulturalisering. For det første er det ikke frivilligt, om danskerne ønsker, at samfundet bliver mere arabisk. Det er noget, danskerne er blevet påtvunget af egohumanisterne. For det andet, så koster det mange milliarder. Danskerne er aldrig

blevet spurgt, om de ønskede arabisk kultur for milliarder. Det har heller aldrig været diskuteret, hvor mange moskeer vi skulle have i Danmark. Den fremmede religion og de mange hensyn til den er noget danskerne er blevet påduttet af egohumanisterne. Det har vi fået proppet ned i halsen.

At kultur er dynamisk, og at kulturer vekselvirker betyder ikke, at der ikke findes særegne kulturer. Den danske kultur er både særegen og bevaringsværdig. Kulturudveksling bør, hvis man er klog, gøres til genstand for strategiske overvejelser og planlægning. En civiliseret og demokratisk tilgang til kulturudveksling ville være, at vi åbent og fordomsfrit diskuterer, hvilke kulturer vi ønsker at tilsætte til vores egen danske. At vi kigger på og forsøger at forudsige, hvad der kommer ud af det. Mellemøstlig kultur har empirisk set et lavt integrationspotentiale. Det virker ikke. Det koster

milliarder og det resulterer i parallelsamfund og ghettoområder. Derfor skal vi naturligvis ikke have mere af det. Endelig er der også spørgsmålet om lyst. Hvad har danskerne egentlig lyst til? Ønsker danskerne fx mere islamisk kultur i Danmark? Eller er det måske på tide at prøve med lidt mere samba? Eller indisk kultur? Eller er det måske sådan, at det er på tide slet ikke at blande mere kultur ind i den danske - og lige tage en 10 års pause i forhold til importeret kulturalisering?

Accepten af retorisk emotionalisme

Fra et retorisk perspektiv er egohumanisternes tilgang til etablering af tabuer enkel.

Egohumanisterne fastholder, at de har ret, fordi - påstår de - at de selv har et stærkt etos - en ekstra høj grad af troværdighed. Den har de i kraft af, at de som egohumanismens moralske vogtere er mere moralske end andre. Deres selvopfattede høje

troværdighed bruger de til at dunke andre i hovedet med kraftig patos - kraftige følelsesmæssige appeller.

Det antager typisk tre former. De taler fx meget om, at det er synd for nogle "ofre", hvis "nogle andre" ikke gør, som egohumanisterne kræver, mens de selv undtages fra handling qua dogmet om, at de handler med ord. Så taler de meget om, hvad de selv føler ved, at nogen overhovedet udtrykker andre synspunkter end deres egne i.e. "tonen", "anstændighed", "menneskesyn" mv. Og endelig anvender de relativt voldsomme patosudbrud, når de hadefuldt påstår, at de, der ønsker en logobaseret tilgang dvs. en rationel stillingtagen til deres projekt, slet og ret er umoralske.

I det omfang at egohumanisterne anvender belæg, er det meget kendetegnede for deres kommunikation, at de simpelthen benytter deres egne endogene, det vil sige psykologiske, tilstande

som belæg i deres argumenter. Det betyder, at de simpelthen mener, at deres egne *følelser* gør deres påstande mere sandsynlige. Når danskere fx peger på konkrete ydre forhold i forhold til indvandringen, så får egohumanisterne simpelthen gjort det vigtigere, at de føler, at det er grimt, at der bliver talt faktuel om emnet. Det er påfaldende, at deres kommunikation ofte antager en form som en slags terapi, hvor egohumanisterne får ventileret sig i hadefulde vendinger, mens de samtidig plejer deres egen identitet. Og det er tankevækkende, at de har kunnet gøre og stadig gør det uden særlig modstand.

Egohumanisterne kan hele tiden bruge deres egen indre psykologiske tilstande som en art skinbelæg for deres påstand om, at andre ikke må ytre sig om konkrete eksterne observerbare forhold. Det er uklart, hvordan det er lykkedes for dem, for I 50'erne ville man naturligvis have grinet, hvis nogen hellere ville tale om, hvad de følte ved den kolde krig, end ved at forholde sig til, hvor mange kernevåben kommunisterne satte op, og hvor de satte dem op.

Der sker et eller andet i 60'erne og 70'erne og egohumanisterne får på en eller anden måde efter flere års grundigt arbejde skabt en egohumanistisk *trossamfundsdebat*, hvor fakta kun kan medregnes, hvis de støtter de egohumanistiske dogmer, identitet og verdensanskuelse i øvrigt. Fx kan borgere pludselig ikke længere ytre, at de tror på faste rammer og skarp faglig opdeling inden for uddannelsessektoren uden at blive gjort til genstand

for latterliggørelse. Men egohumanisterne kan pludselig blive taget seriøst, når de med marxistiske begreber kritiserer danske virksomhedsejere eller alt muligt andet. Og de kan også kræve, at enhver, der kommer til landet, skal behandles, som om han eller hun allerede var borger.

Men egohumanisterne finder hele tiden på nye ting, som danskerne ikke må tale om, og så sker der det forunderlige, at deres mange tabuer virker. Danskerne ender med at bøje sig. Den brede befolkning accepterer de egohumanistiske tabuer, fordi de simpelthen ikke orker at diskutere med nogen, der i virkeligheden slet ikke diskuterer, men som bare anti-kommunikerer. Samtidig bakker de statsfinansierede massemedier i vidt omfang op om egohumanisternes projekt. Resultatet er, at det socialt set simpelthen bliver farligt at være uenige med egohumanisterne.

Efter mordet på samfundsdebatten og

indstiftelsen af tabuerne er der en årrække, hvor egohumanisterne har frit spil. Samfundsdebatten dukker højst op som et genfærd, men det ender aldrig med, at den genopstår fra de døde. Den er stadig død, og det uhyggelige er, at danskerne stadig ikke er nået til et punkt, hvor de kræver en sober debat af indvandring og kompleksitet. Egohumanisterne kan stadig klare sig ved blot at anti-kommunikere.

Selvom egohumanisterne i disse år har fået det lidt sværere, så skal man huske på, hvor utroligt nemt de har haft det tidligere. Det er ganske vist blevet en smule sværere for dem fx blot at udskamme andre ved at omtale dem direkte som racister, men de gør det stadig i forskellige varianter. Og de kan stadig blot antyde det, uden at det leder til nævneværdige spørgsmål. Desuden har de stadig den strukturelle fordel, der ligger i at have magten over visse offentlige institutioner, medier, kulturlivet og

uddannelsessektoren som helhed. Egohumanisterne dominerer stadig alle de brancher og institutioner, der er med til at forme danskernes medieskabte virkelighed.

Selvom det bliver mere og mere almindeligt at angribe deres tabuer, så består de stadig, især hvis man gerne vil færdes på de bonede gulve. Der er ikke langt fra at tale om, at dansk kultur er kvalitativt bedre end mellemøstlig, og at man er bekymret over den demografiske udvikling, til at man bliver kategoriseret som: "højrepopulist" eller endda "ekstremist". Det har store implikationer for Danmark og alle andre nationalstater i Europa, der nu befinder sig i en situation med decentralt velorganiserede indre fjender både i form af de ortodokse muslimer og i særdeles de anti-kommunikerende egohumanister, som holder døren til Europa åbne for dem.

Hvis noget, så må vi danskere også passe på

med at indtage offerrollen. Vi kan dybest set kun bebrejde os selv, at vi har accepteret at lade os tryne. Det har hele tiden været ganske tydeligt, at egohumanisterne slet ikke har kunnet forsvare deres synspunkter ved almindelig argumentation. De har hele tiden svinet alt og alle til, som var uenige med dem, og det har danskerne jo selv accepteret. Egohumanisterne har faktisk ikke engang forsøgt at vinde tilslutning med almindelig argumentation. I stedet har de anvendt deres anti-kommunikation, indtil de fik deres vilje, fordi danskerne har været bange for social stigmatisering. De har hele tiden været groft uredelige og aggressive for at forhindre den debat, der kunne gøre os klogere og kvalificere vores beslutninger. Og det har vi accepteret. Men den accept kan naturligvis trækkes tilbage.

Egohumanisterne myrdede samfundsdebatten og udskiftede den med en pseudodebat, der mest havde til formål at styrke deres egen identitet. Det

er dermed lykkedes egohumanisterne at fremtvinge og vedligeholde en erfaringsløs offentlig debat, som aldrig giver danskerne nogen indsigter, fordi den ikke er nogen ægte argumenterede debat. Det er endda sådan, at ting, der ikke er argumenter, bliver fremsat, som om de var argumenter. Det er endda sådan, at egohumanisterne vinder, så længe de fortsat bare kan afspore debatten i en uendelighed. Så længe vi andre, der måske har opdaget det, men frygter den sociale stigmatisering, bare venter, så vinder egohumanisterne. Egohumanisterne vinder, fordi de stadig bare får lov til at fastholde, at enhver diskussion af deres idéer og deres konsekvenser er ufin, hvorfor fx masseimmigrationen fortsætter. Sådan bliver det ved, fordi de fleste danskere ikke tør eller ikke kan udfordre dem.

Egohumanisterne er endda samtidig aldeles ansvarsfri, fordi de aldrig selv foreslår noget, der kan bruges til noget. Og når det fx viser sig, at

flertallet af flygtninge, der kommer til Danmark - ganske forventeligt - **ikke** er de højtuddannede specialister, Danmark har brug for, så gendigter egohumanisterne bare virkeligheden, for ingen holder regnskab. Alle de institutioner, der burde holde regnskab, er også domineret af egohumanisterne. Og når det arabiske forår ikke ender med noget godt, så taler de bare videre om noget andet. Den proces, der ledte til deres mange vidtrækkende påstande, bliver blot visket af tavlen. Og så sker det ubærlige: Næste gang de samme egohumanister kommer med nye vidtrækkende forudsigelser, som enhver kan regne ud også er forkerte, så er der ingen, der anholder dem, at de tog fejl sidst. Ingen holder regnskab. Også på det plan nyder egohumanisterne godt af en gratisme - mediegratisme.

Egohumanisternes negative definition af sig selv, hvor de er overmoralske og -etiske, fordi alle andre

ikke er det, skader dem. De bliver til vanetænkende flokdyr, der altid har meninger om andres holdninger, mens de selv er idé- og meningsforladte. Egohumanisterne kræver hele tiden kompleksitet, men det foregår uden nærværende refleksion, og de byder aldrig ind med ægte bidrag eller konkrete, implementerbare forslag. Deres bidrag til festen er fra sikker afstand, mens de selv er aldeles passive, at pege på, at alle andre fester på den gale måde.

Fjerde del:

Konsekvenser

I de foregående afsnit er egohumanismen beskrevet. Dens dogmer er blotlagt, deres effekt er belyst, og den egohumanistiske identitetsdannelse afsløret. Endelig er egohumanisternes anvendelse af primært social censur og tabuisering blevet fremlagt. Den mest centrale pointe har været, at egohumanisterne ikke er loyale over for deres egen kultur og deres eget folk, som de ønsker at skade, og videre at deres strategi har været at dræbe samfundsdebatten. Alle de nævnte forhold kan iagttages i alle vestlige lande, hvor egohumanisterne på tværs af industrier og fag arbejder aktivt for destruktion af deres egne hjemlande.

Desværre er det et faktum, at egohumanisterne

stadig er sejrende. Trods de seneste par års modstand mod dem, så er de stadig ved at vinde. En sammenfatning af dogmernes effekter og af egohumanisternes identitetsforstærkende projekt er, at Danmark befinder sig under et konstant egohumanistisk angreb indefra. Danskerne har ægte indre fjender, som vil skade danskerne, Danmark og fremtidige generationer. Samtidig er Danmark under et konstant angreb udefra, når EU, FN og andre meta-statslige organisationer forsøger at bestemme over danskerne. Om relativt få år vil det være umuligt at gøre noget ved det, hvis ikke der indtræffer et ægte paradigmeskifte i ordets ægte betydning: en stor og grundlæggende ændring af det danske samfund. Hvis ikke danskerne virkelig vælger sig selv, så mister de snart retten til at vælge noget som helst.

I de følge afsnit skal der ses på konsekvenserne af det egohumanistiske projekt. Det er naturligvis

svært præcist at forudsige fremtiden, men flere temaer tegner sig som værende sandsynlige.

Egohumanisterne er foran

Først og fremmest er det vigtigt at acceptere, at egohumanisterne vitterlig har sejret i hele Europa. De vinder stadig. Folk med en præference for rationel stillingtagen, oplysningstiden og den klassiske humanisme må indse, at der er tale om et totalt nederlag. Alle de ting har i vidt omfang mistet deres betydning, og Vesten er nu systemisk positioneret til hele tiden at træffe dårlige valg som følge af, at vi generelt set har forladt den tilgang til erkendelse. Og selvom flere europæiske lande i disse år fx vender tilbage til grænsekontrol, så fortsætter egohumanisterne stadig deres projekt.

Egohumanisterne har og har haft stor succes. De har naturligvis ikke tænkt sig at give op, hvorfor skulle de dog også det? De har allerede fået ændret

demografien i Danmark i en sådan grad, at det er svært at se, hvordan det skal gøres om. Det er lykkedes dem at skaffe hundrede tusindevis af fremmede til Danmark, som har helt andre værdier end danskerne har, og som i deres familiestruktur har et mere produktivt syn på fertilitet end danskerne har. Det betyder igen, at danskerne ikke bare skal arbejde for at brødføde de danskere, der er på overførselsindkomst, næh, nu skal danskerne også lønslave for at brødføde voksende familier af indvandrere, der bor i deres danskerfinansierede indvandrerensklaver.

Egohumanisterne fortsætter ufortrødent deres diskurs om, at det er et etisk problem, og at der er alvorlige filosofiske implikationer, der først må undersøges, før der for alvor kan handles. Den smule grænsekontrol EU og enkelte EU-lande arbejder med er symptombehandling. Den kan slet ikke løse problemet. Det kunne ægte grænsekontrol,

hvor man rent faktisk designer grænserne, så udefrakommende simpelthen ikke kan krydse dem. Og det kan man naturligvis sagtens, hvis man vil. Man kan også blot holde styr på, hvem der har adgang til Danmark, og så kan man også kontrollere de personer, der umiddelbart ikke ser ud til at passe ind. Har de gyldig grund til at være i Danmark, har de råd til at være her, eller skal de ud? Det er enkelt og nemt, og det er utroligt, at egohumanisterne har kunnet så tvivl om det.

Men selv ægte grænsekontrol løser ikke problemet med de mange, der allerede er taget til Europa blot for at få penge. De mange fremmede, som egohumanisterne har udstyret med dansk pas, og som nu på tredje generation stadig ikke gør andet end at hæve sociale ydelser og lave ballade. Vi har flere hundrede tusinde fremmede, der ikke bryder sig synderligt om danskerne eller den danske kultur, men som godt kan lide gratis velfærd. Det

problem må vi opfinde løsninger på, for situationen er utålelig. Danskerne skal naturligvis ikke være migranternes skaffedyr.

Egohumanisterne arbejder ufortrødent videre og forsøger hele tiden at avancere deres agenda og fremme den næste fase i egohumanismens identitetsprojekt. Det er et ubestrideligt faktum, at egohumanisterne allerede har påført de europæiske folk store skader, som er irreversible, medmindre man faktisk anvender magt og vold. Der er ikke nogen vej udenom, for egohumanisterne har fx sikret, at det danske politi har mistet deres magtmonopol på en stribe områder i Danmark. Her kan politiet kun virke, hvis de møder talstærkt op.

Egohumanisterne har både skadet Danmark, og samtidig har de sikret, at det er umuligt offentligt at argumentere for de konkrete løsninger, der ville skulle til for at forhindre fædrelandets ødelæggelse. Her har de også udfordret os på de danske værdier,

som de ligesom de ortodokse muslimer bruger mod os. Men det er for sent. Vi har allerede tabt en stor del af vores værdier, og nu er det tid til at tænke fremad. Skal vores børn leve i et arabisk land, fordi vi - deres forældre - ikke tør smide utilpassede indvandrere ud af Danmark? Skal vores børn bo i et mindre civiliseret og mere fattigt land, fordi vi - deres forældre - ikke tør bryde nogle menneskeskabte regler kaldet konventioner, som åbenbart betyder, at vi skal aflevere vores land til fremmede? Det er nogle af de ting, danskerne har at vælge mellem, hvis de tør.

Flygtningeloven af 1983

Egohumanisterne starter med at slå samfundsdebatten ihjel på et tidspunkt, hvor den mest handler om indvandrende fremmedarbejdere, men så avancerer de deres krav om kompleksitet til at omfatte enhver, der blot henvender sig ved den danske grænse og ytrer ordet “asyl”. De får krav på

retslig behandling. Da effekten af flygtningeloven af 1983 begynder at vise sig, får egohumanisterne simpelthen tabuiseret al tale om immigration i en sådan grad, at man inden for rammerne af dansk debatkultur ikke kan beskæftige sig med emnet.

Et af deres største resultater er, da Folketinget vedtager udlændingeloven i 1983. Det er dengang en af de mest liberale udlændingelove i Europa. Centralt står en stærkt forbedret retsstilling for asylansøgere. Loven får den effekt, at kompleksiteten i Danmark stiger ganske betragteligt. Det er et helt enestående spektakulært resultat for egohumanisterne. Loven betyder, at familiesammenføring bliver til et retskrav for de personer, der får tilkendt asyl. Stadig i dag er det sådan, at hvis bare et familiemedlem fra Mellemøsten kan komme til Danmark, så har de krav på at få resten af deres familie med. Det er også grunden til, at vi i dag ser, at det fortrinsvis er unge

mænd, der kendetegner folkevandringerne. Hvis man bare kan få én person ind i landet, så kan man altså få fløjet resten af familien op senere. I disse år dukker der sager op, der viser, hvad sådan en lovgivning i realiteten betyder. I sommeren 2016 var der således en sag med en mand fra Syrien, der ville have sine tyve børn og tre koner til Danmark, hvor han naturligvis ville have, at danskerne forsørger dem alle.

Flygtningeloven af 1983 er stadig danskernes slavelænker. Loven er skruet sammen sådan, at danskerne altid bare skal betale for fremmede, der kan finde ud af at ankomme til grænsen og sige: “asyl”. Problemet er selvsagt bare, at der er flere fremmede, der gerne vil forsørges i Danmark, end der er danskere. Vi er ca. 500 millioner europæere stillet over for et Afrika, der ventes at fordoble sin befolkning i løbet af de næste 20-30 år, og et Mellemøsten i galoperende befolkningstilvækst.

Det er ganske enkelt umuligt for os at redde flere hundrede millioner mennesker, der hellere vil til Europa, herunder Danmark, end at blive i deres egne ofte dysfunktionelle lande. Hvis ikke vi enten forlader konventionerne eller tolker dem anderledes, så går det galt. Der er ikke noget kompromis.

Kulturelt selvmord

De herskende egohumanisters eksplicitte arrogance i forhold til andre kulturer rammer allerede os alle. Den tendens vil blive værre. Fx tager egohumanisterne ikke med i deres beregninger, at mange kulturer er lodret uenige i vestlige værdier. Der er dokumenterbart mange folkeslag og kulturer, der ganske enkelt ikke stræber efter noget, der bare minder om humanistiske idealer. Samtidig bliver det aldrig godt nok for egohumanisterne. Om Danmark med sit statsbudget på ca. 1000 milliarder bruger 1, 11 eller 111 milliarder på destruktiv indvandring bliver underordnet, for svaret er altid, at det ikke er

nok, og at der skulle gøres mere.

Egohumanisterne påtvinger os deres utopi - de dominerer danskerne. Og i deres magtfuldkomne fejlfri kreaverden skal de ikke engang selv deltage i arbejdet med deres eget projekt. De skal kun: handle med ord, drikke friskmalet luksuskaffe, sende e-mails og måske poste om andres ulykker eller deres egen godhed på Facebook. De anser deres egen opgave for at opfinde nye fejl ved det bestående, kræve dem ændret - af andre - og så naturligvis pege fingre ad og skælde ud på dem, der ikke er enige med dem. Der er ikke mere. Det stikker ikke dybere.

Enhver, der forholder sig realistisk og rationelt til verserende sager, bliver automatisk til deres fjender. Den, der taler om det realistiske dvs. det, der kan lade sig gøre, er blot et offerlam i diskussioner med egohumanisterne. De har altid "idéer" til, hvordan alting kunne gøres bedre, mens de håner enhver,

som faktisk forsøger at gøre noget. Når det kommer til indvandringen, så nægter egohumanisterne stadig at forklare, hvilke andre lande eller bare byer, der har kunnet realisere deres utopi. De nægter samtidig at føre noget som helst bevis for eller blot at sandsynliggøre, at det overhovedet kan lade sig gøre. Men faktum er, at der ikke er nogen steder i Vesten, hvor man har haft held til at integrere folk fra Mellemøsten og Afrika. Det koster milliarder og atter milliarder, og det kommer aldrig nogensinde til at virke.

Igen må det påpeges, at der ikke, når det kommer til egohumanisterne, er tale om nogen 'diskussion'. Jeg er stadig ikke uenig med egohumanisterne. De ytrer kun dogmatiske krav, som de ikke selv kan formulere. Egohumanisterne mener ikke noget, for deres tænkning er ikke præget af, at de har en ægte reflekteret holdning til verden, som er baseret på antagelser og informationer om verden.

Egohumanisterne kan ikke folde deres dogmatiske tanker ud, for deres tanker er netop kun forankret i deres dogmatisme. Og da de handler ud fra deres ideologis dogmer, så kan de naturligvis ikke stille den interne dynamik i deres argumenter til skue.

Det svarer igen til at diskutere, om Gud findes, med en meget religiøs person. Det handler om tro og ikke viden. Egohumanisterne bevæger sig altid inden for rammerne af deres dogmer, og dogmerne er altid start og slutning på deres tanker, og de ting, de “synes”, forbliver altså en kedelig form for subjektivisme. Dogmatismen afsløres desuden også af, at der ikke findes tænkelige informationer, der ville kunne få dem til at ændre deres standpunkt. Af samme årsag bliver det meningsløst at bruge energi på at tage dem alvorligt og præsentere velgennemtænkte, robuste argumenter. Argumenter har mistet deres betydning.

Der er ganske vist nogle trends, der nu modarbejder

egohumanisterne. Fx tvinger folkevandringerne dem til at tage stilling, og det betyder trods alt en tydeliggørelse af, at de ikke har noget svar. Men her bliver løsningen ikke ægte indrømmelser. De opfinder i stedet nye forklaringer, der leder til yderligere kompleksitet. Det betyder også, at vi danskerne, der stadig har en rationel præference, må indstille os på, at der aldrig kommer en ærlig samtale. Man har misforstået det hele, hvis man tror, at vi kan tale os til rette. Egohumanisterne er vores indre fjender. De ønsker at demontere Danmark, det danske folk og dermed også dansk kultur.

De islamiske bosættelser

Hvis der ikke snart sker noget markant, så vil egohumanisterne på sigt tabe til de ortodokse muslimer. Det betyder desværre, at vi danskere også vil tabe til de ortodokse muslimer. Men egohumanisterne er kulturblinde og forstår ikke deres egen svaghed i forhold til islam.

Egohumanisterne forstår ikke, at de i andre lande har ideologier og kulturer, som man må tage alvorligt, og derfor leder deres kulturbblindhed hele Danmark, Europa og alle fremtidige generationer mod afgrunden. Egohumanisterne hævder med stor oprigtighed, at verden kan formes efter de egohumanistiske dogmer, og de ytrer sig hele tiden om alle væsentlige samfundsforhold med det afsæt. Men enhver, der lukker øjnene op og for alvor forholder sig til globale geopolitiske forhold, kan se, at ortodoks islam er en trussel mod Vesten.

De ortodokse muslimer kan af naturlige årsager ikke passe ind i Vesten. Deres værdier er kun i begrænset omfang kompatible med de vestlige. Det virker simpelthen ikke, og alle steder, hvor vestlige lande har ladet muslimerne slå sig ned, har resultatet dybest set været det samme: islamiske bosættelser. En klar konsekvens af egohumanisternes dogmatik er, at vi vil få flere islamiske bosættelser i Danmark

og resten af Europa. Og vi vil se, at de islamiske bosættelser, vi allerede har, bliver større og mere egenrådige. Sådan er det gået i andre lande, som har tilladt islamiske bosættelser. Da islam i udgangspunktet ikke bliver praktiseret som en inkluderende religion, vil især de ortodokse muslimer fortsætte med at leve efter deres egne regler fremfor det danske samfunds. De vil planlægge terror, og de vil modarbejde integrationen, ligesom de allerede gør det i dag. Det vil de frit kunne gøre, fordi egohumanisterne beskytter dem fra kritik og almindelige rationelle krav om, at de tilpasser sig danske forhold.

De islamiske bosættelser, som danskerne allerede i dag tvinges til at finansiere, har allerede betydet, at Danmark er gået fra at være et homogent samfund med en høj grad af social udligning og fælles kultur til en form for opløsning, hvor borgere fra de samme socialgrupper klumper sig sammen. Igen vil det

kun være de mere velhavende, der har råd til ægte sikkerhed, for den vil politiet formodentligt ikke længere kunne levere. Allerede i dag er det, som nævnt, sådan, at der er flere steder, hvor politiet ikke bestemmer for alvor, og der er ikke nogen grund til at tro, at det vil blive bedre.

Et af de store problemer her er det nævnte forhold, at egohumanisternes egen tilgang til kulturaliseringen er, at “nogle andre” skal deltage i den. De kræver hele tiden øget islamisering, for det er konsekvensen af den øgede indvandring, mens de selv allerede lever i deres hvide apartheidområder. Vi vil formodentlig se, at egohumanisternes områder bliver bedre og bedre sikrede. Det betyder, at ghettoerne vil blive større, flere og værre, og at de velhavende derfor i stigende grad blot vil tilkøbe sig mere og mere sikkerhed. Det starter med, at man må købe tyverialarmer og ender muligvis med egentlige gatede communities.

I dag er de virtuelle gatede communities, som nævnt, ganske almindelige. Helt forskellige samfund eksisterer ved siden af hinanden i parallel, men er muret inde af helt forskellige sociale relationer frem for hegn med pigtråd på toppen. Egohumanisten kan sagtens bo blandt indvandrerne uden nogen sinde at have noget med dem at gøre. Det går, så længe islamiseringen ikke har nået sin kritiske masse. Når den gør det, så fraflytter egohumanisterne de områder, hvor der er et rigt udbud af etniske egnsretter fra Mellemøsten.

Og selvom politiet og myndigheder ikke kommunikerer klart, så betyder voldsfrekvensen, at der er gode grunde til, at forældre er nervøse, når de sender deres børn i byen om aftenen. Det er et ægte problem, at unge danske mænd fx bliver udsat for dominansædfærd af indvandrernes børn. Det er ganske almindeligt. På samme måde har vi også set politiet fraråde piger at gå alene ud om

aftenen. Politiet anerkender dermed, at det ganske enkelt kan være farligt at færdes alene. Man må være bekymret over, om disse forhold vil lede til mere selvtægt. Det er ikke svært at forestille sig eller uforståeligt, hvis nogle danskere kan blive så frustrerede, at de ender med at tage loven i egen hånd, ikke mindst fordi de domme, som de fremmede modtager, er ret lave.

I Tyskland og Østeuropa er befolkningerne begyndt at opruste og lave private vagtværn. Det skyldes, at de ikke længere er sikre på, at staterne, der ellers i europæiske lande har magtmonopolet, vil kunne garantere borgernes sikkerhed. Det er naturligvis et kæmpe tilbageslag, som betyder, at Europa i disse år bliver mindre civiliseret. Der er mindre tro på, at staterne kan sikre borgerne. Det er svært at bebrejde borgere, at de tænker sådan, for de fleste nationalstater i Europa har jo vist, at de ikke er rigtigt interesserede i borgernes sikkerhed. De har

både ladet grænserne være ubevogtede og tildelt sociale ydelser til farlige mennesker. Og fængslerne i Danmark er da også propfyldte med udlændige, der er taget til Danmark og har brudt loven, ofte med danskere som ofre for deres lovbrud.

Ligesom vi må affinde os med, at de islamiske bosættelser i Danmark og Europa koster mange milliarder, så må vi også sande, at det er svært at vinde krigen mod terror, når man tillader sine fjender at kontrollere store områder i ens eget land. Hvis vi kigger på de skrækkelige terrorangreb i 2016 i Paris og Belgien, så er de jo netop kendetegnet ved, at de islamiserede områder fungerer som skjul for dem, der ønsker at myrde civile europæere. Der er ganske enkelt større områder, der er tabte. Områder, der er befolket af bistandsklienter, der hader dem, som betaler for deres almisser.

En særlig kedelig pointe er, at vi også med skam må indse, at Europa for anden gang på under 100 år

har forrådt jøderne. Nu er det muslimerne, der med egohumanisternes velsignelse, presser jøderne til at trække sig fra Europa. Egohumanisternes tilvalg af muslimerne er således et fravalg af jøderne, som enhver ved bliver chikaneret og religiøst forfulgt af muslimer. Bevægelsen er allerede gået i gang. Jøderne er allerede begyndt at forlade både Sverige og Frankrig. Og man skal i den forbindelse huske på, at de ortodokse muslimer ikke vil stoppe med fordrivelsen af jøderne. De vil fortsætte og fortsætte, og når der ikke er flere ikke-muslimer, så vil de interne kampe begynde mellem sunni- og shia-muslimerne, sådan er det gået i deres egne lande. Islam er ikke nogen fredens religion, og egohumanismen er ikke nogen ægte humanisme.

Generation no culture

En klar konsekvens af egohumanisternes dominans af danskerne er, at de har formået at berøve flere generationer af danskere en forståelse af deres

egen kultur og historie. Via uddannelsessektoren, massemedierne og mordet på samfundsdebatten har de sikret, at mange danskere i dag ikke har nogen særlig forståelse af sig selv og vores danske kultur. Det er lykkedes at forføre mange danskere til at tro på, at der ikke er noget at beskytte, og at det endda er underlødigt, hvis man gerne vil beskytte dansk kultur. Som det ser ud nu, så ødelægger egohumanisterne i Vesten simpelthen deres egne landes borgeres mulighed for en kulturel og national identitet. Det gør de naturligvis, fordi det ikke gavner deres projekt med ophævelsen af nationalstaterne, hvis borgerne i de forskellige lande faktisk føler stolthed, kærlighed og loyalitet over for deres egne lande og medborgere.

Problemet vil kun blive tydeligere, når de generationer, der er unge i dag, kommer til magten. Når de når til det punkt, hvor de skal overtage den danske kulturs fakkel og løbe videre med den,

så er det en reel risiko, at de slet ikke gider løbe. Måske vil de endda bare slukke den, fordi nogen fra en anden kultur beder dem om det, eller fordi EU eller FN ikke mener, at danskerne har nogen særlig råderet over Danmark. Generation no culture kan formodentlig stadig reddes, men det er svært at se, hvem der for alvor skal løfte den opgave. Det meste af samfundet er allerede indstillet efter egohumanisternes sigtekorn, og de tager sigte efter en afvikling medieret af deres indvikling - tilførselen af kompleksitet. Uanset hvad, så kommer det på sigt ikke til at betyde det helt store. Hvis egohumanisterne sejrer for alvor i de store lande i Europa, så vil alle europæiske lande få problemer uanset deres lokale tiltag.

Hvis man vælger at se pragmatisk på disse ulykkelige forhold, så har vi, med en pointe jeg låner fra forfatteren Lars Hedegaard, i Danmark den store fordel, at vi vil kunne se de andre lande bryde

sammen, før Danmark for alvor kommer tæt på et sammenbrud. Det kan muligvis have en pædagogisk effekt på danskerne bredt set. Vi vil blive vidne til, at Sverige, Belgien og Frankrig vil få meget større problemer end os, men altså et pænt stykke tid før os. Hvis vi handler nu, så kan vi endda drage strategiske fordele af dette fx ved målrettet at gå efter at få højtuddannede etniske europæere til at slå sig ned i Danmark. Der er fx ikke længe til, at velfungerende svenskere vil udvandre fra Sverige, og modsat immigranter fra Mellemøsten og Afrika, så kræver de ingen integration.

Censur, censur og atter censur

Danskerne og ytringsfriheden vil blive udsat for et tresidet angreb. På den ene side vil de ortodokse muslimer gennemtvinge deres censur af deres dogmer og religion, fordi de forfølger og dræber folk, der problematiserer deres religion. På den anden side vil danskerne blive tilsvinet

af egohumanisterne og dermed udsat for social afstraffelse, mens egohumanisterne gennemtvinger deres dogmatiske tænkning. Og på den tredje side vil de overstatslige institutioner arbejde med at forhindre danskerne i at tale åbent om de forhold ved i stigende grad at blive kategoriseret som hate speech.

Beskyldningerne om “racisme” og “had” vil tage til i intensitet. Egohumanisterne ved godt, at de har slidt racimebeskyldningerne op. Ingen tror på de perfide påstande om, at danskerne er racister i ordets egentlige betydning, hvor det handler om en generaliserende og nedværdigende kritik af andres genetiske arvemasse. Men de vil derfor blot opfinde andre ord, der kan bruges til at lukke munden på kritikere med. De skal nok få opfundet nye personangreb som de kan bruge til at forhindre andre i at ytre sig om kultur og særligt den kulturelle kompleksitet. De vil være vedholdende

og sikre, at det forsat i videst muligt omfang vil være umuligt at tale om de mange negative sider af kulturel kompleksitet.

Man kan også se tegn på, at de allerede arbejder med nyere avancerede modeller, hvor de opfinder hele forståelsesuniverser, som udenforstående kan komme til at forbryde sig mod, uden at de selv ved det. Denne type for censur er avanceret. Et konkret eksempel er fx "kulturel appropriation". Kulturel appropriation dækker over et forståelsesunivers, hvor man har opfundet regler for, hvem der har lov til at tilegne sig kulturelle symboler. Inden for dette forståelsesunivers er det tarveligt og problematisk, hvis et medlem af en majoritetsskultur tager minoriteters kultur til sig. Det anses simpelthen for krænkende, hvis medlemmerne af en majoritetskultur tager symboler fra en minoritets kultur, og bruger dem uden for den kulturelle kontekst, symbolerne er opfundet i.

Den canadiske popsanger og teenagebedårer, Justin Bieber, fik således i 2016 en tur i den globale mediemølle, fordi han fik rastafari-hår - en frisure hvor håret bliver nulret til små pølsende totter. Men i det forståelsesunivers, der gemmer sig i kulturel appropriation, var det en art forbrydelse. Stribevis af "eksperter" stillede sig op og forklarede, at der nærmest var tale om en undertrykkende kulturforbrydelse, når en hvid blot shopper rundt i forskellige kulturers symboler. Der er således opfundet et helt begrebsapparat, som lukker op for omfattende offergørelse. Her forsøger de at tage ejerskab på kulturudveksling. Nu vil de også være dommere over, om andre er moralsk anløbne, hvis de fx gerne vil have en frisure fra udlandet.

Vi vil se, at egohumanisterne øjner mulighederne i at innovere flere af den type universer, hvor de højtideligt sidder og lader som om, at de har særlig indsigt i kulturelle forhold, og at udenforstående

desværre er kommet til at overtræde reglerne. Reglerne vil naturligvis være overtrådt på en måde, hvor det sætter egohumanisterne i centrum. Der er mange strategiske fordele ved at opfinde nye forståelsesuniverser frem for blot enkelte ord. Fx kan de ansætte hinanden til at undersøge de universer, de har opfundet. Resultatet er, at der så pludselig findes “eksperter” i “kulturel appropriation”, som om det fandtes. Disse “eksperter” kan naturligvis nemt interviewes, for det er nemt at lave konfliktjournalistik, når man har fat i nogen, hvis eksistensberettigelse er, at der netop er en konflikt, og som derfor har opfundet modeller, der viser, at der virkelig er mange konflikter.

I den tunge ende af censur-skalaen ønsker FN og EU heller ikke, at det er acceptabelt at ytre sig faktuel og negativt om immigranterne. De vil forsøge at udrulle mere international juridisk censurering. Det er helt tydeligt, når vi ser på deres

forskellige hate speech-initiativer, at ytringsfriheden vil komme under yderligere pres. Det er naturligvis uhyggeligt især i forhold til FN, der ikke har nogen folkevalgte, men i stedet har utroligt mange ansatte. FN er en slags multistatslig virksomhed finansieret af skatteborgere fra medlemslandene. Det kunne naturligvis være interessant at gøre FN-medlemskabet frivilligt på selvangivelsen, sådan så danskerne selv kunne bestemme om de ønsker at bidrage til FN. Det samme kunne man for øvrigt gøre med udgifterne til immigration - men det er ønsketænkning. Et af FN's regionale hovedkvarterer er endda placeret i Danmark, naturligvis på en af de dyreste adresser med udsigt over vandet. Herfra arbejder FN's ansatte på at fjerne magt fra nationalstaterne ved at vedtage ting, som borgerne i nationalstaterne ikke har nogen reel indflydelse på. Der er en fare for, at det indoktrineringsprojekt, som uddannelsessektoren og medierne står for,

vil lykkes. Det vil betyde, at der i nær fremtid vil komme flertal for at give mere magt væk til fx EU og FN. Man skal ikke tage fejl af, at det kom ganske tæt på til EU-afstemningen d. 3. december 2015. Befolkningen bliver i stigende grad ført bag lyset. I forhold til FN deltager underviserne i hele uddannelsessektoren, når det kommer til at indoktrinere til FN's værdier og målsætninger. Samtidig er pressen stadig styret af personer, der mener, at vi skal have mere EU og FN. Resultatet bliver, at angrebet på kritisk tænkning og rationel stillingtagen ikke bare vil fortsætte, men også tiltage i styrke. Det rejser naturligvis spørgsmålet om, hvordan man skal have en chance for at få borgerne til at forholde sig kritisk til FN, hvis alle borgerne har fået FN's verdensmål ind gennem folkeskolen og gymnasiet og allerede dér har lært, at man bliver ramt af social straf, hvis man kritiserer FN.

Fattigdom

Når egohumanisterne tilfører Danmark et stort mål af destruktiv indvandring og kompleksitet, og når de samtidig forærer alle konkrete konkurrencefordele væk, så er der tale om en slags fattigdomsinnovation. Det er næsten, som om de har spurgt sig selv: "Hvordan kan vi gøre Danmark fattigere?" og så har planlagt derefter. Konsekvensen af deres tanker kombineret med deres anti-kommunikation og undertrykkelse af erkendelse betyder, at Danmark totalt set bliver fattigere. Deres asociale gratisme er også grænseløs. Egohumanisterne har ingen kvaler ved at sende hele Danmark mod fattigdom, så længe de selv får nogle fordele og stadig i godhedens navn kan tilføre samfundet kompleksitet. Det foregår, mens de endda påstår, at de selv er særligt innovative, og at globaliseringen betyder, at de bare selv har ret.

Egohumanisterne suboptimerer således deres eget land, og de er ligeglade med, om der kommer 5 eller 10 nye ghettoområder, og at de bliver bygget med udenlandsk arbejdskraft, og at de fremmede beboere belaster hele det sociale system til ud over bristepunktet. Det eneste, egohumanisterne bekymrer sig om, er deres identitetsprojekt og at beskytte deres dogmer. Og det har de tænkt sig at blive ved med, for hvorfor skulle de dog stoppe?

Det destruktive resultat er, at vi må indstille os på, at egohumanisterne allerede har fået ødelagt mange ting, som det tager mange år at genopbygge. Fx har de med den påståede tværfaglighed bombet vores uddannelsessystemer tilbage til stenalderen. Vi rangerer utroligt lavt i forhold til vores ressourceforbrug, og vi vil komme meget, meget længere ned. De har fået smadret folkeskolen, så mange, der har mulighed for det, i dag vælger privatskole, medmindre de er så heldige at bo i en

af de sociale lommer, hvor folkeskolen faktisk stadig virker. De har sikret, at vi har et sundhedssystem, hvor vi er afhængige af læger fra fremmede lande, fremfor at sikre at vi har en stabil produktion af danske læger. Og så har de fået danskerne til at acceptere det konstante og vedvarende ressourcespild, der afstedkommes af, at vi hele tiden lever med en terrortrussel - samtidig med, at det endda er umuligt at tale om vores fjender.

På universiteter i USA og England står det heller ikke godt til. I England, som ellers har haft nogle af verdens bedste universiteter, går det også dårligere og dårligere. Et af problemerne er, at de bliver presset til at sikre "diversitet", som igen blot er en egohumanistisk eufemisme for kompleksitet. Det betyder, at de ikke længere frit kan fokusere på at tiltrække de dygtigste studerende. Nu skal de have fokus på, at de, de rekrutterer, har den rette farve, sociale baggrund og køn. I USA har de også enorme

problemer på universiteterne, for der indføres i stigende grad tankeforbrydelser. Professorer, der ønsker en lang karriere, gør klogt i at undgå emner, der kan støde andre, og dem er der mange af, for egohumanisterne arbejder struktureret med at gøre sig til talsmænd for alle mulige "ofre". Det betyder også, at der er store områder, der aldrig bliver forsket i, fordi det er for farligt. Det er velkendt, at mange forskere ikke tør stille konkrete spørgsmål, fordi det er socialt ulovligt at være nysgerrige.

I Danmark må vi affinde os med, at selve velfærdstaten på sigt står for fald. Det er klart, at intet samfund, bare se på Sverige, har råd til at yde sine borgere verdens bedste velfærdsservice, når egohumanisterne hele tiden sikrer destruktiv masseimmigration. Der er simpelthen ikke råd til det. Vi kan allerede se de samme spor i Danmark. Der skal hele tiden spares, mens kommunerne melder om, at de er løbet tør for boliger til de

mange immigranter. Det samme gælder for alt andet. Vores sundhedsvæsen er fx heller ikke gearret til at behandle 250.000 fremmede, der har ringere sundhedsstandard end danskerne, og hvoraf mange kun kan kommunikere med brug af tolk, som danskerne naturligvis også skal betale for.

I deres innovative tilgang til at opfinde yderligere fattigdom rammes egohumanisterne af det ideologiske filter de underkaster sig, når de villigt accepterer dogmerne. Den resulterende tilgang til virkeligheden er, at de ikke kan inddrage virkeligheden i deres beslutningsprocesser. Det betyder også, at alle de penge, danskerne burde bruge på strategiske fordele til danskerne, bliver spildt på kontraproduktiv og kulturelt set ikke gavnlige indvandring. I stedet for at bruge et tocifret milliardbeløb på verdens bedste uddannelsessektor, så har vi ironisk nok haft en uddannelsessektor, der i vidt omfang har fokuseret på at indoktrinere

dens elever til, at der skulle lukkes flere indvandrere ind. Det har betydet, at vi så har måttet spare på alt muligt inklusive uddannelse... Og nu spildes milliarderne. Danskerne får intet som helst positivt ud af dem. Tværtimod bliver de “strategisk” anvendt til at etablere forudsigelige løbende voksende udgifter, der vil række mange generationer frem i tiden. Det ville endda have været billigere og klogere at sætte lønnen for skolelærere op til en halv million om året.

Her har egohumanisterne, som nævnt, virkelig vundet, for som de selv siger: “Hvad vil du gøre ved det?” Det er fantastisk, for egohumanisterne skaber horrible problemer, som kun kan løses ved at sende indvandrere tilbage til de områder, de kom fra, og så er de endda så frække, at de spørger, hvad de, der mener, at indvandring er en dårlig idé, vil gøre ved det! Og hvis nogen hopper på limpinden og svarer sandheden: At repatriering

og udvisninger nu er den eneste rigtige løsning, så udbryder egohumanisterne straks udsagn a la: "Så det er noget med at smide folk på togvogne, ligesom nationalsocialisterne gjorde?" De har simpelthen skabt problemer, der er så voldsomme, at deres løsning egentlig strider mod de danske værdier - og hvor den, der taler om det, kan blive socialt straffet for at være nationalsocialistisk indstillet.

Det er igen egohumanisternes smukkeste kunstgreb. De kræver gladeligt, at velfærdssamfundet skal smadres med endnu mere destruktiv indvandring, fordi det ifølge dem er uetisk at lade være. Og så håber de, at deres kritikere vil foreslå en konkret løsning, der endda kan kategoriseres som uetisk, så deres egen profeti bringes til fuldendelse. Derfor er det stadig forbundet med tabuisering at pege på, at det eneste etiske, hvis man mener, at danskernes velfærd og sikkerhed er vigtigt, er at sende så mange indvandrere som muligt ud af landet. Man

burde sende mange af dem tilbage til, hvor end de kom fra. Og man burde fastholde, at når deres forældre kunne flytte fra fx Irak til Danmark, så kan deres efterkommere også flytte den anden vej. Det er naturligvis særligt tilfældet for de indvandrere, der stadig ikke er blevet rigtig danske, som stadig lever efter en fremmed kultur, ikke taler dansk og ikke kan indgå i det danske værdifællesskab. Naturligvis kan de flytte fra Danmark til et område, hvor deres kultur er fremherskende. Danskerne skal ikke forsørge fremmede, der ikke kan eller vil ende med at blive danskere.

Femte del:

Epilog

Egohumanisterne hærger. De ønsker at afvikle Danmark. De ønsker at udslette danskerne. De er vores indre fjender. Men alt er ikke tabt endnu, der er stadig håb. Vi kan sikre, at fædrelandet vender tilbage til en tilstand, hvor det er ganske naturligt, at vi skaffer vores børn og kommende generationer de bedst mulige vækstmuligheder. Hvor vi sikrer vores land og vores befolkning og tør tænke langsigtet. Indrømmet, det er lykkedes for egohumanisterne i Danmark at gøre det til noget underlødigt at tale åbent om, hvordan vi kan arbejde strategisk med at skaffe os selv fordele - også på andres bekostning. Men det er dét, den globale konkurrence betyder, at vi tænker på os selv med

afsæt i, at vi skal vinde et kapløb om øget udvikling og velstand. Og naturligvis kan vi ikke vinde nogen som helst kapløb, hvis vores velfærdstat er tvunget i knæ, fordi den har hundrede tusindevis af destruktive immigranter hængende som en betonklods om foden.

Selvom der er god grund til pessimisme, skal der dog fremhæves nogle fordele i den forhåndenværende situation. I modsætning til tidligere generationers udfordringer og kamp mod ydre og indre fjender er vi langt bedre stillet. Kampen mod egohumanismen er i modsætning til modstanden mod andre totalitære ideologier ikke nogen fysisk konflikt. Vi behøver blot at tale om egohumanisterne og deres anti-kommunikation, for at bremse deres projekt. Når først befolkningen har fået øjnene op for egohumanismens projekt, vil løsningerne følge af sig selv. Men håbet bygger på, at den enkelte, der har indset egohumanisternes

totalitære strategi, selv udviser mod og står frem og taler dem imod. Dette er nøglen til at overbevise andre danskere, der nok mærker konsekvenserne dagligt, men endnu ikke har opdaget egohumanisternes projekt, eller som måske ikke tør sige dem mod.

Der har altid været folk, som ikke vil sige noget. Som ikke tør sige noget. Vi må fæste vores lid til, at der måske er mange, der underkaster sig egohumanisterne og synger med på deres sang, selvom de faktisk ikke tror på den. Der er folk, som ikke tør sige, hvad de mener, fordi de er bange for egohumanisterne. Vi må hjælpe dem til at finde modet frem. Modet til at sige fra, når egohumanisterne ønsker at forære vores børns fremtid til immigranter. Det er nu, vi kan handle, hvis vi gerne vil kunne fortælle vores børn, at vi gjorde noget for at bevare Danmark.

Det er sandsynligt, at mange af de, der trækker

med på den egohumanistiske hammel, blot er eftersnakkere frem for fuldblods egohumanister. Det er sandsynligt, at der findes en hel del, der af strategiske årsager deltager og altså ikke for alvor er egohumanister. De ved inderst inde godt, at dogmerne er forkerte. De er blot i situationer, hvor det er opportunt for dem at hyle med de ulve, de er blandt. Eller også har de blot ikke modet til at vende sig mod herskerhumanisterne, før et tilstrækkeligt stort antal mennesker i befolkningen gør det.

Hvis vi kan få disse personer til at melde fra over for egohumanismen, så kan det have en dominoeffekt. Den kan indtræffe, når de igen og igen hører bekendte i deres omgangskreds sætte spørgsmålstegn ved den igangværende udvikling. Vi mennesker er flokdyr, og mange følger opportunistisk flokken. Nogle af dem, der bare er fulgt med, tør måske vende sig mod strømmen, når de ikke længere frygter udskamning. Det kan

også have en effekt, når disse bløde egohumanister mærker konsekvenserne af de åbne grænser på egen krop. Det føles kynisk at skrive det, men de, der ikke vil høre, må føle. Vi kan spekulere i, at det måske vil have en pædagogisk effekt, når det bedre borgerskabs egne børn selv bliver ramt af volden fra indvandrerne børn og ægte racisme fra muslimer og andre kulturer.

Vi ser heldigvis også tegn på, at en større del af danskerne nu langsomt dropper den misforståede høflighed og ikke bøjer af, blot fordi egohumanisterne gerne vil anti-kommunikere og fx forsøger at moralisere og tage den gode stemning som gidsel med voldsomme patosudbrud. Flere og flere har en erkendelse af, at vi ikke kan have en identitet som danskere, hvis vi ikke tør være ved, at vores kultur har en bedre kvalitet end den mellemøstlige og afrikanske. Vores kultur er bedre end deres, fordi den har en højere kvalitet

end deres. Vores kultur har resulteret i flere goder for det enkelte individ, end deres har. Det er også derfor, så mange folk fra Mellemøsten og Afrika gerne vil hertil. Der er ikke noget i deres egne lande. Deres egne kulturer har ikke kunnet skabe noget, der gør, at de har lyst til at blive i deres egne lande. Og de nyder godt af den danske kultur, det danske sindelag og den danske gavmildhed, men de forstår ikke, at vores kultur er bedre end deres. De tror sågar, at deres er bedre end vores. Det er vores egen skyld, for vi har ladet egohumanisterne bilde dem ind, at det forholder sig sådan.

Succesfulde værdier

Vi bør vende tilbage til de værdier, der gjorde Vesten succesfuld. Og en af de værdier var også et kultursyn, hvor vi ikke var bange for at fastholde, at vores kultur er bedre end de primitive kulturer, vi finder i andre dele af verden. Dengang Vestens succes blev grundlagt, var der ikke nogen, der

mente, at fx somaliere eller palæstinensere havde en kultur, der var særlig værdifuld, og som vi kunne lære noget af. Det passer jo stadig i dag. Vi kan intet lære af disse folk og deres primitive kultur, som kun giver os store udgifter. Danskerne må også vænne sig til tanken om, at det er en borgerpligt at påpege disse forhold over for de fremmede, som har misforstået det. Vi kan selvsagt ikke beklage os over, at de har misforstået situationen, når vi som nation har forsømt at kommunikere det klart. Det er vigtigt, at de forstår, at de godt kan få lov til at være med, hvis de kan være med, men at vi altså ikke anser deres kultur som noget bidrag til vores. Danmarks og Europas oprindelige befolkninger bestiller ikke andet end at betale for immigranter, der har store kulturproblemer, hvilket sikkert ikke er deres skyld, men det er heller ikke danskernes skyld.

En anden oplagt ting er at få præciseret, at det danske samfund er mere end blot "velstand". Der

er ikke noget "vi", hvis vi ikke taler samme sprog og heller ikke er enige i nogle langsigtede planer for, hvad vi skal med vores land, som er forankret i nogle fælles værdier. Værdier her forstået som ting, vi kollektivt mener, er så gavnlige, at vi vil holde fast i dem over flere generationer. Egohumanisterne argumenterer typisk for en mere "global" tilgang til tingene, hvor alle uanset kultur lever sammen i et samfund, der er multietnisk, men vi kan se, at det rent faktisk ikke virker. Det har vist sig, at det både er en økonomisk og en kulturel katastrofe. Det er egentligt mærkeligt, at de ikke bare bliver mødt med hånlatter, når de vrøvler, som om det forholdt sig anderledes.

Findes der et selvforsvar mod anti-kommunikation?

I samtaler efterspørger borgere undertiden råd til, hvordan man skal diskutere med egohumanister. Er der nogle retoriske greb, man kan anvende,

som fanger dem i deres eget hykleri? Svaret er, at det er der faktisk ikke rigtig. De er i det store hele afskåret fra at kunne forholde sig til andres tale, så medmindre man specifikt finder det fornøjeligt at se dem vride sig og snakke udenom, så er der ikke så meget grund til at bruge tid på samtaler med dem. De føler sig hævet over almindelig rationalitet, og de kan ikke selv se det. De er ramt af deres egen ideologi.

Hvis man trods mine advarsler har lyst til at drille en egohumanist lidt, så er det altid en god idé direkte at spørge dem om, hvordan deres egne ofte meget luftige forslag hænger sammen. Egohumanisterne tror nemlig selv, at de har idéer, men fejler altid, når de skal forklare, hvordan disse kan implementeres. Så længe man holder det praktisk, falder de igennem. Fx er det nærværende og pragmatisk at tale om, hvad ting koster. For selvom egohumanisterne svarer med abstraktioner,

så kan alle jo forstå, at vi kun kan bruge pengene en gang. Når egohumanisterne f.eks. mener, at Danmark skal have åbne grænser og endda give asyl til alle, hvordan skal det så rent praktisk hænge sammen? Hvor kommer milliarderne fra, for det koster jo mange milliarder, fx at lade 150.000 nye bistandsklienter ind i Danmark. Hvad skal vi så aflyse? Det er både tragisk og morsomt at se dem vride sig, for de kan simpelthen ikke svare. Det ender i historier om, at der alligevel er ekstra penge, men det hænger jo dårligt sammen med, at vi lever i et samfund, der hele tiden må spare. Når jeg er særlig polemisk, så foreslår jeg dem ind i mellem, at vi indretter samfundet sådan, at de, der ønsker mere indvandring, kan få det, men at de så selv må betale for det og deltage i det. Så spørger jeg, hvor meget de har lyst til at betale til deres eget projekt, og hvor mange timer om ugen de vil bruge sammen med de fremmede. Men det er kun tidsfordriv, for miseren fortsætter bare i det uendelige. Samfundsdebatten

er død. Den genopstår ikke. Der kommer ingen frelse.

Det er i realiteten bedre, hvis vi alle sammen begynder at tale *om* egohumanisterne i stedet for at spille tid på at tale *med* dem, for de er ikke en del af det her *kommunikationsproblem*. De er urokkelige og fanget af deres dogmer og dogmatismen, der følger med. Dialog er ikke mulig, for de holder kun moraliserende virkelighedsfornægtende monologer. Der er ikke mere at samtale om med dem, det er på tide at indse, at de aldrig har ønsket nogen samtale. De har hele tiden snydt ved at lade, som om der var en samtale, når de anti-kommunikerede. De er uærlige og indgår i fingerede diskussioner. De gør det kun for at trække tiden ud, for at forvirre, for at anspore til yderligere ressourcespild. Deres dogmatiske totalitarisme tillader dem hverken at tilegne sig ny viden eller skifte ståsted. Resultatet er givet på forhånd.

Det mest konkrete råd, jeg kan komme med her, er, at alle, der møder egohumanisterne, blot taler åbent om de forhold, som egohumanisterne ikke vil have, at vi taler om. Bryd tabuerne! Man kan starte sit oprør i det små fx ved at udtrykke eksplicit stolthed over at være dansk. Vi har et af verdens bedste lande, hvor er det stærkt, at vores forfædre kunne skabe det! Vores samfund er et godt samfund og bygger på solide værdier, som er opbygget over århundreder. Vi kan være stolte af vores velfærdssamfund, som giver alle muligheden for at få en uddannelse eller at blive behandlet på et hospital. Ligestilling er en styrke ved vores samfund, og kønsbetinget undertrykkelse er en primitiv uhyrlighed, som vi har lagt bag os. Arbejdsmarkedets organisering og arbejderne muligheder for bolig og familie er noget, vi kan være stolte af. Kvaliteten af vores sociale sikkerhedsnet for dem, der bliver syge eller af anden grund falder uden for arbejdsmarkedet, er internationalt set helt

unik. Vores ytringsfrihed, tolerance og tryghed i gadebilledet er heller ikke noget, man finder særligt mange andre steder. Vores forskning, design og fritænkning har skabt internationale resultater langt over vores lille lands vægtsklasse. Og vores fantastiske smørhul af et land er ikke kommet af sig selv, det er resultatet af foregående generationers hårde slid, som overvejende er drevet af en protestantisk arbejdsmoral, hvor man sætter en ære i at bidrage og ikke være til last - disse danskere skylder vi meget. Vi kan også være stolte af dem og stadig lære meget af dem.

Det er da klart, at hvis Danmark skal være et land man kan være stolt over at give videre til næste generation, så må der tages et opgør med de egohumanister, som ødelægger alt det, som det har taget generationer at opbygge. Og hvis vi ikke griber ind nu, hvis ikke vi kæmper mod de kræfter, der vil afskaffe vores kultur og samfundsmodel, så

vil vi miste det hele i løbet af meget kort tid. I denne kamp er det mit råd, at vi hele tiden insisterer på at måle resultatet af egohumanisternes projekt frem for deres forlorne intentioner. Vi skal ikke acceptere flere af deres bortforklaringer og løgne. Hvis ikke vi taler uden omsvøb om konsekvenserne af det egohumanistiske projekt, så har vi allerede tabt. Så det anbefaler jeg alle at gøre, selvom egohumanisterne ikke vil have det.

Næstekærlighed

Som alle andre grupperinger, så kommer forandring sjældent af sig selv. Forandringer kommer af nødvendighed. Det giver mening at sammenligne situationen men en slags omvendt murens fald. Da muren mellem Øst- og Vestsydskland faldt i 1989, blev det opfattet som afslutningen på den kolde krig. Men selv til det sidste var der folk i DDR, der kæmpede for at muren skulle blive - og som fik en identitetskrise, da de måtte sande, at den var faldet.

I Europa oplever vi i disse år det modsatte. De, der hele tiden har troet på, at Europa kunne være åbent, skal nu vænne sig til tanken om, at vi har brug for ægte grænsekontrol med hegn og pigtråd og måske nogle nye mure.

Følelsen af fællesskab og af at høre til har alle dage været en så stærk drift i mennesket, at mange, når de rigtige betingelser er tilstede, kan overtales til at se bort fra de mest tydelige faktiske forhold. Også for egohumanisterne er det kendetegnet, at de hellere vil beskytte dogmerne og fællesskabet omkring dogmerne, end de vil forholde sig til virkeligheden. Men man må huske på, at betingelserne for egohumanismen har været særdeles gunstige i Danmark. Man kan ikke ubetinget bebrejde alle, der er egohumanister, mange har formodentlig blot ladet sig rive med af tidsånden.

En sidste pointe i denne bog omhandler dem,

der faktisk forlader egohumanismen, for det sker heldigvis. Når sekterske mennesker konfronteres med virkeligheden, så overgiver de sig naturligvis ikke. De har jo alt at miste i forhold til deres identitet, men det er selvfølgelig også svært at skabe sig en ny identitet, ikke mindst når man offentligt og hyppigt har været hadefuld over for alle andre på en kæphøj måde. Den eneste løsning er at møde disse mennesker med kærlighed. Selv godmodige drillerier kan virke sårende på disse mennesker. Vi driller heller ikke folk, der bryder med Jehovas Vidner, Scientology eller andre indoktrinerende sekter. Det skal vi heller ikke gøre med egohumanisterne. Vi må skabe et klima, hvor egohumanisterne kan vende tilbage til oplysningstiden og til os andre, uden at det bliver unødigt smertefuldt for dem. Det er naturligt at føle trang til hævn, men det er kontraproduktivt. Vi må acceptere, de der vender hjem til danskheden, både fordi det er det mest næstekærlige, men også fordi

vi ikke har råd til andet. Lige nu ser det ikke ud til, at vi kan vinde alene.